

Giới thiệu Thăng Thiên Chi Lộ Convert

Là con cháu nhà nông, hay là con cháu nguyên lão . Mà lại xem ở khó bề phân biệt thân thế bên trong, Lâm Viễn Phuong làm sao tự nhiên thao túng mật mã thăng chức, trở thành Cộng Hòa Quốc một viên từ từ bay lên ngôi sao chính trị mới.

Truyện này hoàn thành rồi.

Thấy hay thì anh em nhớ like và thêm vote 5 sao.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Về Nhà

Cục quy hoạch phúc lợi luôn luôn không tệ. Năm nay "Trung Thu - Quốc khánh" hai lễ, Lâm Viễn Phuong ngoại trừ lãnh được ba trăm nguyên tiền thưởng ở ngoài, mặt khác còn phát ra năm cân kiểu Quảng bánh trung thu, mười cân dầu đậu nành cùng năm mươi cân Nguyên Dương gạo.

Thứ bảy trời vừa sáng, Lâm Viễn Phuong giống như biểu diễn xiếc một dạng, hai chiếc xe đem trên phân biệt mang theo bánh trung thu cùng dầu đậu nành, sau xe ở trên chở năm mươi cân gạo, hấn đạp chiếc kia Phurong Hoàng bằng số hai tám tăng thêm hình xe đạp ra đơn vị ký túc xá, chạy đi về nhà.

Lâm Viễn Phuong là Mang Nam huyện Cốc Thành Hương Lâm Trang người trong thôn, hai năm trước sau khi tốt nghiệp đại học phân đến Mang Nam huyện cục quy hoạch, hiện nay ở tại đơn vị ký túc xá, bình thường ở đơn vị căng tin ăn cơm, đơn vị phát ra cái gì đồ vật, hấn đều là bớt thời gian đưa về nhà bên trong.

Ra thị trấn, hướng về bắc đi, khoảng chừng có ba, bốn km đáng vẽ, rộng rãi bằng phẳng đường xi măng liền biến thành một cái gồ ghề đường đi. Trước mắt chính là mùa thu hoạch vụ, trên đường khắp nơi phơi nắng đều là bắp ngô, đem vốn là không rộng đường đi chen lấn còn lại một cái đường hẹp quanh co. May ở trên đường xe không nhiều, Lâm Viễn Phuong liền cẩn thận từng li từng tí đạp, hơn hai mươi dặm đường, một giờ cũng đã đến.

Mới vừa vào cửa thôn, Lâm Viễn Phuong nhìn thấy cha đang cúi đầu ở cạnh đường phơi bắp ngô."Cha." Hấn đem xe đạp dừng bên mình cha, xoay người xuống xe. Lâm Viễn Phuong nhà bồi phận tương đối cao, rất nhiều cùng cha hấn Lâm Tuyên Chí lấy tuổi tác gần như thôn dân thấy cha hấn đều phải xưng hô một tiếng Tuyên thúc, mẹ hấn tự nhiên bị người gọi là Tuyên thăm.

"Trở về ." Tuyên thúc ngẩng đầu lên nhìn Lâm Viễn Phuong, tràn đầy nếp nhăn trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng. Lập tức ánh mắt của hấn rơi vào Lâm Viễn Phuong trên xe đạp , không khỏi mặt một căng, oán giận nói:"cả ngày không biết cái tiết kiệm, mua nhiều như vậy đồ làm gì."

"Đây là đơn vị phát, không cần bỏ tiền ra." Lâm Viễn Phuong biết cha không nở hấn, sợ hấn xài tiền bấy bạ, làm cho hấn mỗi lần phát đồ vật đều phải hướng về trong nhà giải thích một phen.

"Vậy chính người giữ lại sử dụng a. Người lần trước mang trở về đồ vẫn không có ăn hết." Tuyên thúc vẫn oán giận nói.

"Cha, người cũng không phải không biết, ta ở đơn vị căng tin ăn cơm, giữ lại cái này chút đồ lại cái gì sử dụng ." Lâm Viễn Phuong cười nói, "Không ăn hết không quan trọng lắm, giữ lại từ từ ăn. Mấy thứ này một chốc lát cũng sẽ không bị hư."

"Thế thì thừa đồ . . ." Tuyên thúc lại đi Lâm Viễn Phuong xe đạp trên nhìn, sử dụng thương lượng ngữ khí cùng Lâm Viễn Phuong nói: "Nếu không, đem dầu cùng gạo cho Viễn Lệ đi . Nó ngày tháng khó khăn."

Viễn Lệ là Lâm Viễn Phuong đại tỷ, Gả vào đến mười dặm bên ngoài phương trang thôn. bởi vì tỷ phu Lưu Thành xăm mình không tốt, Không thể làm việc nặng chân tay, toàn bộ gia đình liền dựa vào Lâm Viễn Lệ một người chống, tháng ngày trải qua khá là gian nan. Tuyên thúc Tuyên thăm hai cái đau lòng con gái, thỉnh thoảng giúp đỡ một ít, Lâm Viễn Lệ bên kia mới không nghèo rớt mòng toi.

Lâm Viễn Phuong thực tế đã chuẩn bị một trăm đồng tiền, chuẩn bị lấy sạch cho đại tỷ đưa đi, nghe phụ thân nói như vậy hấn liền gật đầu nói: "Cũng được. Con buổi chiều liền đi đại tỷ nhà, đem đồ vật cho bà đưa tới."

"Vậy tốt lắm, tốt lắm, liền xé chiều đi đi." Tuyên Thúc trên mặt có chút hồ thẹn, "Ai, Viễn Phuong, ta cái này không phải là bắt công a, thực sự là Viễn Lệ nó không dễ dàng!"

"Cha, người nói đây là cái gì lời ." Lâm Viễn Phuong oán trách nói.

"Đúng, không nói, ta trở lại!" Tuyên Thúc nhếch miệng cười lên, trên mặt từng đường nếp nhăn bên trong đều đựng ý cười, hấn đem trục bỏ dựa vào ở bên cạnh trên cây, một bên sử dụng thô ráp bàn tay lớn đánh trên người bụi, một bên nói: "Đi hơn hai mươi dặm đường, đói chết a? về nhà để cho mẹ người nấu mì lá ăn!"

"Tốt!" Lâm Viễn Phương làm ra một bộ thềm ăn đáng đáp. Hắn biết, Trong mắt cha, mẹ nấu mì là là thiên hạ ăn ngon nhất com. Dừng cha nói, hơi móng mì là, bỏ ít giấm, thêm ít ớt, rắc điểm hành thái, lại nhỏ vài giọt dầu vừng, thực sự là cho một cái hoàng đế đều không đổi đâu!

Hai cha con đẩy xe đạp hướng về nhà đi, trước mặt đụng tới một đám thôn dân.

"Yêu, Tuyền Thúc, nhà người Viễn Phương trở về ." Thôn dân cùng Tuyền Thúc chào hỏi, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Lâm Viễn trên xe đạp vật phẩm, "Nhìn đứa nhỏ này, thật hiếu thuận, mua cho người nhiều như vậy đồ vật."

"Không phải mua. Đều là nhà nước phát, không cần bỏ ra tiền!" Tuyền Thúc thẳng tắp sống lưng, hai mắt sáng lên lấp lánh.

Các thôn dân thì càng thêm thần phục, trong mắt tràn đầy hâm mộ, tất tấc nói: "đều là nhà nước phát a . Ai ya, không được! Tuyền Thúc, người có phúc lớn, nuôi một đứa con trai tốt a! người về sau cái gì cũng không cần làm, ngồi ở nhà hưởng Viễn Phương phúc đi!"

"Ta người nông dân, không làm việc sống làm sao!" Tuyền Thúc cười lắc đầu một cái, liếc bên cạnh Viễn Phương một chút, trong lòng thoải mái đều viết lên mặt: Viễn Phương không chỉ là Lâm Trang thôn cái thứ nhất sinh viên đại học, càng là Lâm Trang thôn thứ một cái quốc gia cán bộ. Lâm Trang thôn tuy rằng cũng có người ở thị trấn ăn nhà nước com, thế nhưng đều là nhà xưởng công nhân, ngày lễ ngày tết phát một ba cây hạch đào hai cây táo, cùng Viễn Phương căn bản không có cách nào so sánh.

Lâm Viễn Phương không nói lời nào, Đẩy xe đạp cứ đi về phía trước. Từ hấn đến huyện cục quy hoạch sau khi vào sở, Mỗi lần hấn theo thị trấn trở về, hầu như sẽ gặp phải giống nhau tình cảnh, vừa mới bắt đầu hấn da mặt còn có chút bị sốt, sau nhiều lần, da mặt cũng là rèn luyện ra, Đối với những câu nói này coi như là không nghe thấy. Mà hấn bộ dáng này, hạ thấp trong mắt các thôn dân, lại thành cán bộ quốc gia rụt rè. . .

Từ cửa thôn đến Trong nhà đường rất ngắn, hai ba phút liền đến. Vừa vào sân, Tuyền Thúc liền lớn tiếng hướng lên trên phòng hét to: "Mẹ xấp nhỏ, Viễn Phương trở về!"

"A, Viễn Phương trở về ." Trong phòng truyền tới một tiếng vui mừng thanh, Tuyền thăm vui rạo rực ra đón, thấy Lâm Viễn Phương xe đạp trên đồ vật, liền oán trách nói: "Đứa nhỏ này, trở về thì trở về đi, Lại mang nhiều như vậy đồ vật!"

Lâm Viễn Phương cười cười, cũng không mở miệng, đem xe đạp chống tại phía tây dưới mái hiên. Tuyền Thúc Ở một bên tiếp lời nói: "Những thứ này đều là Viễn Phương quan hệ phát đồ vật. Ta kêu nó buổi chiều đem gạo cùng dầu cho Viễn Lệ đưa tới."

"Lão già kia, liền người sẽ lấy lòng!" Tuyền thăm hung hăng mà trừng Tuyền Thúc một cái. Tuyền Thúc cười hi hi, cũng không nói lời nào.

"Gạo cùng dầu sẽ không hướng về trong phòng chuyển, ngược lại buổi chiều còn phải cho đại tỷ đưa tới." Lâm Viễn Phương cầm tốt xe, đưa tay đem tay lái trên bốn hộp bánh trung thu nhấc xuống, đối với Tuyền Thúc Tuyền thăm nói: "Đây là đơn vị theo Thiên Dương thành phố đương thành nhà hàng kiểu Quảng bánh trung thu, một hộp năm mươi khối, hai người có thể ném thử."

"Như thế quý giá đồ vật, chúng ta có thể không ăn, con giữ lại tặng lễ sử dụng đi." Tuyền thăm tiếp nhận bốn hộp bánh trung thu, nâng tình xảo đóng gói hộp cẩn thận từng li từng tí xem nửa ngày, lại đưa cho Lâm Viễn Phương.

"Tặng lễ, cho ai tặng lễ a ." Lâm Viễn Phương trong lòng buồn cười, hiện tại thói đời, ngay cả mẹ đều biết tặng lễ.

"Cho các người đơn vị đại lãnh đạo a."

"Tú Càn, người nha!" Tuyền Thúc ở bên cạnh toét miệng cười lên, "Viễn Phương phát bánh trung thu, hấn lãnh đạo có thể không cần phát . Người ta sẽ yêu thích mấy thứ này?"

"Ta mặc kệ!" Tuyền thăm vừa hung hăng khoét Tuyền Thúc liếc mắt, "Dù sao như vậy quý đồ vật, ta là không ăn!"

"Không ăn liền dâng cho sao." Tuyền Thúc vung vung tay, "đứng trong sân làm gì . Vào nhà nói chuyện."

Lâm Viễn Phương theo Tuyền thúc tiến vào trên phòng, đem bánh trung thu đặt ở trên bàn vuông, kéo qua một chiếc ghế nhỏ tựa ở cửa ngồi xuống, Tuyền thăm từ phía sau theo vào đến, cho Lâm Viễn Phương rót một chén trà nước đưa tới.

Lâm Viễn Phương tiếp nhận chén trà mạnh mẽ uống hai hớp, đưa tay lau miệng vết nước, Trong lòng nói vẫn là trong nhà nước giếng dễ uống, không giống trong thị trấn nước, một luồng bột tẩy trắng mùi vị.

Tuyền thăm liên tục nhìn chăm chăm vào trên bàn bánh trung thu xem, thấy Lâm Viễn Phương uống qua nước, do dự một cái, cuối cùng vẫn là mở miệng nói: "Viễn Phương, thương lượng với con cái sự tình a?"

"Mẹ, có chuyện gì người nói." Lâm Viễn Phương bụng trắng men chén trà nói.

Tuyền thăm sử dụng ngón tay chỉ trên bàn vuông báng trung thu, nói: "Cái này bánh trung thu như thế quý trọng, để ta và cha con ăn lãng phí. Nếu không đem chúng cầm đến cửa thôn phố bán rong bán đi có được hay không ."

Tuyền thúc đang cầm đầu thuốc ngồi chồm hổm trên mặt đất hút thuốc, nghe tuyền thăm nói như vậy, liền mở miệng nói ra: "Tú Càn, người giữa ban ngày phát cái gì điên mộng? Trong thôn đều ăn là hai ba đồng tiền một cân Ngũ Nhân Bánh Trung Thu, cái này 50 khối một hộp Bánh Trung Thu, bọn họ gặp đều chưa từng gặp qua, ai dám mua? Người nào bỏ đến mua? Đừng dọa chết bọn họ!"

Hắn vung vung tay, nói ra: "Được rồi, đừng quản bánh trung thu, Viễn Phương vừa sáng sớm đi hơn hai mươi dặm đường, đều đói chết, ngươi còn không mau đi cho con nhỏ chuẩn bị một tô mì lá?"

"A, nhìn ta!" Tuyền thăm vỗ vỗ bắp đùi, đau lòng nói ra: "Viễn Phương, con chờ a, cái này đi nấu mì lá." Nói cầm lấy tạp dề, vội vàng hướng về nhà bếp đi.

Công phu không lớn, Tuyền thăm bung một tô lớn thơm ngào ngạt, nóng hổi mì lá tới: "Viễn Phương, đến, nhanh lên ăn." Lại quay người hướng Tuyền thúc quát: "Đặt ở bếp lò bên trên, tự mình đi bung."

Tuyền thúc cười hắc hắc, cầm đầu thuốc tại giày bên trên đập đập khói bụi, đứng dậy chuẩn bị hướng về nhà bếp bên trong đi, lại nghe thấy bên ngoài có người hô: "Lâm Tuyền Chí có ở nhà không?"

Người nào a?" Tuyền thúc vén rèm cửa lên, chỉ thấy là một cái hơn bốn mươi tuổi nông dân, rất lạ mặt, không có một chút ấn tượng.

"Ta là Lâm Tuyền Chí." Tuyền thúc nghi ngờ hỏi: "Người là. . ."

"Ta họ Lưu, cùng người con rể Lưu Thành vẫn là họ hàng." Người kia nói: "Nhà người Viễn Lệ nhờ ta cho các người mang cái lời nhắn."

"Trong phòng ngồi." Tuyền thúc đem người kia hướng về trong phòng mời, "Có lời gì uống miếng nước lại nói."

"Đứng a, vào nhà uống miếng nước đi." Lâm Viễn Phương cùng Tuyền thăm cũng đi tới cửa.

"Không, thời gian rất gấp, ta còn phải thay người khác truyền lời. Viễn Lệ kêu các người trước buổi trưa nghĩ biện pháp cho nàng tập hợp 400 đồng tiền đưa qua." Người kia vung vung tay, vội vã đặt xuống câu nói tiếp theo, quay người muốn đi.

"Xin chờ một chút." Lâm Viễn Phương đi lên ngăn lại người kia, "Tỷ ta bên kia đến xảy ra chuyện gì?"

"Cái này!" Người kia giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, dậm chân một cái nói ra: "Còn không phải cái kia đáng chết rút tiền! Năm nay trong thôn rút tiền rất cao, rất nhiều người đều không có giao. Trong thôn liền thành lập Thanh Nợ đội, quy định không có nộp lên rút tiền thôn dân nhất định phải chờ đợi trong nhà, ngay cả cửa chính cũng không thể ra. Còn nói buổi sáng mười một giờ trước đó nhất định phải đem rút tiền khoản đưa trước, nếu không trong thôn Thanh Nợ đội muốn áp dụng cường chế chính phạt biện pháp. Ta vừa vặn phải vào thị trấn làm việc, đi ngang qua thôn các người, Viễn Lệ liền nhờ ta cho các người mang cái lời nhắn, các người nắm thời gian đi thôi. Muộn Thanh Nợ đội chỉ sợ muốn dắt heo Khiên trâu!"

Nói xong những lời này, người kia liền không còn lưu lại, vội vã đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thu Rút Tiền

"Đáng giết ngàn đao!" Tuyền thăm sắc mặt đỏ bừng, "Cái gì rút tiền khoản muốn giao 400 đồng! Ta thôn năm nay mới nhận một trăm đồng."

Tuyền thúc nhưng không nói lời nào, cầm đầu liền hướng trong phòng đi. Tuyền thăm ở phía sau hô: "Người đi làm cái gì?"

"Lấy sổ tiết kiệm!" Tuyền thúc cứng rắn nói.

"Cha, " Lâm Viễn Phương kéo lại Tuyền thúc, "Ta trong túi quần còn có chút tiền, trước tiên cho đại tỷ đưa tới."

"Người có tiền?" Tuyền thúc kinh ngạc nói ra: "Người thảng trước vốn, không phải cho nhà hai trăm sao? Làm sao còn có?"

"Lần này ăn tết chúng ta còn phát ba trăm đồng tiền tiền thưởng." Lâm Viễn Phương có chút đau lòng sờ sờ túi. Tiền này tại trong túi quần không có hơi ấm, liền lập tức sẽ đưa ra ngoài.

"Hảo Tiểu Tử, còn cho ta giấu giếm!" Tuyền thúc u ám trên mặt cuối cùng lộ ra vẻ tươi cười, "Tiền này người giữ đi, một mình người trong thành, bình thường tránh không có cái gì xã giao. Trong nhà sổ tiết kiệm trên còn có một ngàn đồng, người đi tín dụng xã lấy 400 đồng cho Viễn Lệ đưa tới."

"Không có việc gì, ta dù sao cũng là cán bộ quốc gia, mỗi tháng tiền lương cũng có hơn ba trăm đồng, chen một chút liền đi ra." Lâm Viễn Phương nói

ra.

"Không được! Giữ đi. Người cũng là dựa vào tiền lương ăn cơm, không thể đều khiến người trợ cấp trong nhà!" Tuyên thảm vánh mắt hồng hồng, kéo Lâm Viễn Phương tay cầm cổ chấp nói: "Vẫn là động số tiết kiệm đi."

"Tín dụng xã không phải vẫn còn ở xã trên sao?" Lâm Viễn Phương biết tấm lòng của cha mẹ đau chính mình, đành phải nói ra: "Như vậy đi, trước tiên dùng ta cho đại tỷ đưa qua, quay đầu lại lấy số tiết kiệm trả tiền đưa ta, có được hay không?"

Thấy hai người còn đang do dự, Lâm Viễn Phương liền chỉ chỉ đồng hồ, nói ra: "Cha, mẹ, hiện tại cũng mười một giờ, người ta vừa rồi thế nhưng là nói, buổi sáng trước mười một giờ không đem tiền đưa đi, trong thôn muốn đất heo khiến trâu."

"Vậy được rồi, người đi trước cho Viễn Lệ đưa tiền." Tuyên thúc phát phát tay, "Ta đi tín dụng xã đi lấy tiền."

Lâm Viễn Phương tâm lo đại tỷ, cũng không có lòng cùng phụ mẫu tranh luận cái gì, hần nói tiếng "Tốt", đẩy xe đạp hướng bên ngoài đi.

Tuyên thúc cùng Tuyên thẩm đem Lâm Viễn Phương đưa đến ngoài cửa sân, Tuyên thúc có chút không yên lòng, đối với Lâm Viễn Phương dặn dò: "Đến cùng người ta thôn cán bộ thật tốt nói, tuyệt đối không nên cùng người ta náo cái gì khó chịu. Viễn Lệ còn phải ở bên kia sinh hoạt."

"Cha, yên tâm, ta có chừng mực." Lâm Viễn Phương ứng một tiếng, đạp trên xe, hướng về ngoài thôn đạp đi, chờ đến cửa thôn thời điểm, vừa quay đầu lại, nhìn thấy cha mẹ vẫn còn ngơ ngác đứng trước cửa nhà, hướng về hần bên này nhìn quanh.

Từ Lâm Tang thôn hướng về Phương Trang thôn đi, tuy chỉ có khoảng mười dặm đường, nhưng là trên đường đi cũng là lên dốc, chờ Lâm Viễn Phương đầu đầy mồ hôi đuổi tới phương trang thôn thì đã nhanh giữa trưa mười hai giờ.

Đến ở cửa thôn, thật xa liền thấy tỷ tỷ cửa nhà phụ cận vây quanh một đám người, Lâm Viễn Phương đã cảm thấy không ổn, hơi nhún chân, mạnh mẽ đạp mấy lần, chạy tới.

Chờ đuổi tới vừa nhìn, đám người này một bên khe khẽ bàn luận, một bên đưa cổ lên hướng về đại tỷ nhà nhìn quanh. Lại nghe thấy trong sân một mảnh ồn ào, tiếng la khóc, tiếng mắng chửi, tiếng quát mắng, còn xen lẫn heo tiếng kêu gào.

Lâm Viễn Phương như thế nào nhìn được, hần ở phía sau hô: "Xin cho nhường lối!" Đẩy xe đạp liền hướng đi vào trong.

Các thôn dân một bên tránh ra, một bên đánh giá Lâm Viễn Phương. Có người nhỏ giọng nói: "Người này là ai? Nhìn một thân cách ăn mặc, là người trong thành a?" Một người khác liền nói: "Người không biết a? Đây là Lư Thành văn em vợ, tại Thị trấn đi làm!"

Lúc này Lâm Viễn Lệ nhà đã là một mảnh hỗn loạn, Thanh Nợ đội thành viên đang hung thần ác sát tại giạt đồ: Có người từ trong nhà khiêng ra lương thực, có người từ ổ gà bên trong ôm lấy gà mái, còn có mấy người đem một con lợn đề xuống đất, một cái khác liền cầm lấy dây gai tại trời móng heo, heo liều mạng giãy dụa, phát ra hoảng sợ tru lên. . .

"Trương La Kiến, người cái nhút nhát cháu! Làm trái lương tâm! Chết không yên lành!" Lư Thành Văn bị nợ đội người dắt lấy cánh tay đề lên tường, hần một bên liều mạng giãy dụa, một bên xông vào sân nhỏ chỉ huy lần này Thanh Nợ hành động thôn Thanh Nợ đội đội phó, Dân Bình đại đội trưởng Trương La Kiến chửi âm lên.

"Lư Thành Văn, người đừng cho được không biết tốt, người còn dám cho lão tử chửi một câu, tin hay không lão tử đem người đưa đến sở công an ăn cơm nhà nước?" Trương La Kiến hung tợn nói ra.

Phòng trên cửa phòng miêng, một cái Thanh Nợ đội người trẻ tuổi đang dựa theo Trương La Kiến phân phó, đẩy Lư gia duy nhất một chiếc xe đạp đi ra ngoài. Chiếc Xe đạp Phương Hoàng vẫn là lúc trước Lâm Viễn Lệ kết hôn thì Tuyên thúc cho nâng đặt mua đồ cưới.

"Đừng a! Không muốn!" Đại tỷ Lâm Viễn lệ tóc tai bù xù ngồi trên mặt đất kéo lấy xe đạp, miêng bên trong kêu khóc nói: "Còn lại đồ vật các người tùy tiện cầm, chiếc xe này là cha ta cho ta của hồi môn, xin các người thương xót, lưu lại cho ta đi!"

Đẩy xe đạp người trẻ tuổi liền khó xử mà nhìn xem Trương La Kiến.

"Ta cho các người giúp đỡ, người nào cho ta giúp đỡ?" Trương La Kiến cười lạnh một tiếng, hướng người trẻ tuổi quát: "Ngây ngốc làm gì? Còn không cho ta đẩy đi!"

Người tuổi trẻ kia bị mắng, liền quyết định chắc chắn, đẩy xe đạp đi. Lâm Viễn lệ kêu khóc, ngồi dưới đất, gắt gao ôm xe đạp không buông tay, người trẻ tuổi trong lúc nhất thời thật đúng là không có cách nào.

"Đồ bỏ đi!" Trương La Kiến mắng một tiếng, đưa tay từ người trẻ tuổi trong tay đoạt lại tay lái, sau đó quay đầu ngồi đối diện trên mặt đất Lâm Viễn lệ nói ra: "Lâm Viễn lệ, người buông hay không buông tay? Đừng tưởng rằng người là đàn bà, ta cũng không dám làm thế nào người!"

Lâm Viễn lệ chỉ là khóc, ôm xe đạp cánh tay càng phát ra dùng lực.

"Người cái này lù đàn bà thối tha, thật đúng là không biết cân nhắc! Đừng trách ta đánh nữ nhân, cái này đều là người tự tìm!" Trương La Kiến giận dữ, hần đem xe đạp một ném, vén lên tay áo, một tay lấy Lâm Viễn lệ từ dưới đất bắt lại, xoay tròn cánh tay, muốn hướng về Lâm Viễn lệ trên mặt vỗ qua.

Lâm Viễn Phương vừa vặn lúc này đuổi tới, hắt hét lớn một tiếng: "Dừng tay!" Ngay sau đó đuổi ra tay lớn, bắt một cái Trương La Kiến cổ tay, để cho hắn không thể động đậy.

"Người. . ." Trương La Kiến quay mặt chuẩn bị phát cáu, lại phát hiện người trẻ tuổi trước mắt này một thân người trong thành cách ăn mặc, trên thân lại có một loại trầm ổn khí độ, nhất thời không mò ra manh, ngữ khí liền yếu một chút, ". . . Người là ai?"

"Viễn Phương!" Cơ hồ tại Trương La Kiến vừa nói, Lâm Viễn lệ cũng nhìn thấy đệ đệ, trong lòng chua chua, nước mắt liền lăn lăn mà xuống, "Người cần phải cho chúng ta làm chủ!"

"Tỷ, người yên tâm, giao cho ta!" Lâm Viễn Phương hướng Lâm Viễn lệ nói một tiếng, sau đó quay đầu đối với Trương La Kiến nghiêm nghị nói ra: "Còn không buông tay!"

Trương La Kiến vô ý thức buông ra bắt lấy Lâm Viễn lệ tay, lập tức lại cảm thấy chính mình biểu hiện có chút khiếp đảm, thế là liền ưỡn lên sống lưng, dùng từ thôn trưởng nơi đó học được từ ngữ nói ra: "Chúng ta là tại vì trong thôn nhận rút tiền, ta mặc kệ người là ai, cũng đừng ảnh hưởng chúng ta chấp hành công vụ!"

Lâm Viễn Phương đình lòng mày nhíu một cái, trầm giọng nói: "Nhận rút tiền? Các người cách làm này nghiêm trọng trái với Đảng Chính sách! Ta nhắc nhở người, còn dám làm ầu, người gánh chịu tất cả hậu quả!"

Trương La Kiến nghe Lâm Viễn Phương mở miệng "Chính sách", ngậm miệng "Hậu quả", trong lòng không khỏi thẳng gờ trống nhỏ. Trương La Kiến không phải người ngu, có thể tại Phương Trang thôn dạng này ba bốn ngàn nhân khẩu đại thôn lẫn lộn đến Dân Bình Đại đội trưởng, không có cái này phân nhân lực sao có thể làm? Hắn chỉ nhìn Lâm Viễn Phương cách ăn mặc cùng khí độ, liền đoán được Lâm Viễn Phương có thể có chút địa vị, lúc này lại nghe Lâm Viễn Phương giọng nói, thế nào nghe sao giống như nội thành cán bộ. Trương La Kiến một cái nhỏ Dân binh Đại đội trưởng, trong thôn ngang ngược vẫn được, nếu quả thật đụng tới nội thành cán bộ, hắn làm sao dám gây a?

Thế nhưng là náo ra lớn như vậy tràng diện, Trương La Kiến miệng cũng không dễ mềm xuống, hắn kiên trì nói ra: "Chính sách cái gì ta không biết. Đây là thôn ủy hội định ra đến, người có vấn đề gì đi tìm chúng ta thôn trưởng đi nói. . ."

"Các người thôn trưởng ở đâu?" Lâm Viễn Phương đe dọa nhìn Trương La Kiến.

"Tại. . . Tại Thôn Nam Đầu căn tin ăn cơm." Trương La Kiến trong lòng càng lo sợ bất an, trong tiềm thức cảm thấy mình cho thôn trưởng gây cái đại phiền toái.

"Tốt, ta cái này đi tìm các người thôn trưởng, hỏi một chút hắn là làm sao chấp hành tinh chính phủ số 47 văn kiện!" Lâm Viễn Phương cười lạnh nói ra.

Lúc này Lưu Thành Văn cũng tránh thoát hai cái Thanh Nợ đội viên lôi kéo, đi tới thị uy trừng Trương La Kiến liếc một chút, nói với Lâm Viễn Phương: "Viễn Phương, ta cho người dẫn đường!"

Lâm Viễn Phương thấy Lưu Thành Văn trên mặt xanh một miếng tím một khối, trên trán ứa ra đồ mồ hôi, biết thân thể suy yếu tỷ phụ vừa rồi nhất định chịu không ít tội, hắn tức giận Thanh Nợ đội đã man hành vi, cũng đau lòng tỷ phụ thân thể, liền nói: "Ca, người lưu lại giữ nhà, để cho tỷ mang ta tới!"

Lưu Thành Văn nhìn xem đứng trong sân bảy tám cái Thanh Nợ đội viên, cũng cảm thấy có chút không yên lòng, liền nói: "Cũng tốt, để tỷ người dẫn người đi, ta lưu lại trông coi đám này nhút nhát cháu chắt!" Vừa nói vừa thay Lâm Viễn Lệ đập thân thể một cái bụi đất, mới để cho Lâm Viễn lệ dẫn Lâm Viễn Phương đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quan Nhỏ Kiêu Ngạo Lớn

Cái gọi là căn tin, nếu cũng là nhà hàng. Tại Mang Nam huyện nông thôn, mọi người thói quen đem nhà hàng gọi căn tin, cũng giống với là thói quen đem thôn ủy hội chủ nhiệm gọi thôn trưởng một dạng.

Có Lâm Viễn Lệ dẫn đường, Lâm Viễn Phương rất nhanh liền tìm tới cái kia căn tin, đó là một cái độc lập nhà ngói, nằm ở ven đường, mặt trên dùng sơn hồng viết "Phương Trang Căn Tin" bốn chữ lớn. Ngoài phòng ăn một bên, dùng Amăng ngói dựng một cái lều, phía dưới lều bày mấy cái bàn, có mấy bàn người đang tại la lối om sòm oản tù tì.

Lâm Viễn Phương hỏi: "Cái nào là các người thôn trưởng?"

Lâm Viễn Lệ híp mắt hướng về lều lớn nhìn xuống xem, nói ra: "Đều không phải, hần bình thường đều ở bên trong uống rượu." Cửa phòng ăn treo một cái màn trúc, đem trong phòng cùng lều lớn chia hai thế giới.

Lâm Viễn Phương gạt đầu, tiến vào lều lớn, dẫn Lâm Viễn Lệ liền hướng màn trúc bên kia đi. Lúc này lều lớn tiếp theo bàn lớn bên cạnh lại đứng lên một người, hướng Lâm Viễn Phương hô: "Nha, đây không phải Lâm cán bộ sao?"

Người này nói liền chạy ra khỏi đến, móc ra một hộp 853 thuốc lá, đưa cho Lâm Viễn Phương một điếu, cười hi hi nói ra: "Người cái này quy hoạch cục cán bộ lớn không tại trong cục đi làm, chạy đến chúng ta tại đây chuẩn bị cái gì đây?"

"Lão Hầu, là người a? Người làm sao cũng ở nơi đây?" Lâm Viễn Phương không có tiếp Lão Hầu đưa qua 853, hần vung vung tay, từ trong túi quần móc ra một hộp Hồng Thập Sơn, đưa một điếu cho Lão Hầu, nói ra: "853 sức lực lớn, ta hút không quen. Người ném thử ta cái này."

Trước mắt cái này Hầu Kiến Quân là anh trai bạn học cao trung của Lâm Viễn Phương, cũng là Phương Trang thôn. Nói đến cái này Hầu Kiến Quân cũng là một cái người tài ba, mua một chiếc Tiểu Tứ bánh xe Máy Kéo chạy vận chuyển, trong tay tích lũy một chút tiền, năm ngoái tại Thành Quan trấn xây lên một tòa Nhị Tầng Tiểu Lâu. Lúc ấy kiến trúc quy hoạch giấy phép cũng là cái kia Cao Trung bạn học dẫn hần đi quy hoạch cục tìm Lâm Viễn Phương làm xét duyệt.

"Ôi, Hồng Thập Sơn a? Đúng là cán bộ lớn, hút thuốc cũng là cao cấp, hôm nay ta cũng dính được nhờ." Hầu Kiến Quân cầm trong tay 853 hướng về lỗ tai kẹp lấy điếu thuốc, đưa tay tiếp nhận Lâm Viễn Phương Hồng Thập Sơn tại cái mũi người người, vừa cười vừa nói: "Ta chính là Phương Trang Thôn người, người quen?"

Lâm Viễn Phương tại quy hoạch cục quy hoạch quản lý khoa đi làm, phụ trách quy hoạch xét duyệt cái này một cái, lúc ấy nghe bạn học nói Hầu Kiến Quân là biểu ca hần, thuận tay giúp một chuyện, sau đó uống một bữa rượu, chỗ nào nhớ kỹ Hầu Kiến Quân là người địa phương nào a? Bất quá hần vẫn là gạt đầu nói: "Đừng, ta nhớ tới." Hần nghiêng mắt nhìn một chút cách đó không xa màn trúc, đang muốn hỏi Hầu Kiến Quân Phương Trang thôn ủy hội Vương chủ nhiệm có phải hay không ở bên trong, Hầu Kiến Quân ánh mắt lại rơi sau lưng hần Lâm Viễn Lệ trên thân:

"Viễn Lệ, người thế nào cùng Lâm cán bộ cùng một chỗ?"

Hầu Kiến Quân tại Phương Trang thôn cũng là nổi danh người tài ba, không chỉ trong nhà đóng năm gian đại nhà ngói, tại thị trấn còn dựng lên một tòa Nhị Tầng Tiểu Dương lâu. Trong thôn nhắc lên Hầu Kiến Quân tới người khác đều hăm mộ muốn chết. Lâm Viễn Lệ không nghĩ tới Hầu Kiến Quân dạng này người tài ba, thấy đệ đệ đều muốn cướp tới nịnh bợ, trong lúc nhất thời trong lòng rất là tự hào, bật thốt lên: "Hần là ta đệ đệ, ta thế nào không thể đi cùng với hần?"

"A? Lâm cán bộ là người đệ đệ a? Viễn Lệ người miệng thật chặt a! Có cái tại quy hoạch cục làm cán bộ lớn đệ đệ cũng không nói với ta một tiếng, là sợ ta dính người ánh sáng a?" Hầu Kiến Quân ngược lại thật sự là bị kinh ngạc, nghĩ không ra Lưu Thành Văn loại này ba cước đá không ra một cái rầm người thành anh rể vậy mà em vợ tại quy hoạch cục làm cán bộ.

"Ai, việc này làm cho! Gần như vậy quan hệ cũng không biết!" Hầu Kiến Quân lắc đầu liên tục: "Nên đánh nên đánh! Viễn Lệ, cái này nói đến liền giống như không phải ngoại nhân, về sau trong nhà có chuyện gì, đối với ta C-K-I-T...T một tiếng, đừng đều khiến Lâm cán bộ chạy tới chạy lui!"

Lâm Viễn Lệ trên mặt càng là hào quang, bởi vì trong nhà nghèo, nằng trong thôn không ít chịu khinh thường. Không nghĩ tới đệ đệ vừa đến, ngay cả Hầu Kiến Quân cái này Đại Năng người đều muốn cướp tới bầu vú quan hệ. . .

"Vậy ta trước tiên thay ta tỷ cảm ơn người!" Lâm Viễn Phương nắm nắm Hầu Kiến Quân tay, hỏi: "Các người Vương thôn trưởng, có phải hay không ở bên trong?"

"Ai, nói là người một nhà, người một nhà, còn thế này khách khí chuẩn bị cái gì đây? Người tìm Vương thôn trưởng a? Ta dẫn người đi!" Hầu Kiến Quân bị Lâm Viễn Phương nắm một chút tay, kích động không thôi. Hần nhưng là tận mắt chứng kiến qua Lâm Viễn Phương năng lực, lúc trước hần tại Thành Quan trấn xây Nhị Tầng Lâu, cái này không cho xây cái kia không cho đóng, để cho hần kéo đi qua gạch ngói tài liệu năng sốt trên mặt đất dãi gió dầm mưa chất đóng hơn nửa năm, về sau biểu đệ dẫn hần đi quy hoạch cục tìm Lâm Viễn Phương, Lâm Viễn Phương chỉ là giúp đỡ nói ra một câu, không có mấy ngày, cái gì thủ tục đều xử lý đủ, hần Nhị Tầng Tiểu Dương Lâu xoát xoát xoát liền dựng lên. Đến từ huyện thành cán bộ lớn, khó lường a! Lúc này nghe Lâm Viễn Phương muốn tìm Vương thôn trưởng, hần sao có thể không ân cần ở phía trước dẫn đường?

"Đại tỷ, người chờ ở bên ngoài." Lâm Viễn Phương đối với Lâm Viễn Lệ dặn dò một câu, lúc này mới đi theo Hầu Kiến Quân đi vào trong. Có Hầu Kiến Quân dẫn đường, Lâm Viễn Phương cảm thấy đại tỷ vẫn là tại bên ngoài chờ lấy tương đối tốt. Lâm Viễn Lệ dù sao cũng là người trong cuộc, có nằng ở đây, có mấy lời Lâm Viễn Phương liền không nói được đối với Vương Phú Thuận nói ra.

"Người. . . Cần thận một chút." Lâm Viễn Lệ dặt lẩy Lâm Viễn Phương cánh tay nói ra. Vương Phú Thuận là Phương Trang thôn chúa địa phương, bình thường điệu võ dương oai, Lâm Viễn Lệ thực sự sợ đệ đệ ăn thiệt thòi.

"Yên tâm!" Lâm Viễn Phương vỗ nhẹ đại tỷ mu bàn tay, quay người đi vào.

Vén lên màn trúc, liền đi vào trong phòng ăn. Bên trong không gian rất lớn, bày bốn cái bàn, ba bàn lớn khác đều trống không, chỉ có dựa vào cửa sổ ngồi năm người, chính giữa một người không đến bốn mươi tuổi, bên cạnh mặt chữ quốc, ngông nghênh tựa lưng vào ghế ngồi, cầm trong tay một cây tăm ở xia răng. Hần bên trái ngồi một người, Đầu Hói, dáng người khôi ngô, nhìn qua có hơn năm mươi tuổi, đang thấp giọng cùng cái kia mặt chữ quốc nói gì đó. Mặt chữ quốc khỏe miệng treo một vòng mỉm cười, một bên xia răng, một bên nhẹ nhàng gạt đầu.

Lâm Viễn Phương đi theo Hầu Kiến Quân đằng sau, ánh mắt của hắn rơi vào mặt chữ quốc trên thân, cho rằng mặt chữ quốc cũng là Phương Trang thôn thôn ủy hội chủ nhiệm Vương Phú Thuận, lại không có nghĩ đến Hầu Kiến Quân đi vào trước mặt đầu hồi nam nhân, vừa cười vừa nói: "Thôn trưởng, quấy rầy."

Vương Phú Thuận đang nói đến hứng khởi, vừa thấy Hầu Kiến Quân dẫn một cái hai bốn hai lăm tuổi người trẻ tuổi tiến đến, không khỏi giận tái mặt đến, lấy tay gõ cái bàn nói ra: "Hầu Tam, ngươi không thấy đây là cái gì trường hợp? Loạn dẫn người tiến đến!"

Vừa nói, Vương Phú Thuận một bên hướng về mặt chữ quốc bên này nghiêng mắt nhìn lấy, sợ mặt chữ quốc có chỗ không vui. Mặt chữ quốc nhưng thật giống như cái gì đều không có nghe thấy, mí mắt đều không có nhấc, không nhanh không chậm đang chuyên tâm xĩa răng.

Nếu như là tại bình thường, Vương Phú Thuận cũng sẽ không cho Hầu Kiến Quân tự cao tự đại, dù sao Hầu Kiến Quân là trong thôn nổi danh người tài ba, phú hộ, nhưng là hôm nay tình huống có chút khác biệt.

Con ba ba! Một cái thối nát thôn trưởng bày cái gì tác phong đáng tởm! Hầu Kiến Quân bên trong tâm chữ một câu. Hắn quanh năm trong thành nông thôn chạy vận chuyển, cũng được chứng kiến một chút tràng diện, không giống như là thôn dân, nhìn thấy Vương Phú Thuận cái này chúa địa phương cảm giống bóp điệu liền phát run.

"Thôn trưởng, ta cũng không phải loạn dẫn người!" Hầu Kiến Quân không mềm không cứng cãi Vương Phú Thuận một chút, chỉ Lâm Viễn Phương nói ra: "Đây chính là huyện ta quy hoạch cục cán bộ lớn, Lâm Viễn Phương."

Nghe được "Quy hoạch cục" ba chữ, mặt chữ quốc xĩa răng tay liền dừng lại, hững hờ nâng lên mắt quét một chút Lâm Viễn Phương, sau đó lại rũ xuống tầm mắt, hết sức chuyên chú xĩa răng.

Lâm Viễn Phương thật bất ngờ cái này đầu hồi nam tử là thôn trưởng, hắn thấy, mặt chữ quốc hiển nhiên càng có khí thế một điểm. Hắn đưa ra Hồng Tháp Sơn, vừa cười vừa nói: "Vương chủ nhiệm a? Người tốt! Ta là quy hoạch cục Lâm Viễn Phương. Đến, lấy thuốc." Nói đưa một thuốc cho Vương Phú Thuận.

"Quy hoạch cục?" Vương Phú Thuận tiếp nhận Lâm Viễn Phương đưa qua Hồng Tháp Sơn, nghi ngờ hỏi. Hắn không nhớ rõ trong thôn cùng quy hoạch cục có cái gì liên quan.

"Đúng, quy hoạch cục." Hầu Kiến Quân ở bên cạnh nói ra: "Thôn trưởng, ta lần trước không phải đã nói với ngươi sao? Ta tại Thành Quan trấn xây Nhị Tầng Tiểu Lâu cũng là Lâm cán bộ hỗ trợ phê chuẩn!"

"Ha ha, cũng là năm ngoái sự tình, luôn nói cái này làm gì? Đến, mọi người hút thuốc." Lâm Viễn Phương cầm Hồng Tháp Sơn từ mặt chữ quốc bắt đầu lần lượt phát ra.

"A!" Vương Phú Thuận gật đầu, lại quay đầu xem bên cạnh mặt chữ quốc liếc một chút. Cái này mặt chữ quốc không phải người khác, chính là Vũ Tự Hương phó Hương trưởng Chu Dược Tiến, hôm nay tới Phương Trang thôn kiểm tra công việc, giữa trưa liền lưu lại ăn cơm. Vương Phú Thuận vừa rồi hướng Hầu Kiến Quân cảm sắc mặt, cũng là lo lắng Chu Dược Tiến không cao hứng.

"Tại quy hoạch cục ngành gì đi làm?" Chu Dược Tiến nhận tiếp nhận Lâm Viễn Phương đưa qua thuốc lá, hỏi.

"Quy hoạch khoa kỹ thuật." Lâm Viễn Phương nói ra.

Chu Dược Tiến "A" một tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi hút thuốc, không nói thêm gì nữa. Ánh mắt hắn nhìn trần nhà, nhưng trong lòng lại tính toán, thật đúng là đúng dịp, ta đang muốn đi quy hoạch cục tìm người, quy hoạch cục người liền đưa đến trước mắt, còn là tại quy hoạch khoa kỹ thuật đi làm. Xem trước một chút người trẻ tuổi này tới có chuyện gì đi.

Chu Dược Tiến muốn đi năm mới từ bộ đội chuyển nghề quay về Mang Nam huyện, hai tháng trước vừa điều đến Mang Nam huyện đảm nhiệm Phó Hương trưởng. Trước mấy ngày, tỷ tỷ của hắn là Thành Quan trấn người, trước một đoạn muốn đem nhà mình phòng trọ sửa chữa lại thành nhà nhỏ ba tầng, nhưng là quy hoạch cục bên kia luôn luôn phê không, thế là tìm đến Chu Dược Tiến. Chu Dược Tiến còn đang suy nghĩ tìm người nào hỗ trợ đâu, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được Lâm Viễn Phương

Vương Phú Thuận một mực đang quan sát Chu Dược Tiến biểu lộ, thấy Chu Dược Tiến đối với Lâm Viễn Phương không có cái gì đặc biệt biểu thị, trong lòng cũng liền có, hắn một bên hút thuốc, một bên hỏi Lâm Viễn Phương nói: "Cái kia, ngươi qua đây có chuyện gì?"

"Ta là Lâm Viễn Lệ đệ đệ, ngày hôm nay đến xem nàng, không nghĩ tới tiền cửa chính, liền thấy một đám người lại khiêng lương thực lại dất heo, hỏi một chút, nói là Thanh Nợ đội." Lâm Viễn Phương nói: "Cho nên ta liền đến hỏi một chút Vương chủ nhiệm, đến tốt cùng là thế nào chuyện?"

Vương Phú Thuận trong lòng thầm nhủ một chút, làm sao trước kia không có nghe nói Lưu Thành Văn có cái tại trong huyện làm cán bộ em vợ đâu? Thế là hướng bên cạnh thôn ủy hội kế toán già bộ hồ đồ nói: "Có việc này sao?"

Thôn ủy hội kế toán tự nhiên minh bạch lúc này chính mình muốn làm sao nói, "A? Chuyện này a? Có a, có a." Hắn liên tục gật đầu nói: "Lưu Thành Văn nhà rút tiền luôn luôn không có giao nộp, đã qua thôn ủy hội quy định sau cùng giao nộp kỳ hạn. Thanh Nợ đội hắn là đi chấp hành cưỡng chế biện pháp."

"Nguyên lai là như thế cái tình huống a?" Vương Phú Thuận phảng phất lúc này mới hiểu rõ ngọn nguồn, nói với Lâm Viễn Phương: "Lâm cán bộ, ngươi xem, là tỷ phu ngươi không có giao nộp rút tiền khoản. Tất nhiên Lâm cán bộ ngươi hôm nay tới, vậy cứ như vậy đi. Liền không chấp hành xử phạt biện

pháp, để người tỷ phu đem rút tiền khoản bổ sung giao lên là được rồi." Giọng nói kia giống như là tiền đưa Lâm Viễn Phương nhiều lớn nhân tình.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chu Được Tiến

Lâm Viễn Phương cười lạnh một tiếng, cho là ta là nông thôn chưa từng gặp qua các mặt xã hội Nông Dân, dạng này liền muốn đuổi ta? Nếu như Thanh Nợ đội không có giặt đồ, không có đối với tỷ tỷ phu động thủ, Lâm Viễn Phương hôm nay cũng không muốn sinh sự, đem rút tiền khoản cho tỷ tỷ gom góp quên. Dù sao đại tỷ một nhà còn phải tại Phương Trang thôn sinh hoạt. Thế nhưng là Thanh nợ đội đem đại tỷ nhà làm cho gà bay chó chạy một mảnh hỗn loạn, còn đối với tỷ tỷ, tỷ phu động thủ, Lâm Viễn Phương liền không thể từ bỏ ý đồ. Nếu như hần hôm nay không thể thay đại tỷ đem cái này bề ngoài chống lên đến, không thể thay đại tỷ đòi lại một cái công đạo, như vậy về sau đại tỷ một nhà tại Phương Trang thôn còn thiếu không dứt bị người khi dễ.

"Vương chủ nhiệm, ta muốn hỏi hai người vấn đề." Lâm Viễn Phương nói ra: "Thứ nhất, Đại tỷ của ta nhà rút tiền là dựa theo cái gì tiêu chuẩn giao? Năm ngoái 《 Trung Nguyên Nhật Báo 》 Toàn Văn Khan phát ra tình chính phủ số 47 văn kiện, bên trong thế nhưng là viết rõ ràng, đi rút tiền khoản không thể vượt qua Nông Dân Tổng Thu Nhập 5%. Thứ hai, Thanh Nợ đội xông vào Đại tỷ của ta nhà, lại là giặt đồ lại là đánh người, các người dự định xử lý như thế nào?"

Theo Vương Phú Thuận, hần vừa rồi phương pháp làm là yên sự người, đã cho Lâm Viễn Phương đầy đủ mặt mũi. Đương nhiên, nếu như Vương Phú Thuận trước đó biết Lâm Viễn Lệ có cái đệ đệ là tại huyện quy hoạch cục làm cán bộ, như vậy hần chắc chắn sẽ không để cho Thanh Nợ đội đến Lưu Thành Văn nhà giặt đồ. Nhưng là chuyện bây giờ đã làm xuống đến, làm thôn trưởng, hần nhất định phải thay Thanh Nợ đội chỗ dựa, bằng không vậy về sau lại có Thanh Nợ nhiệm vụ, còn ai vào đây nguyện ý đi làm cái này Thanh Nợ đội viên?

Để cho Vương Phú Thuận không nghĩ tới là, hần đã lui về sau nhường một bước, Lâm Viễn Phương lại được một tác lại muốn tiến một thước, không buông tha, mở miệng trong tình văn kiện, ngâm miệng xử lý như thế nào. Có ý tứ gì? Liền ý vào người là quy hoạch cục một cái cán bộ? Lông! Lão tử cũng không đi thị trấn đóng phòng, cũng tìm không đến người cái gì! Người quy hoạch cục còn có thể quản đến ta trong thôn? Vương Phú Thuận ta nề mặt người coi như người là nhân vật, không nề mặt người người là cái lông!

"Ta là Đại quê mùa, không hiểu được cái gì số 47 văn, số 48 văn. Ta chỉ biết là, quê nhà quy định như thế nào, ta thế đó chấp hành. Người trở lại nói cho Lưu Thành Văn, nhà hần rút tiền nhất định phải giao, thiếu một phân đều không được!" Vương Phú Thuận mặt trầm hạ xuống.

Lâm Viễn Phương không nghĩ tới Vương Phú Thuận đã vậy còn quá phách lối, liền cười lạnh nói ra: "Vương chủ nhiệm, lời này thế nhưng là người nói."

"Đúng vậy a đúng vậy a, cũng là ta nói." Vương Phú Thuận giơ tay lên đuổi ruồi giống nhau, "Người đi trước đi, có vấn đề gì, chờ chúng ta ăn cơm xong lại. . ."

Chu Được Tiến một mực đang bên cạnh như vô sự nghe, thấy Vương Phú Thuận càng nói càng xa, liền đứng dậy, hỏi người bên cạnh nói: "WC ở đâu?"

"A, Chu chủ tịch xã, WC a? Ta mang ngài đi, ta mang ngài đi!" Vương Phú Thuận vội vàng dừng lại, đi chậm chậm giành trước.

Chu Được Tiến gật đầu, "ừ" một tiếng, không nhanh không chậm theo sát Vương Phú Thuận ra ngoài.

Lâm Viễn Phương ở một bên cũng là cả kinh, hần vừa vào cửa đã cảm thấy cái này mặt chữ quốc không phải người bình thường, không nghĩ tới nguyên lai là Trưởng làng. Tốt, là Trưởng làng liền tốt. Vương Phú Thuận cái này chúa địa phương không nói chính sách, Trưởng làng chẳng lẽ còn có thể không nói chính sách?

Đi vào phòng lộ thiên WC, Chu Được Tiến một bên đi tiểu, một bên không đầu không đuôi nói: "Phú Thuận a, người làm hai giới thôn ủy hội chủ nhiệm a?"

"Vâng. . . Đúng vậy a, lập tức liền hai giới." Vương Phú Thuận không biết Chu Được Tiến vì sao đột nhiên toát ra một câu như vậy, bồi tiếp cẩn thận nói ra.

"Đều làm hai giới, nói chuyện liền trình độ này?" Chu Được Tiến mặt trầm hạ xuống, "Cái kia Lâm Viễn Phương là bối cảnh gì người là rõ ràng không? Ngay tại chỗ ăn nói lung tung, cái gì số 47, số 48, vạn nhất thật bị hần chọc đến trong tình trong thành phố, người có thể gánh chịu trách nhiệm này?"

Vương Phú Thuận thấy Chu Được Tiến nói nghiêm trọng, lập tức liền bối rối lên, hần nói ra: "Này. . . Vậy làm thế nào? Lời nói ta đã nói. Lúc ấy ta chỉ nghĩ hần là cái quy hoạch cục cán bộ, không quản được thôn chúng ta bên trong. . ."

"Ánh mắt thiện cận a!" Chu Dược Tiến lắc đầu liên tục: "Phú Thuận, không phải ta nói nguoi. Dù sao cũng là làm bảy tám năm thôn ủy hội chủ nhiệm, làm sao ánh mắt ngán cận như vậy? Không quản được trong thôn! Nguoi biết hay không biết quy hoạch cục có cái Thành Hương Quy Hoạch Khoa? Đây chính là chuyên môn quản nông dân đóng phòng."

"Chu chủ tịch xã, nguoi kiểu nói này, ta cũng nghĩ tới, giống như nghe nguoi ta nói qua có cái ngành này. Bọn họ là quản bọn họ là quản nông thôn đóng phòng? Trong thôn đóng phòng chưa từng có gặp nguoi quản qua."

"Phú Thuận a, nguoi đây vẫn không rõ? Không có quản là các nguoi tại đây khoảng cách thị trấn quá xa, nguoi ta không muốn quản, lười nhác quản. Nếu như nguoi ta muốn quản, tùy thời đều có thể quản." Chu Dược Tiến đưa tay về cái vòng tròn, neoh mắt liếc trông mắt nhìn xem Vương Phú Thuận, Vương Phú Thuận liên tục gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Chu Dược Tiến liền không lại nói chuyện, hết sức chuyên chú đi tiểu, lưu lại lỗ hổng để cho Vương Phú Thuận suy nghĩ. Chờ hán đi tiểu hoàn tất, đeo đai lưng tốt, mới lại một bên đi ra ngoài vừa nói: "Liên nói quê nhà đi, muốn làm một cái gì kiến trúc, đều phải qua Thành Hương Quy Hoạch Khoa xét duyệt đây! Đúng hay không? Dù cho Lâm Viễn Phương không hướng mặt trên chọc, chỉ là tại quy hoạch cục thế một thể, vậy sau này không phải cũng là chuyện phiền toái?"

"Ai nha, vậy làm sao đây?" Vương Phú Thuận ở phía sau bước nhỏ đi theo, vẻ mặt đau khổ nói ra: "Chu chủ tịch xã, ta vì là trong thôn gây phiền toái không sao, có thể ngàn vạn không thể liên lụy quê nhà a!"

Chu Dược Tiến ra WC, ở bên cạnh đại thụ dưới bóng cây đứng đấy. Hán trầm ngâm một trận, nói ra: "Cũng không phải không có bỏ cứu biện pháp. Ta xem như vậy đi, nguoi chờ một lúc đi vào, liền nói với Lâm Viễn Phương, tỷ phu hán nhà rút tiền khoản tránh. . ."

"Miễn?" Vương Phú Thuận xoa xoa tay nói ra: "Ta Trưởng làng đấy, trong thôn nhiều như vậy không có giao rút tiền, ta tránh Lưu Thành Văn một nhà, nguoi khác ta nên làm cái gì? Cái này rút tiền khoản thế nhưng là quê nhà định ra tới chính sách a!"

"Chính sách là chết, nguoi là sống!" Chu Dược Tiến giống như cười mà không phải cười mà nhìn xem Vương Phú Thuận, "Phú Thuận, ta còn không biết nguoi? Tại Phương Trang thôn cũng là chúa địa phương, sự tình gì cũng là nguoi một câu sự tình. Ngày xưa trong thôn các nguoi không phải lại miễn qua nguoi khác rút tiền."

"Ta Trưởng làng đấy, nguoi mới đến quê nhà hai tháng, làm sao chuyện gì đều biết?" Vương Phú Thuận ngượng ngùng cười một chút, nói ra: "Tất nhiên ngài bố trí đến, vậy ta liền kiên quyết chấp hành. Miễn liền miễn, Lưu Thành Văn cũng là trong thôn nổi danh khó khăn hộ!"

"Còn là khó khăn hộ?" Chu Dược Tiến lông mày động một chút, nói ra: "Phú Thuận a, nguoi là thôn ủy hội chủ nhiệm, phải nhiều suy tính một chút nghèo khó nông hộ sinh hoạt vấn đề, lúc khi tới hậu trọng yếu, trong thôn có thể suy nghĩ cho những cái này nghèo khó nông hộ một chút thích hợp trợ giúp."

Không phải đã miễn đi rút tiền khoản, còn thế nào cái trợ giúp? Vương Phú Thuận nghĩ mãi mà không rõ Chu Dược Tiến ý tứ, hán sờ lấy đầu nói ra: "Chu chủ tịch xã, ngài ý là. . ."

"Tí như cái kia Lưu Thành Văn, nếu là khó khăn hộ. . ." Chu Dược Tiến thấy Vương Phú Thuận lĩnh hội không được ý hán, đành phải đem lời làm rõ, "Chúng ta trong thôn có phải hay không có thể suy nghĩ cấp cho một chút khó khăn trợ cấp đâu?"

Cái gì? Mấy trăm đồng rút tiền khoản đều miễn thu, còn phải lại phát cho khó khăn trợ cấp? Cái này không khỏi có chút quá a? Vương Phú Thuận nhìn xem Chu Dược Tiến thần sắc, thấy Chu chủ tịch xã vẻ mặt thành thật, lúc này mới khẳng định hán không có nghe lầm, thế là đành phải về mặt đau khổ nói ra: "Trong thôn điều kiện cũng không dư dả, Chu chủ tịch xã nguoi xem cấp cho bao nhiêu mới phù hợp?"

"Phát hai ba trăm đồng đi. Tiền không ở chỗ nhiều, trọng yếu là phải thể hiện thôn ủy hội đối với khó khăn nông hộ quan tâm, nguoi nói có đúng hay không?" Chu Dược Tiến đưa tay nhìn một chút đồng hồ, nói ra: "Cái này trước tiên dạng này, ta bây giờ trở về quê nhà, nguoi bên này nắm chặt thời gian đem chuyện này xử lý tốt."

"Ngài xem ngài, cơm mới ăn một nửa, sao có thể đi đâu?" Vương Phú Thuận một cái nín lại Chu Dược Tiến: "Chu chủ tịch xã, còn là cơm nước xong xuôi a. . ."

"Phú Thuận đồng chí, ăn cơm chỉ là cái việc nhỏ." Chu Dược Tiến thăm thía nói ra: "Chúng ta vô luận lúc nào, đều phải đem quần chúng khó khăn đặt ở vị thứ nhất."

"Chu chủ tịch xã, ta hiểu rồi! Lưu Thành Văn sự tình ta cái này đi xử lý." Vương Phú Thuận nói với Chu Dược Tiến: "Hôm nay việc này chuẩn bị, thật sự là có lỗi với lãnh đạo. Nếu không buổi tối đi, ban đêm ta đi tìm ngài, ta đến thị trấn thật tốt ngồi một chút."

"Rồi nói sau đi." Chu Dược Tiến cười nhạt cười, hướng đứng tại cửa phòng ăn tài xế vẫy tay, tài xế lập tức đem chiếc kia Bắc Kinh 212 Jeep chạy tới, Chu Dược Tiến ngồi vào chỗ ngồi kế tài xế đưa, hướng Vương Phú Thuận phát phát tay, 212 liền phát động lên, một đường bụi mù chạy ra ngoài. Lái xe ra thật xa, Chu Dược Tiến quay đầu lại, còn nhìn thấy Vương Phú Thuận đứng tại ven đường hướng về phía cái phương hướng này khuếch trương phát tay, từ xa nhìn lại, Vương Phú Thuận động tác lộ ra như thế buồn cười buồn cười.

"Cái này Vương Phú Thuận!" Chu Dược Tiến lăm bắm một câu, hai tay vịn cái ót tựa ở chỗ tựa lưng bên trên. Trong lòng của hán đang nghĩ, Lâm Viễn Phương đến tốt cùng có thể hay không lĩnh hội hán phen này hảo ý đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hãnh Diện

Thăng đến Xe Jeep biến mất trong tầm mắt, Vương Phú Thuận mới định chỉ phát tay. Hắn quay người trở lại căn tin, khi thấy ngồi tại lều lớn phía dưới Lâm Viễn Lệ, thế là liền ho khan một tiếng, uy nghiêm nói: "Viễn Lệ, cùng ta tiến đến một chuyến." Sau đó vẫy lên màn trúc, chấp tay sau lưng, không chút hoang mang cất bước đi vào.

Trong phòng, Hầu Kiến Quân đang thấp giọng tiếp Lâm Viễn Phương nói chuyện. Nhìn thấy Vương Phú Thuận tiến đến, hắn liền đứng lên, hô: "Thôn trưởng. . ."

Vương Phú Thuận không để ý tới Hầu Kiến Quân, đi thẳng tới Lâm Viễn Phương trước mặt, không nói lời gì giữ chặt Lâm Viễn Phương tay một trận loạn lắc, trên mặt chất đồng nộ cười: "Lâm cán bộ, có lỗi a, thật xin lỗi! Vừa rồi ta thái độ có chút không tốt, chúng ta Chu chủ tịch xã mới vừa rồi còn chuyên môn phê bình ta một hồi."

"Chu chủ tịch xã?" Lâm Viễn Phương liền hướng Vương Phú Thuận sau lưng nhìn lại, chỉ thấy đại tỷ Lâm Viễn Lệ theo tới, lại không có nhìn thấy Chu chủ tịch xã thân ảnh.

"A, người hắn đã trở lại, Chu chủ tịch xã bề bộn nhiều việc." Vương Phú Thuận kéo Lâm Viễn Phương tay nói: "Lâm cán bộ, chúng ta đến trên bàn rượu nói đi."

Sự tình còn không có giải quyết, Lâm Viễn Phương cũng không muốn đến trên bàn rượu cùng Vương Phú Thuận xưng huynh gọi đệ. Hắn chỉ bên cạnh một cái bàn, nói: "Không, chúng ta ngồi tại đây nói đi."

"Cũng tốt, cũng tốt." Vương Phú Thuận đi theo Lâm Viễn Phương ngồi xuống, sau đó lại quay đầu đối với Lâm Viễn Lệ ngoác nói ra: "Đến, Viễn Lệ muội tử, ngồi xuống uống chén nước." Quay đầu hướng về phía trong thôn kê toán, lớn tiếng thét: "Ngớ ngẩn làm gì, còn không cho khách quý đồ nước?"

Lâm Viễn Lệ liền nhìn xem Lâm Viễn Phương, Lâm Viễn Phương nhìn thấy Vương Phú Thuận phen này làm ra vẻ, nơi nào sẽ không hiểu rõ sự tình có chuyện cơ? Hắn gật đầu, nói: "Đại tỷ, ngồi xuống đi."

Hầu Kiến Quân kéo một cái ghế đặt tới, ân cần nói với Lâm Viễn Lệ: "Viễn Lệ muội tử, ngồi, mau mời ngồi!"

Lâm Viễn Lệ tiếp nhận ghế, hướng về Lâm Viễn Phương bên người dõn dõn, lúc này mới ngồi xuống, ánh mắt khẩn trương mà câu nệ.

"Vương chủ nhiệm, hút thuốc!" Lâm Viễn Phương móc ra Hồng Tháp Sơn, đưa cho Vương Phú Thuận một điếu, sau đó đem còn lại hơn phân nửa hộp Hồng Tháp Sơn ném tới Hầu Kiến Quân trong tay, vừa cười vừa nói: "Hầu ca, giúp ta cho mấy vị thôn lãnh đạo phân ra phân ra."

Một tiếng Hầu ca gọi Hầu Kiến Quân mặt mày hớn hớn, xương cốt cơ hồ xộp giòn, hắn cầm lên Hồng Tháp Sơn vui vẻ chạy đến bên kia bàn rượu bên cạnh, cho ngồi ở kia bên cạnh mấy cái thôn cán bộ cho thuốc.

"Đúng là trong huyện cán bộ, cũng là có trình độ. Không giống như là trong thôn người, luôn thôn trưởng, thôn trưởng gọi, nói bọn họ bao nhiêu lần, cũng là không biết gọi cái chủ nhiệm." Vương Phú Thuận điểm bên trên Hồng Tháp Sơn, nói một câu tự cho là hài hước trò cười, chính mình để nửa ngày, lúc này mới nghiêm mặt nói ra: "Lâm cán bộ, Chu chủ tịch xã vừa rồi hiểu biết một chút tỷ phu người nhà tình huống, biết nhà hắn sinh hoạt khó khăn, rất là quan tâm. Cho hắn trong thôn dưới hai đầu chỉ thị: Thứ nhất, miễn đi tỷ phu nhà người năm nay rút tiền khoản; cái thứ hai, trong thôn căn cứ tỷ phu người đồ dùng trong nhà thân thể tình huống, xét cho trợ cấp khó khăn."

Nói đến đây, Vương Phú Thuận quay đầu đối với Lâm Viễn Lệ nói: "Người chờ một lúc về nhà để cho Thành Văn huynh đệ viết một phần khó khăn xin lên, ta cho người đóng cái dấu, người đến thôn kê toán nơi đó lĩnh hai trăm đồng tiền khó khăn trợ cấp đi ra."

Lâm Viễn Lệ nhất thời ngốc, có chút không thể tin được chính mình lỗ tai. Cái gì? Hơn bốn trăm đồng rút tiền khoản không cần giao nộp, còn có thể từ trong thôn lĩnh hai trăm đồng tiền khó khăn trợ cấp đi ra, đây là thật sao? Phương Trang thôn nhưng cho tới bây giờ chưa từng sinh ra loại này chuyện tốt a! Nàng có chút chần chờ mà nhìn xem Lâm Viễn Phương, phảng phất muốn từ Lâm Viễn Phương miệng trong miệng đến khẳng định hoặc là đáp án phủ định.

Lâm Viễn Phương cũng là thâm kinh hãi, không nghĩ tới lại là xử lý như vậy kết quả. Dựa theo ý hắn, chỉ cần trong thôn đem vượt qua chính sách quốc gia này bộ phận rút tiền giảm miễn liền có thể, lại không có nghĩ đến sau cùng lại là rút tiền khoản toàn bộ miễn, còn muốn cho đại tỷ nhà phát hai trăm đồng tiền khó khăn trợ cấp. Việc này thế nhưng là có chút. . .

Lâm Viễn Phương lập tức đem chính mình quan hệ xã hội ở trong lòng kéo ra tới bàn cả một lần, không có phát hiện ai có thể nhắc lên trừ Chu chủ tịch xã. Như vậy Chu chủ tịch xã tại sao phải làm như vậy đâu? Chẳng lẽ nói hấn có mục đích gì?

Lâm Viễn Phương sau khi tốt nghiệp đại học tại quy hoạch cục đã công tác ba năm, đã không phải là đối với xã hội ngây thơ vô tri Gà mờ. Hấn đương nhiên sẽ không cho là vậy, Chu chủ tịch xã là hiểu được đại tỷ cuộc sống gia đình sinh hoạt khó khăn thương cảm dân tình, càng sẽ không cho rằng, Chu chủ tịch xã là đối với hấn mới quen đã thân cho nên liền coi trọng mấy phần. Ở đơn vị ba năm này sinh hoạt hun đúc nói cho Lâm Viễn Phương, trên thế giới này miễn phí bữa trưa, sự tình gì đều không thể rồi bỏ lợi ích hai chữ. Chu chủ tịch xã vừa mới gặp mặt, liền đối với hấn chiếu cố như vậy, tất nhiên có cái gì duyên cớ.

Vương Phú Thuận lúc đầu cho là mình nói ra về sau, Lâm Viễn Lệ khẳng định sẽ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Lâm Viễn Phương cũng sẽ liên tục tiếng cảm tạ. Ai biết Lâm Viễn Lệ nghe về sau chỉ là ngơ ngác nhìn Lâm Viễn Phương. Mà Lâm Viễn Phương, lại khề nhưu mảy, không biết suy nghĩ cái gì. Vương Phú Thuận liền có chút không nghĩ ra, như thế hậu đãi điều kiện, Lâm Viễn Phương còn không hài lòng, chẳng lẽ nói. . . Vương Phú Thuận vô đầu, xem ra thật đúng là để cho Chu chủ tịch xã đoán đúng. Lâm Viễn Phương sau lưng khẳng định có bối cảnh, nhất định là như thế này! Cho nên, phải thêm thế bạc a!

Nghĩ tới đây, Vương Phú Thuận nhanh chóng điều chỉnh một chút sách lược, hấn nhìn xem Lâm Viễn Phương sắc mặt nói: "Lâm cán bộ, ta cũng biết, cái này hai trăm đồng khó khăn trợ cấp có chút không lấy ra được, thế nhưng là trong thôn điều kiện thực sự là có hạn. Như vậy đi, lại thêm hai trăm đi, trợ cấp 400 đồng. Đây đã là trong thôn khả năng tối đa nhất!"

Nói lời này thời điểm, Vương Phú Thuận nội tâm cái kia đau lòng a, nguyên rủa Trương La Kiến bà nội mảy một trăm lần, êm đẹp đi thu rút tiền đi, giật đồ làm gì? Hấn hồn nhiên quên, Trương La Kiến chính là chấp hành hấn chỉ thị.

"Trong thôn suy nghĩ như thế chu đáo, ta còn tốt lại nói cái gì đâu?" Lâm Viễn Phương ngược lại là không nghĩ tới, trong lòng của hấn cái này một bản tính toán quên, cho đại tỷ nhà lại nhiều hai trăm đồng tiền khó khăn trợ cấp, hấn vươn tay ra nói ra: "Ta đại biểu Đại tỷ của ta một nhà cảm tạ Chu chủ tịch xã cùng Vương chủ nhiệm quan tâm!"

"Lâm cán bộ, người quá khách khí. Vì khó khăn quần chúng bài ưu giải nan, vốn chính là thôn chúng ta cán bộ thuộc bổn phận chức trách." Vương Phú Thuận làm hai giới thôn ủy hội chủ nhiệm, những cái này trên quan trường lời nói ngược lại là học được ra dáng, hấn nắm Lâm Viễn Phương tay nói ra: "Hôm nay sự tình thật sự là không có ý tứ, còn làm người đặc biệt chạy tới một chuyến. Nếu không. . ." Hấn chỉ chỉ bên kia bàn rượu, nói ra: "Ngồi xuống uống hai miệng?"

"Hôm nào đi! Hôm nay thời gian gấp, ta còn phải quay về trong huyện một chuyến." Lâm Viễn Phương cười ha hả, nói với Lâm Viễn Lệ: "Đại tỷ, còn không cảm ơn các người Vương chủ nhiệm?"

Lâm Viễn Lệ lúc này mới kịp phản ứng, nguyên lai hết thấy cũng là thật! Rút tiền khoản không thu, còn muốn phát cho khó khăn trợ cấp, không phải hai trăm đồng, mà chính là 400 đồng! 400 đồng a! Gần như là trong nhà gần nửa năm thu nhập!

"Cảm ơn thôn trưởng, cảm ơn thôn trưởng!" Lâm Viễn Lệ vui mừng hơn hờ nói.

"Viễn Lệ muội tử, quê nhà hương thân, còn thế này khách khí chuẩn bị cái gì đấy?" Vương Phú Thuận cười oán giận nói: "Người có cái như thế có bản lĩnh đệ đệ, cũng không hướng về trong thôn nói rõ một chút tình huống, nào ra trận này hiểu lầm, không nên a, không nên!"

Lâm Viễn Phương cũng không muốn ở loại địa phương này ở lâu, lại khách khí hai câu, dẫn Lâm Viễn Lệ trở về, Vương Phú Thuận đưa đến cửa phòng ăn, trước khi ra cửa thời điểm lại đối với Lâm Viễn Lệ dặn dò: "Cái kia khó khăn trợ cấp, kêu Thành Văn huynh đệ nắm chặt thời gian."

Lâm Viễn Lệ "Ai" một tiếng, không ngớt cảm tạ.

Hầu Kiến Quân đuổi theo ra đến, đem còn lại Hồng Tháp Sơn hướng về Lâm Viễn Phương trong tay nhét, Lâm Viễn Phương vung vung tay, nói ra: "Hầu ca, người giữ lại hút đi."

"Tốt a, tốt a." Hầu Kiến Quân cười hi hi đem hơn phân nửa hộp Hồng Tháp Sơn nhét vào trong túi quần, nói ra: "Lâm cán bộ, ta thường xuyên thị trấn xuống nông thôn hai đầu chạy, về sau Viễn Lệ nhà có chuyện gì, người liền dẫn dò cho ta là được!" Sau đó lại tiến đến Lâm Viễn Lệ bên người, lạng lẽ đuổi ra ngón tay cái, thấp giọng nói ra: "Muội tử, ta Lão Đệ thật là Garth (Mang Nam tiếng địa phương, phi thường lợi hại ý tứ)! Nhìn đem Vương Phú Thuận tiểu tử kia hoảng sợ, lại là miễn rút tiền, lại là phát trợ cấp, đây chính là chúng ta Phương Trang đầu thôn một phần a!"

Lâm Viễn Lệ cũng không nói chuyện, liền mừng khắp khởi mà cười. Bởi vì trong nhà nghèo, bình thường nằng trong thôn không ít bị khinh bỉ, hôm nay có Viễn Phương chỗ dựa, phần này mặt mũi cuối cùng kiếm về đến, thật không có nghĩ đến, ngay cả Vương Phú Thuận cái kia chúa địa phương ở Viễn Phương trước mặt đều chịu thua!

Tại trên đường về nhà, Lâm Viễn Lệ đầu nhắc đến cao, rục rờ cười, phảng phất là thu được thắng lợi quay về doanh đại tướng quân. Lâm Viễn Phương ở một bên nhìn vừa buồn cười lại là lòng chua xót. Hấn đột nhiên hiểu ra, tốt nghiệp trở về ba năm này, tuy cho đại tỷ nhà trợ cấp một chút tiền, nhưng là cho tới nay không có chủ ý quá lớn tỷ một nhà tại Phương Trang thôn sinh hoạt trạng thái. Xem ra sau này phương diện này cũng phải quan tâm đại tỷ nhiều hơn, không thể để cho cùng loại sự tình này phát sinh.

Về đến trong nhà, Trương La Kiến đã chiếm được tin tức, dẫn Thanh Nợ đội xám xịt rồi đi. Lâm Viễn Lệ đem tình huống hướng về Lưu Thành Văn nói một chút, Lưu Thành Văn phản ứng cùng Lâm Viễn Lệ lúc trước một dạng, gần như không dám tin tưởng đây là thật, lấy ánh mắt thẳng nhìn Lâm Viễn Phương, mãi đến khi Lâm Viễn Phương nói cho hấn biết là sự thật thì Lưu Thành Văn cười như điên. Hấn luôn miệng nói, hãnh diện, hãnh diện a, không nghĩ tới ta Lưu Thành Văn trong thôn cũng có một ngày như vậy. Đang cười, hấn đột nhiên ôm đầu khóc rống lên, ô ô nói, Viễn Phương, cảm ơn người,

cám ơn người! Ta có lỗi với người tỳ a! Ta là đồ bỏ đi, từ khi tỳ người gả tới về sau không cùng ta hưởng một ngày phúc, ăn khang cổ họng đồ ăn không nói, còn muốn ngày ngày chịu người khác khinh thường, ta có lỗi với nàng a! Lưu Thành Văn như thế vừa khóc, Lâm Viễn Lệ cũng ở một bên rơi lệ.

"Hai người khóc cái gì?" Lâm Viễn Phương nhìn lòng chua xót, cười lớn lấy khuyên nhủ: "Vây cũng là đi qua sự tình. Yên tâm đi, về sau có chuyện gì ta cho các người làm chủ, nhìn xem tại Phương Trang thôn, ai dám khi dễ ta!"

"Đúng, có Viễn Phương cho ta chỗ dựa, xem ai dám khi dễ ta!" Lâm Viễn Lệ biết Lưu Thành Văn thân thể không tốt, lo lắng hẳn khóc hồng thân thể, liền lau nước mắt, cũng ở một bên khuyên nhủ. Lưu Thành Văn phát tiết đa nghi bên trong ủy khuất, cảm giác thư sướng nhiều, cũng liền dừng lại.

Thấy Lưu Thành Văn không khóc, Lâm Viễn Lệ lúc này mới yên tâm, đứng dậy thu thập một mảnh hỗn độn trong nhà. Lâm Viễn Phương cùng Lưu Thành Văn liền đi theo một bên hỗ trợ. Một bên thu thập, Lâm Viễn Lệ một bên hận hận nói ra: "Trương La Kiến cái này nhút nhát cháu chết không yên lành, hẳn đây là Quan Bảo Tư Thù."

Hóa ra Thanh Nợ đội trưởng Trương La Kiến nhà và Lâm Viễn Lệ nhà tường ngăn, lúc trước bởi vì nơi ở sự tình, hai nhà đã từng lên qua tranh chấp. Lần này Trương La Kiến liền mượn Thanh Nợ đội trưởng danh nghĩa, Quan Bảo Tư Thù.

Nghe Lâm Viễn Lệ nói xong nguyên do, Lâm Viễn Phương rất là phẫn nộ, không nghĩ tới còn có chuyện như vậy. Lúc đầu hẳn muốn trong thôn miễn đi rút tiền khoản, lại phát 400 đồng tiền khó khăn trợ cấp, giật đồ đánh người sự tình liền xem như bỏ qua. Thế nhưng là nếu như trong này xen lẫn có người ân oán, vậy thì không có dễ dàng như vậy. Lần này nếu như buông tha cái này Trương La Kiến, khó đảm bảo về sau Trương La Kiến không còn sinh cái gì sự đoan, khi dễ đại tỳ. Tỳ phu bệnh thân thể, còn có thể trông cậy vào hẳn đứng lên gia đình sao?

Không được, nhất định thừa dịp cơ hội này, cho Trương La Kiến một bài học, để cho hắn dài dài trí nhớ! Nghĩ tới đây, Lâm Viễn Phương liền nói: "Các người sự tình đều giải quyết, ta bên kia còn có chút việc gấp, muốn đi một chuyến."

Hắn đem xe đạp bên trên một túi thóc gạo cùng một thùng dầu ăn cho đại tỳ nâng lên trong phòng, lúc này mới đẩy xe đạp ra ngoài. Lâm Viễn Lệ cùng Lưu Thành Văn luôn luôn đuổi tới cửa ra vào, thấy lưu không được Lâm Viễn Phương, lúc này mới lưu luyến không rời phát tay đưa mắt nhìn Lâm Viễn Phương rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trong Lời Nói Có Chuyện

Lâm Viễn Phương đi vào Đông Lâm chính phủ xã, hỏi rõ Chu Dược Tiến văn phòng, đi tới. Chu Dược Tiến cửa phòng làm việc khép. Lâm Viễn Phương liền dùng ngón tay không nhẹ không nặng trên cửa gỗ hai lần, hỏi: "Chu Trưởng Làng có ở đây không?"

"Vào đi!" Bên trong truyền tới một uy nghiêm âm thanh.

Lâm Viễn Phương đẩy cửa đi vào, gặp Chu Dược Tiến đang ngồi ở sau bàn làm việc, cầm bút mực tại phê văn kiện. Thấy là Lâm Viễn Phương, Chu Dược Tiến liền đề xuống văn kiện, cười ra đón: "Hóa rai là Viễn Phương đồng chí a, mời ngồi!"

Đem Lâm Viễn Phương mời qua trên ghế salông, Chu Dược Tiến lại hướng bên ngoài hô: "Tiểu Ngô, tới châm trà!"

Một cái tuổi trẻ tiểu hỏa tử theo tiếng từ căn phòng cách vách chạy tới, từ dưới bàn trà xuất ra một cái chén trà cho Lâm Viễn Phương rót một ly trà, lại dẫn theo bình nước ấm cho Chu Dược Tiến trong chén trà rót một chút nước, sau đó mới lui ra ngoài.

Lâm Viễn Phương ở một bên quan sát đến, trong lòng thầm nghĩ, ở chính phủ xã người xác thực cùng trong huyện cơ quan người có khoảng cách, mặc dù biết rằng cho lãnh đạo rót nước, thế nhưng thiếu một cái cho khách nhân chén trà dùng nước nóng một chút trừ vi khuẩn.

Chờ tiểu Ngô lui ra ngoài, Lâm Viễn Phương mới thành khẩn nói ra: "Chu Trưởng Làng, hôm nay sự tình rất cảm tạ người!"

Chu Dược Tiến cười ha ha, nói ra: "Cảm tạ cái gì? Quan tâm người dân khó khăn là Cán Bộ Lãnh Đạo trách nhiệm"

Lâm Viễn Phương liền nói: "Lời nói là như thế này, nhưng là cũng không phải là mỗi một cái Cán Bộ Lãnh Đạo đều có thể giống Chu Trưởng Làng dạng này quan tâm người dân khó khăn."

Chu Dược Tiến trong lòng liền thoải mái lên, tuy biết rõ Lâm Viễn Phương nói là lấy lòng lời nói, nhưng là có thể đem lấy lòng lời nói để cho người ta nghe được thư thái như vậy người xác thực không nhiều. Xem ra chính mình nhân quang không có sai, cái này tiểu tử quả nhiên không phải bình thường

nhân vật. Hấn vung tay khiêm tốn nói: "Viễn Phương đồng chí, nói như người vậy liền không đúng. Lúc ấy loại tình huống đó, đôi cái khác lãnh đạo cũng giống như vậy."

Lâm Viễn Phương liền mỉm cười, không nói tiếp, chỉ là lấy ánh mắt nhìn xem Chu Dược Tiến.

Chu Dược Tiến lại cười ha ha nói chuyện tào lao vài câu, Lâm Viễn Phương liền nhần nại tính tình tiếp Chu Dược Tiến nói chuyện tào lao. Hấn biết Chu Dược Tiến chịu ra mặt giúp hấn, nhất định là có cái gì sự tình, cho nên mới đặc biệt chạy tới, nhưng là Chu Dược Tiến không nói, hấn cũng chỉ đành giả bộ hồ đồ, cười bởi Chu Dược Tiến nói chuyện tào lao, chỉ là Chu Dược Tiến ngữ khí càng ngày càng thân mật, đối với Lâm Viễn Phương xưng hô cũng từ "Viễn Phương đồng chí" biến thành "Viễn Phương", sau cùng Chu Dược Tiến đưa tay sờ sờ tóc, cuối cùng vây quanh chính đề, hỏi: "Đúng rồi, Viễn Phương, người là quy hoạch cục đi làm?"

"Đúng vậy a quy hoạch cục quy hoạch khoa kỹ thuật." Lâm Viễn Phương trong tâm nói nói, chính đề cuối cùng đến.

"Đó cùng xây dựng quy hoạch khoa quen người chứ?"

"Cùng bọn họ bên cạnh, quan hệ vẫn được." Lâm Viễn Phương nói: "Chu Trường Làng có cái gì sự tình sao?"

Chu Dược Tiến đánh cái Ha-Ha, nói ra: "Thật là có như thế một cái sự tình. Tỷ ta là Thành Quan trấn, nhà nàng muốn sửa chữa tòa nhà nhỏ ba tầng. . ."

"Cụ thể vị trí đâu?" Lâm Viễn Phương hỏi.

"Hòa bình đường phố gần Lão Giáo Đường." Chu Dược Tiến nói ra.

"Lão Thành Khu quy hoạch phạm vi khổng chế bên trong a!" Lâm Viễn Phương trầm ngâm một chút, mới ngẩng đầu nói ra: "Ta đi tìm một chút xây dựng quy hoạch khoa Vương khoa trưởng, đoán chừng vấn đề không lớn."

Chu Dược Tiến trong lòng biết, cơ quan các cán bộ dù cho mình có thể lập tức đánh nhịp sự tình, cũng đều sẽ để lại chỗ trống, tuyệt sẽ không đem lời nói đây, liền cười nói: "Vậy xin nhờ huynh đệ người."

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Lâm Viễn Phương đứng dậy cáo từ, Chu Dược Tiến kiên quyết muốn đem hấn đưa ra chính phủ xã cửa chính, trước khi ra cửa thời điểm, Lâm Viễn Phương mủi phần tùy ý nói: "Có chút con sâu làm rầu nồi canh, vẫn là sớm cho kịp xử lý làm lên, miễn cho bại hoại chính phủ cơ quan hình tượng."

Chu Dược Tiến gật đầu một cái nói: "Quay lại ta hỏi một chút tình huống cụ thể. Đối với việc này, ta có cái cơ bản thái độ, thân là Đảng Viên cán bộ, chúng ta hấn là tự giác giữ gìn đảng cùng chính phủ hình tượng nha." Lâm Viễn Phương trong lời nói có hàm ý, Chu Dược Tiến tự nhiên lòng dạ biết rõ, nhất định là vì người thân chịu nhục, trong tâm ghen một hơi.

Trở lại văn phòng, Chu Dược Tiến suy nghĩ một chút, hướng bên ngoài hô một tiếng: "Tiểu Ngô."

Tiểu Ngô liền đi đứng nhanh nhẹn chạy tới, cung kính đứng tại Chu Dược Tiến trước mặt, nhẹ giọng hỏi: "Chu trưởng làng, chuyện gì?"

"Đi cho Phương Trang thôn Vương Phú Thuận đánh cái điện thoại, kêu hấn tới một chuyến."

"Vâng, ta cái này đi!" Tiểu Ngô đáp một tiếng, quay người trở lại bên cạnh văn phòng, đi gọi điện thoại cho Vương Phú Thuận. Trong lòng còn nói thầm, làm lãnh đạo cũng là kiêu ngạo lớn, chính mình trên bàn làm việc liền có điện thoại, hết lần này tới lần khác quan trọng nhiều một cái thủ tục, lại để cho hấn đi cho Vương Phú Thuận đánh cái này điện thoại. . .

Chu Dược Tiến bên kia tựa ở trên ghế da, ngón tay nhẹ nhàng tại trên lan can đánh nhịp. Lúc đầu hấn còn vì tỷ tỷ sửa chữa lầu nhỏ sự tình đau đầu đau, không nghĩ tới cứ như vậy dễ như trở bàn tay liền giải quyết.

Đương nhiên, Chu Dược Tiến tuy từ bộ đội bên trên chuyển nghề trở về không lâu, nhưng là có thể lên làm phó trưởng làng người, há có thể không có một chút quan hệ? Tuy quy hoạch cục hấn không quen biết người, nhưng là Thác Thác quan hệ luôn có thể đem tỷ tỷ đóng lầu sự tình làm. Chỉ là, đây không phải là còn muốn nhờ quan hệ sao? Vô duyên vô cớ roi người khác một cái Đại Nhân Tinh a! Tại trên quan trường, cái gì đều có thể thiếu, nhưng là nhân tình không được thiếu a!

Hiện tại tốt, Chu Dược Tiến không nghĩ tới, hôm nay sẽ như vậy trùng hợp, đến Phương Trang thôn đơn sơ tiểu căn tin ăn bữa cơm rau dưa, vậy mà lại gặp được Lâm Viễn Phương. Với hấn mà nói, giải quyết Lâm Viễn Phương sự tình bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, hấn một cái phó trưởng làng, Phương Trang thôn lại là hấn phân công quản lý điểm, Vương Phú Thuận dám không nghe hấn chào hỏi? Một câu nói sự tình, lại không cần hấn bỏ ra cái gì. Không phải sao, Lâm Viễn Phương chẳng phải tranh thủ thời gian tìm đến cửa tới cảm tạ sao? Tỷ tỷ đóng lầu sự tình cứ như vậy giải quyết, người nào nhân tình đều không cần thiếu, vẫn còn ở quy hoạch cục kết bạn như thế một cái quan hệ. Lâm Viễn Phương cái này tiểu tử trước mắt tuy vền vẹn quy hoạch cục bên trong Tiểu Khoa Viên, nhưng là có thể làm việc là được. Lại nói, Lâm Viễn Phương như thể tuổi trẻ, có ánh mắt có năng lực, ai dám cam đoan hấn tương lai là không có phát triển?

Tính toán rõ ràng, Chu Dược Tiến liền hạ quyết tâm, ngày hôm nay nhất định phải thay Lâm Viễn Phương đem sự tình giải quyết hoàn toàn, để cho Lâm Viễn Phương đem trong bụng khẩu khí kia ra, đem cái kia Lâm Viễn Phương trong miệng "Con sâu làm rầu nồi canh" tìm ra, dù sao đối với hấn Chu Dược Tiến tới nói, chỉ là miệng môi trên đựng chút miệng môi dưới sự tình. . .

Đồng Lâm Hương khoảng cách Lâm Trang thôn tuy có sắp tới ba mươi dặm, nhưng lại là một đường chậm sườn dốc, Lâm Viễn Phương đạp lên không

một chút nào phí sức. Một đường đập đến, gió Phong thổi tới trên mặt, Lâm Viễn Phương có một loại sáng khoái tinh thần cảm giác. Hắn biết, Chu Dược Tiến nhất định nghe hiểu hắn lời nói, có Chu Dược Tiến xuất thủ, Trương La Kiến cái kia luôn luôn khi dễ tỷ phu một nhà con sâu làm rầu nồi canh còn sẽ có kết cục tốt? Có Trương La Kiến làm tám gương, về sau người khác muốn đối với tỷ phu động cái gì lệch ra tâm tư, cũng sẽ ở tâm lý cân nhắc một chút.

Hắn chạy về nhà bên trong thời điểm, đã là bốn giờ chiều. Xa xa đã nhìn thấy, cha mẹ đứng tại cửa thôn càng không ngừng hướng về cái phương hướng này nhìn quanh. Gặp Lâm Viễn Phương tới, hai cái vợ vàng nghênh đón đi lên, mới mở miệng cũng là: "Phương xa, thế nào? Rút tiền đưa cho người đại tỷ đưa trước chưa?"

"Cha, mẹ, không cần giao." Lâm Viễn Phương vừa cười vừa nói.

"Không cần giao?" Tuyền thúc, Tuyền thẩm trừng to mắt.

"Đúng vậy a chẳng những không cần giao rút tiền. Thôn bọn họ bên trong suy nghĩ đến ta đại tỷ nhà tình huống thực tế, trả lại lại để cho tỷ phu viết một đơn khó khăn xin, chuẩn bị cho phát 400 đồng khó khăn trợ cấp đây." Lâm Viễn Phương đẩy xe đạp một bên hướng về nhà vừa đi vừa nói.

"Cái gì? Người nói cái gì? Còn phát 400 đồng tiền? Cũng là thật?" Tuyền thẩm kích động bờ môi đều run cầm cập.

"Đương nhiên." Lâm Viễn Phương cười tùm tùm nói ra.

"Đến cùng là sao chuyện a?" Tuyền thúc cũng là một mặt kích động, không ngừng truy vấn Lâm Viễn Phương: "Thôn bọn họ bên trong thế nào lại đột nhiên như thế hào phóng?"

"Lão đầu tử, người đàn chết, cái này còn phải hỏi, khẳng định là bởi vì nhà ta Viễn Phương thôi!" Tuyền thẩm liếc mắt trắng Tuyền thúc, sau đó hỏi Lâm Viễn Phương nói: "Có phải hay không a, Viễn Phương?"

"Ta nơi nào có lớn như vậy năng lực?" Lâm Viễn Phương cười nói một câu, sau đó lại dạn dò nói: "Chuyện này hai người biết là được, đừng khắp nơi khoa trương, không tốt!"

"Đúng thế, đó là, những cái này chúng ta đều hiểu!" Tuyền thẩm liên tục gật đầu, dùng cánh tay chống đỡ một hồi Tuyền thúc, "Có phải hay không a, lão đầu tử?" Trong nội tâm nàng thầm kêu nguy hiểm thật, nếu như không phải Viễn Phương dạn dò một câu, chính mình khẳng định sẽ đem cái này sự tình huyền diệu nói cho người trong thôn.

Tuyền thúc gật gật đầu, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, hần sờ sờ trên thân, nói ra: "Tất nhiên không có giao rút tiền, tiền kia nhưng không dùng được, ta còn quay về tín dụng xã lưu giữ!"

Tuyền thẩm kéo lại Tuyền thúc, giân trách: "Lão già kia, tiền tại người trên thân thả một đêm, có thể mọc cánh bay? Viễn Phương thật xa về nhà một lần, người liền không thể nhiều cùng hắn trò chuyện?"

"Đúng lý, đúng lý!" Tuyền thúc gật đầu, ngoan ngoãn bị Tuyền thẩm tóm đi về nhà, thế nhưng là trên đường đi hắn thô ráp tay lớn không biết muốn lên lút sờ mấy lần túi áo trên, phẳng phẳng nơi đó chứa một cái lúc nào cũng có thể nổ tiểu bom.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phiền Cục Trưởng

Trong nhà ở một đêm lên, ngày thứ hai Lâm Viễn Phương muốn hỏi thành. Chu Dược Tiến dạn dò sự tình, hắn tất nhiên nhận lời, phải bắt gấp thời gian làm.

Tuyền thúc, Tuyền thẩm đều là thông tình đạt lý người, bọn họ tuy luyện tiết con trai, nhưng là nghe Lâm Viễn Phương nói trở lại có sự tình muốn làm, cũng sẽ không nói cái gì, chỉ là đem trong nhà vườn trái cây sản xuất trái táo cho Lâm Viễn Phương hai cái sọt, cột tại xe đạp chỗ ngồi phía sau.

Lâm Viễn Phương chạy về quy hoạch cục tức xá, đem một cái sọt trái táo để tại tức xá, sau đó dùng xe đạp đẩy một cái khác cái sọt trái táo, đi vào xây dựng quy hoạch khoa phó Khoa trưởng Vương Hồ trong Lâm gia.

Gõ mở cửa, mở cửa là vương Khoa trưởng người Trương Phương, gặp Lâm Viễn Phương mang theo đồ vật, liền vừa cười vừa nói: "Ồi, tiểu Lâm, khách khí như vậy làm gì? Tới thì tới, còn nói cái gì đồ vật?"

"Trong nhà chính mình sản xuất, không đáng tiền gì." Lâm Viễn Phương đòi dép lê tiến vào phòng khách, đem giỏ tre đặt ở phòng khách nơi hẻo lánh, vừa cười vừa nói: "Cái này trái táo bộ đáng mặc dù không có trên thị trường bán đẹp đẽ, nhưng là vị cũng rất không tệ, không phải bên ngoài những cái kia bộ đáng hàng có thể so sánh."

Trương Phương cho Lâm Viễn Phương rót một ly trà, nói ra: "Tìm Hồ Lâm a? Hắn tại nhà hàng xóm đánh cờ tướng, ta đi gọi hắn tới."

Không đến một hồi công phu, Vương Hồ Lâm đi theo Trương Phương từ lầu bên trên xuống tới, còn không có vào cửa, âm thanh liền truyền đến tiến đến: "Viễn Phương, mau mau theo giúp ta đấu hai bàn, lão Lý cái kia cờ dở cái sọt, không làm việc!"

Trên lầu liền truyền tới một như tiếng sấm âm thanh: "Vương Hồ Lâm có gan đừng chạy, hai ta đem ván này làm xong."

"Thật xin lỗi, ta có khách nhân, cờ dở cái sọt!" Vương Hồ Lâm đã vào cửa, lại đuổi ra đầu hướng trên lầu hô một câu, sau đó đem đóng cửa, đắc ý cười to lên.

Trương Phương lấy tay vịn Vương Hồ Lâm bấp đuôi một chút, giận trách: "Thật sự là người tới điên! Không nhìn thấy có khách nhân sao?"

"Khách nhân? Viễn Phương còn có thể tính khách nhân? Huynh đệ trong nhà, đúng hay không?" Vương Hồ Lâm đi đến Lâm Viễn Phương ngồi xuống bên người, cho Lâm Viễn Phương đưa một điều thuốc, lại hướng Trương Phương hét lớn: "Vợ, có thể hay không cho ta cũng pha một ly nước trà? Chết khát!"

"Mặc kệ người!" Trương Phương trợn trắng Vương Hồ Lâm liếc một chút, đưa tay cầm lấy dệt một nửa áo lông, quay đầu hướng Lâm Viễn Phương cười nói: "Tiểu Lâm, hai người chậm rãi trò chuyện a. Ta ra ngoài may một chút." Cười ha hả ra ngoài.

"Nhìn xem cái này lười vợ!" Vương Hồ Lâm lắc đầu thờ dài, đưa tay cầm lấy phích nước nóng cho mình rót một ly nước, nói với Lâm Viễn Phương: "Viễn Phương huynh đệ, về sau tìm vợ nhất định phải tìm chịu khó, tuyệt đối không nên tìm Trương Phương dạng này người."

Lâm Viễn Phương vừa cười vừa nói: "Vương ca, người đừng sinh ở trong phúc không biết phúc, chị dâu cỡ nào hiền lành người a, ra cửa vẫn không quên cho người đan áo len."

Lại rảnh rồi kéo hai câu, Vương Hồ Lâm mới lên tiếng: "Người hôm qua không phải về nhà sao? Làm sao ngày hôm nay liền gấp trở về? Có việc?"

Lâm Viễn Phương cùng Vương Hồ Lâm quan hệ cực kỳ rất quen, cũng không cùng Vương Hồ Lâm khách khí, trực tiếp đem Chu trường làng phó thác sự tình nói ra.

Vương Hồ Lâm nghe xong cười một tiếng, vỗ chân nói ra: "Huynh đệ, ta cho là bao lớn vấn đề a, nguyên lai là cái cái này a? Người đợi ngày mai đi làm thời điểm tùy tiện nói với ta một tiếng là được, còn cần đặc biệt chạy tới? Việc này đặt ở người khác trên thân khó làm, đặt ở chúng ta trên thân coi như chuyện gì? Ta không phải vừa lúc ở khoa lý phụ trách cái này một khối sao? Hai ta quan hệ này, đúng hay không?"

Lâm Viễn Phương liền vừa cười vừa nói: "Vương ca, ta cũng là ý vào cùng người quan hệ tốt, mới đáp ứng. Nếu không, ta làm sao dám nhận lời chuyện này đâu?"

Vương Hồ Lâm vung tay nói ra: "Thật tốt, không nói chuyện này. Người quay chút nữa để cho bọn họ trực tiếp đi khoa lý tìm ta là được." Hắn đứng người lên từ dưới mặt bàn kéo ra một tấm chiếu cờ nói ra: "Đến, hai anh em ta thật tốt đấu hai bàn. Đợi đến giữa trưa, để người chị dâu thật tốt cho chúng ta xào vài món thức ăn, hai anh em ta thật tốt uống hai chung!"

"Cái này ta nhưng muốn nói rõ trước, không cho phép đi lại a!" Lâm Viễn Phương cũng cười ngồi vào trước bàn.

"Tiểu tử thôi, khoan đắc ý, người liền đợi đến đau khổ cầu xin tha thứ đi!" Vương Hồ Lâm dọn xong quân cờ, không chút khách khí cầm lấy đỏ pháo hướng về bên trong một con, nói ra: "Pháo hai bình 5!"

Tại Vương Hồ Lâm nhà ăn xong cơm trưa, Lâm Viễn Phương liền quay về túc xá nghỉ ngơi một chút, chờ khi tỉnh dậy, đã là bốn giờ chiều. Lâm Viễn Phương đứng lên rửa mặt cái khuôn mặt, dẫn theo mặt khác một cái sọt trái táo ra túc xá, hắn muốn đi bệnh viện xem Phiên cục trưởng.

Nghĩ tới Phiên cục trưởng, Lâm Viễn Phương trong lòng không khỏi một trận âm ỉ, thật tốt một mình, làm sao lại biến thành như vậy chứ? Hắn lắc lắc đầu, nỗ lực làm chính mình không suy nghĩ nhiều.

Đến dưới lầu, Lâm Viễn Phương từ trong hành lang đẩy ra xe đạp, dùng dây thừng đem trái táo cái sọt trói tốt. Lúc này phía sau truyền tới một cái âm thanh: "Viễn Phương, từ nhà trở về?"

Lâm Viễn Phương quay đầu nhìn lại, là cùng phòng Trương Tiểu Quân, liền gật đầu nói: "Đúng vậy a trở về."

Trương Tiểu Quân ánh mắt liền rơi vào Lâm Viễn Phương ngồi sau xe trái táo cái sọt lên, nói ra: "Người đây là. . ."

Lâm Viễn Phương thoải mái nói ra: "Đi xem Phiên cục trưởng."

"Nha, Viễn Phương thật sự là người có quyết tâm a." Trương Tiểu Quân có chút nói khoa trương nói: "Trách không được lúc trước Phiên cục trưởng coi trọng như vậy người đây!"

Lâm Viễn Phương nhàn nhạt cười một tiếng, "Thật sao?" Cũng không nói thêm lời, cười trên xe đạp liền đi.

Sau lưng hắn, Trương Tiểu Quân bĩu môi, nói thầm một câu: "Già mù sa mura!"

Lâm Viễn Phương đi vào khu nội trú, tìm tới Phiên cục trường phòng bệnh, Phiên cục trường đang mang theo một cái kính lão, nửa tựa ở đầu giường xem báo chí, bên cạnh để đó một cây gậy.

"Phiên cục trường." Lâm Viễn Phương kêu một tiếng, liền đi vào phòng bệnh, đem trái táo cái sọt sắt bên tủ đầu giường đặt xuống.

Phiên Nhất Dân mang theo kính lão, đang nửa dựa vào đầu giường đang nhìn báo chí, gặp Lâm Viễn Phương tiến đến, để xuống báo chí giấy dựa muốn đứng lên. Lâm Viễn Phương vội vàng dùng tay đè chặt Phiên Nhất Dân, nói: "Ngài nghỉ ngơi, thân thể quan trọng." Đưa tay cầm lấy trên tủ đầu giường chén nước, đem bên trong nửa chén nước rót lại, cầm lấy phích nước nóng giúp Phiên Nhất Dân một lần nữa rót một ly nước sôi, sau đó xoay người mở ra trái táo trong sọt, từ bên trong xuất ra mấy cái trái táo thả mâm đựng trái cây bên trong, đi đến phòng vệ sinh tiến hành cọ rửa.

"Tiểu Lâm, người thế nào liền không nghe lời đâu?" Phiên Nhất Dân ho khan hai tiếng, đối với phòng vệ sinh phương hướng oán giận nói: "Ta không phải nói, người về sau ít hướng về nơi này. Đối với người không tốt."

"Phiên cục trường," Lâm Viễn Phương bụng mâm đựng trái cây đi ra, "Ta trên đầu đã sớm khắc lên Phiên Nhất Dân ba chữ. Ta cũng là không đến, người khác có thể tốt với ta?"

Hắn kéo một cái ghế, tại Phiên Nhất Dân ngồi xuống bên người, xuất ra một cái dao gọt hoa quả, một bên giúp Phiên Nhất Dân gọt trái táo, một bên không quan trọng nói ra: "Dù sao ta là dựa vào kỹ thuật ăn cơm, tuy không nhận người tiếp đãi, nhưng là người khác cũng không thể nào ta, dù sao có chút đồ vật, còn muốn dựa vào ta đi cho bọn họ bổ sung lỗ thủng, không phải sao?"

Phiên Nhất Dân thở dài một hơi, "Ài, là ta liên lụy người. Lúc trước nếu như ta không đối với người..."

"Ngài nói những thứ này làm gì? Ta biết đến ngài ban đầu là tốt với ta, liền cái này đủ." Lâm Viễn Phương đem gọt xong trái táo cắt thành khối nhỏ, sau đó dùng cây tăm cắm, đưa tới Phiên Nhất Dân trong tay, nói ra: "Đến, đây là trong nhà ta sản xuất trái táo, tuy kích cỡ nhỏ, nhưng là so với hồng Phú Sĩ còn tốt ăn đây!"

"Người tiểu tử! Lúc trước ta trên đài thời điểm, chưa từng ăn qua người một cái trái táo, không nghĩ tới ta lui ra đến, lại ăn vào người trái táo." Phiên Nhất Dân nhìn xem trong tay trái táo, thở dài nói.

"Phiên cục trường, ngài khi đó không phải không thiếu người tặng táo sao?" Lời mới vừa nói ra, Lâm Viễn Phương đột nhiên hiểu ra lời này có chút không đúng, nhưng là đã tới không kịp. . .

"Đúng vậy a đúng a!" Phiên Nhất Dân trong mắt tràn đầy tự giễu: "Khi đó, người người đều xé rách đầu đều muốn đi cho ta Phiên Nhất Dân tặng lễ, hiện tại thế nào, trừ người, còn có ai có thể nhớ tới ta Phiên Nhất Dân?"

"Phiên cục trường, nghĩ những thứ này làm gì?" Lâm Viễn Phương cười nói: "Dưỡng tốt thân thể mới là chính sự. Ngài năm nay mới bốn mươi sáu tuổi, chờ thân thể tốt, Huyện Ủy nhất định sẽ một lần nữa bắt đầu dùng ngài, đến lúc đó, đám người kia lại sẽ tranh nhau đi bái người sơn môn đây!"

"Đúng!" Phiên Nhất Dân cười to, trong mắt tràn đầy cô đơn, "Đến lúc đó lại để cho đám kia thẳng nhai con hời hện đi thôi!"

Đang nói, Phiên Nhất Dân người yếu từ bên ngoài tiến đến. Lâm Viễn Phương vội vàng đứng lên đến: "Đình Di."

"Viễn Phương tới?" Đình Di trên mặt một trận kinh hi, quay đầu nói với Phiên Nhất Dân: "Nhìn xem, ta lúc đầu cũng đã nói, Viễn Phương cái này hài tử là cái người có quyết tâm."

"Cái này còn cần người nói?" Phiên Nhất Dân cúi đầu cắn trái táo, trái táo quả nhiên vừa mê vừa say, so hồng Phú Sĩ vị ngon nhiều.

Bồi tiếp Phiên Nhất Dân, Đình Di nói một hồi lời nói, Lâm Viễn Phương lại nhắc hai cái phích nước nóng mở đều rót đầy, lúc này mới cáo từ. Lúc gần đi, Đình Di đem Lâm Viễn Phương đưa ra phòng bệnh, tại trên hành lang thấp giọng nói ra: "Viễn Phương, về sau có rảnh, nhiều đến bồi lão Phiên trò chuyện. . ." Nói vánh mắt liền Hồng Hồng.

"Đình Di, yên tâm, ta sẽ, sẽ."

Rời đi bệnh viện, Lâm Viễn Phương trong lòng cũng không dễ chịu. Cái này người thế gian sự tình, lại có mấy cá nhân có thể nói đúng đâu?

Phiên Nhất Dân ban đầu là quy hoạch cục người đứng đầu. Năm chín mươi hai Lâm Viễn Phương tốt nghiệp đại học thời điểm, là Phiên Nhất Dân tự mình đem Lâm Viễn Phương vào quy hoạch cục. Tại quy hoạch cục Phiên Nhất Dân cũng coi trọng Lâm Viễn Phương, dự định coi Lâm Viễn Phương là thành một cái trọng điểm bồi dưỡng đối tượng. Lâm Viễn Phương cũng không chịu thua kém, tiến vào quy hoạch khoa kỹ thuật không đến bao lâu, liền thành khoa lý kỹ thuật nòng cốt, rất nhiều người khác giải quyết không kỹ thuật nan đề đến Lâm Viễn Phương tại đây giải quyết dễ dàng. Mọi người đủ khen Phiên Nhất Dân nhân quang không tẻ, cho quy hoạch cục tuyển một khối vàng trở về. Phiên Nhất Dân mặc dù không có nói cái gì, nhưng là mọi người đều có thể nhìn ra được, Lâm Viễn Phương chỉ cần lại đoán luyến hai năm, Phiên Nhất Dân khẳng định sẽ đối với hắn ủy thác trách nhiệm.

Thế nhưng là làm sao tính được số trời , mặc kệ ai cũng không nghĩ tới, Phiên Nhất Dân mới bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi người, đang ở một cái quan chức Hoàng Kim Niên Đại, vậy mà lại bỗng nhiên trúng gió. Đi qua cứu giúp, Phiên Nhất Dân mệnh là bảo trụ, nhưng lại rơi xuống nửa thân tê liệt tật bệnh, sinh hoạt đều không thể tự gánh vác, làm sao có thể tiếp tục chủ trì quy hoạch cục công tác?

Rất nhanh, Huyện Ủy liền xuống bổ nhiệm, đề bạt cùng Phiên Nhất Dân quan hệ bất hòa Phó Cục trưởng Vương Thiên đảm nhiệm quy hoạch cục người đứng đầu, mà Phiên Nhất Dân thì treo một cái chủ nhiệm khoa viên không phải lãnh đạo chức vụ. Lúc đầu nếu như dựa theo bình thường phát triển, Phiên Nhất Dân đề bạt làm cấp phó huyện, thậm chí tại nghỉ hưu trước đó trở thành huyện cấp đều là có khả năng, thế nhưng là một trận trúng gió, lại làm cho Phiên Nhất Dân biến thành chủ nhiệm khoa viên. Ai đều biết, Phiên Nhất Dân vốn là nhìn như rực rỡ chính trị sinh mệnh, đến chủ nhiệm khoa viên liền đột nhiên ngừng lại.

Lúc đầu Phiên Nhất Dân vừa trúng gió nằm viện thì vấn an người nổi liền không dứt, phảng phất toàn bộ quy hoạch cục người đều đến người bệnh viện tới làm, cơ hồ đem phòng bệnh đều cho chen bễ. Chờ biết Phiên Nhất Dân nhất định nửa thân tê liệt thì phòng bệnh đồng người bỗng nhiên liền giảm bớt một nửa , chờ Huyện Ủy nhân sự quyết định vừa ra tới, Phiên Nhất Dân phòng bệnh càng là hết sức yên tĩnh, cả ngày không thấy một thân ảnh. Loại này cự đại tâm lý chênh lệch, xa không phải người bình thường có khả năng tiếp nhận. Cho dù là Phiên Nhất Dân trời sinh tính lạc quan, cũng là qua thật lâu mới giải quyết thông khúc mắt này.

Cvt: Thấy hay vote 9-10 cuối chương cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Người Đứng Đầu Triệu Kiến

Buổi sáng bảy giờ 40, Lâm Viễn Phương đi vào văn phòng, gặp Trương Tiểu Quân còn không có đến, đành phải nhẹ nhàng lắc đầu, cầm lấy công cụ bắt đầu quét dọn vệ sinh. Chờ Lâm Viễn Phương đem văn phòng quét dọn một lần, đến trà bếp phòng xách hai bình nước sôi trở lại văn phòng, đã đến bảy giờ năm mươi lăm phút, lúc này Trương Tiểu Quân mới dung dung mà đến. Hắn vừa vào cửa, nhìn thấy Lâm Viễn Phương đang cầm bình thủy cho ba cái chén trà pha trà, liền vội vàng vỗ đầu nói: "Ồi, không có ý tứ, ta ngày hôm nay lại tới chậm, việc này đều để người cướp làm xong..."

Tại quy hoạch cục, quy hoạch khoa kỹ thuật là một cái phòng nhỏ, chỉ có ba người, trừ khoa trưởng Trương Hải Dương bên ngoài, phía dưới liền Lâm Viễn Phương cùng Trương Tiểu Quân hai cái tiểu binh. Trên danh nghĩa, mỗi ngày quét dọn vệ sinh xách nước sôi nhiệm vụ là từ Lâm Viễn Phương cùng Trương Tiểu Quân thay một ngày thay phiên phụ trách, thế nhưng là trên thực tế cái này nhiệm vụ cơ bản bên trên bởi Lâm Viễn Phương một người nhận thầu, bởi vì Trương Tiểu Quân thường thường sẽ kéo tới sắp đi làm, mới có thể đuổi tới văn phòng —— cũng tỷ như ngày hôm nay.

Lâm Viễn Phương nhàn nhạt cười cười, không có trả lời Trương Tiểu Quân —— mỗi lần Trương Tiểu Quân tới chậm, đều là một câu nói như vậy, đem Lâm Viễn Phương lỗ tai đều nhanh muốn nghe ra kén tới.

Lúc này trong hành lang truyền đến một tiếng quen thuộc tiếng ho khan, khoa trưởng Trương Hải Dương cũng đến. Trương Tiểu Quân không còn để ý không hỏi Lâm Viễn Phương, quay người ra đón, Trương Hải Dương cũng đứng lúc đi tới cửa.

"Khoa trưởng , chào buổi sáng!" Trương Tiểu Quân ân cần kêu một tiếng, đưa tay đoạt lấy Trương Hải Dương cặp công văn, bước nhanh hướng về dựa vào cửa sổ đem ra bàn làm việc lớn đi đến.

Lâm Viễn Phương đã đem trà ngâm tốt, vừa vặn trở lại chính mình sau bàn công tác, gặp Trương Hải Dương tiến đến, liền theo nói một tiếng: "Trương Khoa trưởng "

"Tiểu Lâm, chào buổi sáng ." Trương Hải Dương gật gật đầu, cất bước đi vào.

Trương Tiểu Quân đi vào Trương Hải Dương trước bàn làm việc, cẩn thận đem cặp công văn cất kỹ, bùng lên trên bàn Lâm Viễn Phương vừa mới ngâm tốt ly nước trà kia, đi đến vừa nhìn, liền kinh hãi tiểu quái gọi lên: "Viễn Phương, người làm sao vậy? Trà này cũng quá nhạt a? Người không biết chúng ta khoa trưởng thích uống trà đậm sao?"

Lâm Viễn Phương cũng có chút kinh ngạc, hắn vừa rồi bỏ không ít lá trà a, làm sao lại nhạt đâu?

Bên kia Trương Tiểu Quân không đợi Lâm Viễn Phương phản ứng, liền quay khuôn mặt nói với Trương Hải Dương: "Khoa trưởng, ngài chờ một chút a. Ta đem cái này chén trà rót, lại cho ngài pha một ly. "

"Không cần phiền toái như vậy đi." Trương Hải Dương cảm thấy Trương Tiểu Quân có chút chuyện bé xé ra to.

"Không phiền phức, không phiền phức, rất nhanh!" Trương Tiểu Quân không nói lời gì đem chén nước bên trong trà cho rửa qua, lại từ trong ngăn tủ lấy ra lá trà, một lần nữa pha một ly trà, bung đến Trương Hải Dương trên mặt bàn, mang trên mặt nhin nọt cười nói: "Khoa trưởng, ngài nhìn xem cái này lượng lá trà thích hợp không?"

Tuy Trương Tiểu Quân nhin nọt Trương Hải Dương phương thức có chút vụng về, nhưng là Trương Hải Dương cũng không ghét, cái này ít nhất nói rõ, tại Trương Tiểu Quân trong suy nghĩ, là vây quanh hắn cái này lãnh đạo tại chuyển quanh, cho nên Trương Hải Dương liền quyết định cho Trương Tiểu Quân một chút cổ vũ. Hắn nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi một chút, lại uống một ngụm nhỏ, gật đầu nói: "Ừm, không tệ, đậm nhạt phù hợp."

Trương Tiểu Quân tựa như được cái gì khen thưởng, cao hứng bừng bừng trở lại chính mình trước bàn làm việc, đối diện ngồi xuống trước, còn dùng khước mắt đắc ý quét Lâm Viễn Phương một chút.

Lâm Viễn Phương đương nhiên nhìn ra được Trương Tiểu Quân phen này làm ra vẻ đều là nhằm vào hắn, tuy hắn nhắc nhở chính mình, không đáng giống như loại này tiểu nhân so đo, nhưng là trong lòng vẫn là không nhịn được chửi một câu con ba ba!

Nhìn xem thời gian, đã là tám giờ mười lăm, Lâm Viễn Phương liền từ trong ngăn kéo lấy ra một cái túi lớn tư liệu, kiểm tra một chút bên trong bản vẽ, thấy không có tất cả toàn bộ, lúc này mới đứng dậy, đi vào Trương Hải Dương trước bàn làm việc: "Khoa trưởng, ngày hôm nay đứng con đường phía trước Thị Chính đường ông công trường muốn thả đường, ta. . ."

Lời nói vẫn chưa nói xong, Trương Hải Dương bàn làm việc trên điện thoại nội tuyến điện thoại đột nhiên vang lên, Trương Hải Dương hướng Lâm Viễn Phương làm tay ra hiệu, lại để cho hắn trước tiên dừng lại, sau đó đưa tay cầm lấy điện thoại: "Uy. . . A, Vương cục trưởng!"

Một cái "Uy" chữ vẫn chưa nói xong, Trương Hải Dương dưới móng giống như là lấp đặt lò xo một dạng nhảy đứng lên đến, hắn hai cái tay nâng lấy điện thoại, xoay người nói: "Ngài nói, ngài nói, ta nghe đây! Hiện tại sao? Tốt, tốt, ta lập tức đi qua!"

Nghe được Trương Hải Dương miệng bên trong phun ra "Vương cục trưởng" ba chữ thời điểm, Trương Tiểu Quân thân thể không kìm lại được liền hướng Trương Hải Dương bàn làm việc bên này nghiêng, lỗ tai kéo dài, muốn nghe Vương cục trưởng đánh điện thoại tìm Trương Khoa trưởng có cái sự tình gì. Đáng tiếc hai cái bàn làm việc khoảng cách có chút xa, Trương Tiểu Quân màng nhĩ đều kìm nén đến có chút thấy đau, cũng không có nghe rõ trong điện thoại một chữ.

Trương Hải Dương hai tay dang điện thoại, thẳng đến trong điện thoại truyền đến âm thanh bận, xác nhận Vương cục trưởng cúp điện thoại về sau, lúc này mới rón rén đem Microphone cài lên, phảng phất nặng một chút, liền có thể kinh động điện thoại tuyến này đoạn Vương cục trưởng.

"Tiểu Lâm, trước tiên thông thả công trường." Cát kỹ điện thoại, Trương Hải Dương ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn Phương, "Người cùng ta đến Vương cục trưởng văn phòng một chuyến."

Lâm Viễn Phương giật mình một chút, hỏi: "Đại khái cần bao dài thời gian? Ta tốt cho Thị Chính công ty bên kia đánh điện thoại thông báo một chút."

"Cái này nói không chính xác." Trương Hải Dương vung vung tay, quay đầu nói với Trương Tiểu Quân: "Tiểu Trương, người cho Thị Chính công ty đánh cái điện thoại, nói cho bọn họ, Tiểu Lâm bên này có việc gấp, tạm thời không đi không được."

Trương Tiểu Quân trong lòng lại là ghen ghét lại là thất lạc, trên mặt lại gạt ra nụ cười, luôn miệng nói: "Tốt, tốt, ta lập tức liền đánh điện thoại."

Trương Hải Dương dẫn Lâm Viễn Phương đi vào lầu ba phía đông cục trưởng văn phòng, cửa phòng làm việc khép, hắn đưa tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa, bên trong truyền tới một uy nghiêm âm thanh: Trương Khoa trưởng a? Vào đi.

Trương Hải Dương lúc này mới đẩy ra cửa phòng làm việc, dẫn Lâm Viễn Phương đi vào.

Lâm Viễn Phương đối với Vương Thiên thả vèn vèn bằng gỗ cửa âm thanh liền biết bên ngoài là Trương Hải Dương không có chút nào kinh ngạc, từ tiếng đập cửa phán đoán người là ai, vốn cũng là cơ quan cán bộ gỗ cửa đặc biệt bản lĩnh, liền giống với ban đầu hắn đến Phiến Nhất Dân văn phòng báo cáo công tác thì Phiến Nhất Dân có thể từ tiếng đập cửa nghe ra là hắn tới, cái này nghe lên tựa hồ cũng thần kỳ, kỳ thật nói trắng ra lại căn bản không có cái gì. Bình thường tới nói, chỉ có hạ cấp đến lãnh đạo văn phòng đi, mới có thể gõ cửa. Lãnh đạo đến hạ cấp văn phòng, thường thường trực tiếp liền đẩy cửa đi vào, sẽ rất ít gõ cửa, dù cho gõ cửa, cũng là tùy tiện gõ vừa gõ làm bộ dáng, thường thường người bên trong vẫn không trả lời, lãnh đạo đã đẩy cửa đi vào. Nhưng là hạ cấp đến lãnh đạo tại đây báo cáo công tác, gõ cửa chẳng những là nhất định phải, với lại cái này bên trong còn lớn có chú trọng. Một cái sẽ gõ cửa người, gõ lãnh đạo cửa thời điểm, độ lực nhất định phải nắm vừa đúng, không nhẹ không mạnh, lấy lãnh đạo có thể vừa vặn nghe thấy mới thôi. Tuyệt đối không thể gõ mạnh, như thế là đối với lãnh đạo không tôn trọng, lại để cho lãnh đạo rất không cao hứng; đương nhiên cũng không thể gõ nhẹ, lãnh đạo nghe đều nghe không được, cái này gõ cửa còn có cái gì hiệu quả?

Theo Lâm Viễn Phương, làm quy hoạch kỹ thuật khoa khoa trưởng, Trương Hải Dương cũng là không phải không còn gì khác, tối thiểu nhất tại gõ cửa nghệ thuật phương diện, vẫn là rất có tạo nghệ.

Cvt: Thấy hay mọi người vote 9-10 cuối chương cho mình.

Chương 9: Sống Hồ Sơ

Hai người tiến vào văn phòng mới phát giác, cục trưởng Vương Thiên Phóng cũng không có ngồi tại phía sau bàn làm việc mà chính là ngồi tại trên ghế salông thân thiết tiếp một cái tuổi hơn bốn mươi hói nam nhân nói chuyện phiếm. Lâm Viễn Phương không biết cái này hói nam nhân, ngược lại là không có cái gì cảm giác, Trương Hải Dương nhìn thấy cái này hói nam nhân nhưng trong lòng thì hơi kinh hãi, đây không phải Tự Lai Thủy Công ty chủ nhiệm văn phòng Đồng Hiểu Cường sao. Xem tình hình này, hẳn cùng Vương cục trưởng quan hệ không tầm thường a, làm sao trước kia chưa từng có nghe nói phương diện này tin tức đâu. Xem ra Tỉnh Báo Công Tác còn cần tăng cường a.

Thầm nghĩ lấy, Trương Hải Dương liền dẫn Lâm Viễn Phương đi vào Vương Thiên Phóng trước mặt, lễ độ cung kính hô: "Cục trưởng, ta đem Lâm Viễn Phương cho ngài dẫn tới."

"Tốt, tốt." Vương Thiên Phóng gật gật đầu, ánh mắt lướt qua Trương Hải Dương, rơi vào Lâm Viễn Phương trên thân. Mà Đồng Hiểu Cường càng là ánh mắt nháy cũng không nháy mắt mà nhìn chăm chăm vào Lâm Viễn Phương.

Vương Thiên Phóng nhiều hứng thú đánh giá Lâm Viễn Phương khoảng chừng một giây đồng hồ, lúc này mới lại dời qua ánh mắt nhìn Trương Hải Dương liếc một chút, chỉ Đồng Hiểu Cường vì hắn giới thiệu nói: "Trương Khoa trưởng, đây là huyện Tự Lai Thủy Công Ty văn phòng Đồng chủ nhiệm"

Trương Hải Dương nhiệt tình duỗi ra hai tay, nói với Đồng Hiểu Cường: "Đồng chủ nhiệm, chào ngài." Lại quay đầu cười nói với Vương Thiên Phóng: "Cục trưởng, ta cùng Đồng chủ nhiệm trước kia gặp qua."

"Đúng, trước kia gặp qua." Đồng Hiểu Cường nắm chặt Trương Hải Dương tay đáp lại một câu, ánh mắt rất nhanh liền lại chuyển qua Lâm Viễn Phương trên thân.

Vương Thiên Phóng lại chỉ Lâm Viễn Phương nói: "Lão Đồng, vị này cũng là người muốn tìm Lâm Viễn Phương đồng chí, cũng là Trương Khoa trưởng đặc lực kiện tướng."

"Lâm Viễn Phương đồng chí, chào ngài chào ngài, ta thế nhưng là nghe qua đại danh a!" Đồng Hiểu Cường nắm chặt Lâm Viễn Phương tay cảm xúc không ngừng.

"Chào Đồng chủ nhiệm." Lâm Viễn Phương đơn giản đáp lại một câu, trong lòng buồn bực, không biết Tự Lai Thủy Công ty văn phòng chủ nhiệm làm sao lại biết mình cái này quy hoạch cục một cái phổ thông công tác nhân viên đại danh.

"Viễn Phương đồng chí, ngồi xuống nói chuyện." Vương Thiên Phóng chỉ chỉ đối diện ghế sofa, hòa ái nói.

Bởi vì Lâm Viễn Phương là Phiên Nhất Dân cũng coi trọng người, Vương Thiên Phóng sau khi lên đài, đối với Lâm Viễn Phương rất là lãnh đạm, chưa từng có qua một cái vẻ mặt vui cười, ngày hôm nay hẳn lại thái độ khác thường, Lâm Viễn Phương trong lòng liền cảm giác có chút không an tâm. Ngồi tại đối diện trên ghế salông, nhìn xem Vương Thiên Phóng một mặt vẻ mặt ôn hoà, Lâm Viễn Phương liền càng thêm lo sợ bất an.

Trương Hải Dương gặp Vương Thiên Phóng chỉ kêu Lâm Viễn Phương ngồi xuống, liền biết hẳn hẳn là lui ra ngoài. Thế là liền nhắc lên bình thủy hướng về Vương Thiên Phóng cùng Đồng Hiểu Cường trong chén trà rót nước, lại cho Lâm Viễn Phương rót một ly nước, lúc này mới lui ra ngoài, nhẹ nhàng giữ cửa cho cái đóng.

Đối với luôn luôn cao cao tại thượng khoa trưởng đại nhân bỗng nhiên khiêm tốn hạ mình, vì chính mình rót một ly nước, Lâm Viễn Phương ngược lại là không có được sùng ái mà lo sợ cảm giác, bởi vì hắn biết, khoa trưởng đại nhân làm như vậy khẳng định không phải là bởi vì quan tâm cấp dưới, mà chỉ là làm tại Vương cục trưởng trước mặt biểu hiện.

Vương Thiên Phóng ngón tay một mực tại ghế sofa trên tay vịn nhẹ nhàng gõ ra, chờ Trương Hải Dương lui ra ngoài về sau, hắn mới dùng nhiều hứng thú ngữ khí hỏi: "Viễn Phương đồng chí, nghe nói ngài có một cái ngoại hiệu, gọi là sống hồ sơ."

Lâm Viễn Phương lại là ngần ngại, cái này ngoại hiệu cũng chính là Xây Dựng Hồ Sơ Quán bên trong người âm thầm gọi như vậy gọi, làm sao Vương cục trưởng cũng sẽ biết đây.

Mang Nam huyện Xây Dựng Hồ Sơ Quán chủ yếu phụ trách tiếp thu cùng đảm bảo toàn huyện cần vĩnh cửu cùng thời gian dài bảo quản thành phố xây dựng hồ sơ tư liệu, bao quát trên mặt đất kiến trúc bản vẽ thiết kế, dưới mặt đất công trình bản vẽ thiết kế sau cùng đều phải giao cho Xây Dựng Hồ Sơ Quán tiến hành bảo tồn. Lâm Viễn Phương là quy hoạch cục quy hoạch khoa kỹ thuật, bởi vì nghiệp vụ quan hệ, thường xuyên cần đến Phòng Xây Dựng Hồ Sơ đi tra đọc bản vẽ. So sánh với người bình thường đến, Lâm Viễn Phương trí nhớ phi thường xuất sắc, vô luận là văn tự hồ sơ, hay là đồ hình hồ sơ, chỉ cần hắn nghiêm túc nhìn qua một lần, liền sẽ vững vàng nhớ kỹ. Lần sau gặp lại cùng loại vấn đề, hắn căn bản không cần tìm đọc hồ sơ, thuận miệng liền có thể nói ra tương quan số liệu. Tham gia gia công làm ba năm qua, Lâm Viễn Phương tại Phòng Xây Dựng Hồ Sơ tìm đọc đại lượng hồ sơ, trong đầu cũng nhớ kỹ đại lượng hồ sơ, nhất là Mang Nam huyện dưới mặt đất quản mạng hệ thống hồ sơ, bởi vì Lâm Viễn Phương toàn bộ đều tìm đọc qua, cho nên toàn bộ dưới mặt đất quản mạng hệ thống hồ sơ liền toàn bộ khắc vào hắn trong đầu. Bởi vì thời gian dài tiếp xúc, trong Xây Dựng Hồ Sơ Quán công tác nhân viên đều biết Lâm Viễn Phương cái này đặc điểm, cho nên liền tặng hắn một cái ngoại hiệu, gọi là "Sống hồ sơ". Nhưng là gọi hắn

cái này ngoại hiệu cũng chỉ giới hạn tại người trong Xây Dựng Hồ Sơ Quán, cho dù là quy hoạch cục bên trong các đồng nghiệp, cũng không người nào biết Lâm Viễn Phương cái này ngoại hiệu, không nghĩ tới ngày hôm nay Vương cục trưởng lại gọi ra hần cái này ngoại hiệu, cái này khiến Lâm Viễn Phương làm sao không kinh ngạc đâu .

"Đó là trong Xây Dựng Hồ Sơ Quán người nói đùa gọi." Lâm Viễn Phương có chút câu nệ nói.

"Ta có thể nghe bọn họ nói không phải nói đùa." Đồng Hiểu Cường ở một bên xen vào nói nói: "Bọn họ đều nói, người đem huyện chúng ta toàn bộ dưới mặt đất quản mạng hệ thống hồ sơ đều khác ở trong đâu, là một bản sống hồ sơ nha!"

"Viễn Phương đồng chí, có phải là thật hay không ." Vương Thiên Phóng nhìn xem Lâm Viễn Phương hỏi: "Người thật đem toàn bộ dưới mặt đất quản mạng hệ thống hồ sơ đều nhớ kỹ ."

"Đại khái nhớ kỹ một bộ phận đi." Lâm Viễn Phương có điểm tâm trống rỗng nói. Hần hiện tại trên cơ bản hiểu rõ, Vương Thiên Phóng là từ Đồng Hiểu Cường tại đây biết hần "Sống hồ sơ" ngoại hiệu . Còn Đồng Hiểu Cường, đương nhiên là tại Xây Dựng Hồ Sơ Quán nơi đó biết. Nhưng là hần buồn bực là, vì sao Vương Thiên Phóng cùng Đồng Hiểu Cường sẽ đối với cái này sự tình cảm thấy hứng thú như vậy . Nhớ kỹ dưới mặt đất quản mạng hồ sơ cũng không phải cái gì không dậy nổi sự tình, dù sao những hồ sơ đó đều tại Xây Dựng Hồ Sơ Quán, người nào cần bên trong tương quan tư liệu, tùy thời đều có thể đi Xây Dựng Hồ Sơ Quán đi tra, đúng hay không .

"Thiên Phóng, thế nào . Ta liền nói, Xây Dựng Hồ Sơ Quán người sẽ không gạt ta a ." Đồng Hiểu Cường vui vẻ nói: "Nhìn xem, ngay cả chính hần đều thừa nhận."

Vương Thiên Phóng lúc này ngược lại là thật có ăn chút kinh sợ. Lâm Viễn Phương là cái khó được nhân tài, cái này tại hần còn đảm nhiệm quy hoạch cục phó cục trưởng thời điểm liên biết, hần tuy cùng Phiến Nhất Dân không thích hợp, nhưng là đối với Phiến Nhất Dân dùng người nhân quang ở sâu trong nội tâm vẫn là rất bội phục. Hần lên làm quy hoạch cục người đứng đầu về sau, sở dĩ đem Lâm Viễn Phương phơi tại quy hoạch khoa kỹ thuật mà không phải ủy thác trọng dụng, không phải là bởi vì Lâm Viễn Phương không có năng lực, mà chính là bởi vì Lâm Viễn Phương là Phiến Nhất Dân người. Nhưng là Vương Thiên Phóng không nghĩ tới, Lâm Viễn Phương năng lực vậy mà cường hần đến tình trạng như thế, Mang Nam huyện phức tạp dưới mặt đất quản mạng hệ thống, lại có thể toàn bộ trí nhớ tại trong đâu, cái này căn cứ nào kinh người trí nhớ .

Làm Đồng Hiểu Cường lúc đầu tới nói với Vương Thiên Phóng quy hoạch cục có cái gọi Lâm Viễn Phương người trẻ tuổi là cái sống hồ sơ thì Vương Thiên Phóng căn bản không tin, đem rắc rối phức tạp dưới mặt đất quản mạng hệ thống ghi tạc trong đầu. Cái này sao có thể ! Nói đùa phải không!

Thế nhưng là Đồng Hiểu Cường liên tục nhấn mạnh đây là thật, Xây Dựng Hồ Sơ Quán bên trong mấy người đều chứng thực cái này nói, ở cái này thời khắc mấu chốt, bọn họ là không dám nói láo. Gặp Đồng Hiểu Cường nói chắc chắn như thế, Vương Thiên Phóng cũng liền lên lòng hiếu kỳ, chẳng lẽ Lâm Viễn Phương đúng như Đồng Hiểu Cường nói như thế, là một cái thần kỳ sống hồ sơ sao . Cho nên hần mới gọi điện thoại lại đề cho Trương Hải Dương đem Lâm Viễn Phương kêu đến tự mình hỏi thăm. Hiện tại Lâm Viễn Phương tuy trả lời nói chỉ nhớ kỹ một bộ phận, nhưng là Vương Thiên Phóng biết, cái này rất có thể là Lâm Viễn Phương khiêm tốn từ. Lui thêm bước nữa nói, dù cho thật chỉ nhớ kỹ một bộ phận, đó cũng là phải vô cùng cường hần trí nhớ, đạt đến sống hồ sơ xưng hô thể này, như thế xem ra, Đồng Hiểu Cường vấn đề, Lâm Viễn Phương nói không chừng thật có thể giải quyết.

Nhìn đến đây, mọi người có thể bị hồ đồ rồi, Đồng Hiểu Cường cùng Vương Thiên Phóng đến tột cùng là quan hệ thế nào . Đồng Hiểu Cường đến tột cùng có cái gì vấn đề muốn đề Lâm Viễn Phương tới giải quyết . Chúng ta phía dưới từng bước từng bước giải quyết đi.

Đồng Hiểu Cường cùng Vương Thiên Phóng tại sơ trung lúc trước chính là bạn bè, tuy cái tầng quan hệ này có rất ít người biết, nhưng là Vương Thiên Phóng cùng Đồng Hiểu Cường trong âm thầm luôn luôn duy trì rất chặt chẽ liên hệ. Cho nên Vương Thiên Phóng mặc dù là quy hoạch cục cục trưởng, Đồng Hiểu Cường chỉ là một cái Tự Lai Thủy Công ty văn phòng chủ nhiệm, nhưng là hần đi vào Vương Thiên Phóng văn phòng về sau, lại có thể thân thiết cùng Vương Thiên Phóng song song ngồi tại trên ghế salong.

Vấn đề thứ hai, Đồng Hiểu Cường vì sao lại chú ý tới Lâm Viễn Phương cái này sống hồ sơ ngoại hiệu . Hần có cái gì vấn đề cần Lâm Viễn Phương giúp hần giải quyết .

Cái này nói lên đến liền hơi có chút phức tạp. Ban đầu trước mấy ngày, Mang Nam huyện Tự Lai Thủy Công Ty xây dựng vào thời năm 1970 vận chuyển ống nước bởi vì niên đại xa xưa vỡ tan, tạo thành mặt đất sụp đổ, đại thủy tràn đầy, đem gần một tòa máy biến thế nền tảng phá tan, tạo thành máy biến thế nghiêng, cột điện đổ rạp. Cục cung cấp điện liền lấy Tự Lai Thủy Công Ty tuyến ống vi phạm luật lệ tràn qua Điện Lực công trình làm lý do, hướng về Tự Lai Thủy Công Ty truyền đạt đơn phạt tiền , yêu cầu Tự Lai Thủy Công Ty giao nạp tám vạn nguyên tiền phạt.

Vốn là Tự Lai Thủy Công Ty tài đại khí thô, cũng không quan tâm cái này mấy vạn đồng tiền, thế nhưng là hết lần này tới lần khác gần nhất Tự Lai Thủy Công Ty Lý Tổng giám đốc cùng cục cung cấp điện Vương cục trưởng gần nhất nào một chút tiêu mâu thuẫn. Lý Tổng lúc này liền cho rằng, đây là Vương cục trưởng ở không đi gây sự, cố ý tại chơi hần, cho nên liền đề văn phòng chủ nhiệm Đồng Hiểu Cường đến Xây Dựng Phòng Hồ Sơ đi tra lúc trước đặt cái này vận chuyển ống nước tư liệu để chứng minh vận chuyển ống nước mạng xây dựng là đạt được xây thành Quy Hoạch Bộ môn phê chuẩn. Chỉ cần tìm được bằng chứng, như vậy cái này vận chuyển ống nước chính là hợp pháp, cục cung cấp điện phạt tiền liền mất đi căn cứ, thậm chí Tự Lai Thủy Công Ty còn có thể nói cục cung cấp điện máy biến thế ép nứt Tự Lai Thủy Công Ty vận chuyển ống nước, ngược lại để cho cục cung cấp điện đảm bảo đền bù tổn thất.

Bởi vì là Lý Tổng tự mình dẫn dò nhiệm vụ xuống, Đồng Hiểu Cường không dám thất lễ, hần bỏ xuống bên cạnh toàn bộ công tác, tự mình mang theo hai cái thủ hạ chạy đến Xây Dựng Hồ Sơ Quán đi tra tư liệu, thế nhưng là bọn họ ba người tại trong Hồ Sơ Quán tra ba ngày, vậy mà tra không ra một điểm manh mối, về sau hần lại mở tiệc chiêu đãi Hồ Sơ Quán quán trưởng Chu Đại Long, Chu Đại Long lại phái hai cái hồ Sơ Quán công tác nhân viên trợ giúp bọn họ tra tìm, lại bỏ ra hai ngày thời gian, vẫn là một điểm manh mối đều không có.

Lúc này bởi vì cục cung cấp điện thúc giục phạt tiền gấp, Lý Tổng vỗ bàn hướng Đồng Hiểu Cường phát tính khí, nói đường đường một cái văn phòng chủ nhiệm, ngay cả chút chuyện nhỏ này đều không giải quyết được, ta nhìn người văn phòng chủ nhiệm cũng không cần làm!

Đồng Hiểu Cường biết Lý Tổng lời này cũng không phải nói một chút chơi, nếu Lý Tổng lần này thật tại cục cung cấp điện Vương cục trưởng trước mặt mất mặt, khẳng định sẽ giận chó đánh mèo đến hấn trên thân. Ngay tại Đồng Hiểu Cường cùng đường mặt lộ thời điểm, một cái công tác nhân viên của Hồ Sơ Quán bốc lên một câu, có thể quy hoạch cục sống hồ sơ sẽ có biện pháp. . .

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Duy Nhất Khả Năng

Đồng Hiểu Cường lúc này tựa như bất lấy cây cỏ cứu mạng, vội vàng truy vấn những cái kia Hồ Sơ Quán công tác nhân viên những lời này là có ý tứ gì. Cái kia công tác nhân viên nhìn xem những ngày này Đồng Hiểu Cường đoạn này thời gian cả ngày ngâm mình ở Hồ Sơ Quán, còn ngày ngày mời bọn họ ăn ngon uống sướng phần trên, liền nói cho Đồng Hiểu Cường nói, "Sống hồ sơ" là một người ngoại hiệu, cái này người tại quy hoạch cục quy hoạch khoa kỹ thuật công tác, gọi là Lâm Viễn Phương, trí nhớ siêu cường, Mang Nam huyện toàn bộ dưới mặt đất quản mạng hệ thống hồ sơ đều chứa ở hấn trong đầu. Tất nhiên Đồng chủ nhiệm tại Hồ Sơ Quán tra không được cái kia vận chuyển ống nước hồ sơ tư liệu, như vậy có thể đi tìm "Sống hồ sơ" thử một chút xem, có thể tại "Sống hồ sơ" nơi đó sẽ có thu hoạch.

Đồng Hiểu Cường vừa nghe nói như thế còn có chút không tin, ngay cả Xây Dựng Hồ Sơ Quán người bên trong cũng không tìm tới cái kia đáng chết vận chuyển ống nước hồ sơ tư liệu, quy hoạch cục cái kia kêu cái gì Lâm Viễn Phương "Sống hồ sơ" thật có thể sao?

Lúc này Hồ Sơ Quán Chu Đại Long cũng vỗ đầu nói, "Ai nha, ta làm sao đem cái này người cho quên? Đồng chủ nhiệm, người đi quy hoạch cục đi tìm kiếm cái kia "Sống hồ sơ" đi, nếu như hấn đáp ứng hỗ trợ, người cái này sự tình có lẽ có kinh hi."

"Chu quán trưởng, cái kia Lâm Viễn Phương thật có như thế thần kỳ?" Gặp Chu Đại Long cũng nói như vậy, không khỏi khiến Đồng Hiểu Cường không tin.

"Xác thực rất lợi hại, không tin người hỏi lại hỏi chúng ta trong Quán người khác!" Chu Đại Long nói.

"Đúng a, tiểu tử này nhất định là thần. Chỉ cần là dưới mặt đất quản mạng hệ thống, không có cái hấn không biết đồ vật." Người bên cạnh nhao nhao hòa theo Chu Đại Long lời nói.

Đồng Hiểu Cường tại Tự Lai Thủy Công Ty văn phòng chủ nhiệm vị trí bên trên ở lại bốn năm năm, cả ngày giao thiệp với người, luyện thành ra một thân xuất sắc phân biệt thật giả lời nói bản lĩnh. Lúc này hấn tự nhiên có thể đủ nhìn ra, Hồ Sơ Quán bên trong những cái này công tác nhân viên là thật tâm đối với cái kia "Sống hồ sơ" bội phục, không giống như là giả mạo, thế là đã lạnh xuyên tim trong lòng lại dấy lên một cỗ ngọn lửa: Có thể cái kia Lâm Viễn Phương thật có thể? Vậy thì đi quy hoạch cục mò mạng kiến thức một chút đi, dù sao chính mình đã là cùng đường mặt lộ. Nếu như "Sống hồ sơ" cũng không dùng được, vậy mình cũng liền đừng có lại lãng phí khí lực, trực tiếp đi nói với Lý Tổng không tìm được, Lý Tổng thích làm sao xử lý, liền thế đó xử lý đi.

"Đã các người đều nói như vậy, ta liền đến quy hoạch cục thử một lần ." Đồng Hiểu Cường nói liền cáo từ.

Chu Đại Long kéo Đồng Hiểu Cường tay đem hấn đưa ra Hồ Sơ Quán cửa ra vào, trước khi chia tay thì cũng tốt bụng nhắc nhở Đồng Hiểu Cường: "Đồng chủ nhiệm, cái kia Lâm Viễn Phương tương đối thanh cao, người đi lúc nói chuyện chú ý một chút, tuyệt đối đừng. . ."

Đồng Hiểu Cường cũng không có hướng về Chu Đại Long lộ ra, chính mình cùng quy hoạch cục người đứng đầu Vương Thiên Phóng là bạn bè thân thiết, hấn chỉ là gạt đầu đối với Chu Đại Long hảo ý ngó ý cảm ơn, nói đa tạ Chu quán trưởng nhắc nhở, hấn sẽ nắm chắc đúng mực.

Chu Đại Long quay người trở lại Hồ Sơ Quán, tùy tiện tìm một cái lấy cớ đem cái kia nhắc nhở Đồng Hiểu Cường công tác nhân viên khắc một trận, đương nhiên hấn sẽ không nói là bởi vì cái kia công tác nhân viên tại Đồng Hiểu Cường trước mặt nhắc tới "Sống hồ sơ". Làm Hồ Sơ Quán quán trưởng, Chu Đại Long đương nhiên sẽ không quên "Sống hồ sơ" Lâm Viễn Phương, nhưng là hấn luôn luôn không có hướng về Đồng Hiểu Cường nhắc lên, là bởi vì việc này liên quan Xây Dựng Hồ Sơ Quán mặt mũi. Đồng Hiểu Cường tới Xây Dựng Hồ Sơ Quán tra tư liệu, Xây Dựng Hồ Sơ Quán bên trong công tác nhân viên giải quyết không được, còn muốn giao cho hấn đơn vị một cá nhân tới giải quyết, việc này nếu như phải lưu truyền đi ra, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Những người lãnh đạo sẽ nghĩ như thế nào? Cho nên Chu Đại Long biết rất rõ ràng Lâm Viễn Phương rất có thể sẽ giúp Đồng Hiểu Cường giải quyết vấn đề, nhưng là luôn luôn buồn bực tại trong lòng không nói, thế nhưng là hấn không nghĩ tới, thủ hạ sẽ nhảy ra một cái làm càn làm bậy, đem cái này tình huống nói cho Đồng Hiểu Cường. Lúc này Chu Đại Long liền không tốt giả bộ hồ đồ, nếu không Đồng Hiểu Cường thật đến Lâm Viễn Phương bên kia giải quyết vấn đề, sau đó lại suy nghĩ rõ ràng bên trong từng đường, còn không tức chết hấn Chu Đại Long a?

Đồng Hiểu Cường lúc này căn bản không có tâm tình đi suy nghĩ Chu Đại Long điểm này bản thủ tâm tư, hần tâm tư toàn bộ đặt ở quy hoạch cục cái kia gọi "Sống hồ sơ" người trẻ tuổi trên thân, lòng đang lửa cháy hướng về quy hoạch cục đuổi. Ai biết đuổi tới quy hoạch cục lại dốc sức một cái vô ích, Vương Thiên Phóng đi trong tình khai hội vẫn chưa về, quy hoạch cục cũng đã tan ca, ngày thứ hai vẫn là thứ bảy.

Đồng Hiểu Cường liền cho Vương Thiên Phóng đánh điện thoại đem sự tình nói một lần, Vương Thiên Phóng liền đề Đồng Hiểu Cường lại nhiều chờ hai ngày, hần Chủ Nhật ban đêm nhất định nghỉ biện pháp gấp trở về, thứ hai buổi sáng liền đem cái kia Lâm Viễn Phương kêu đến, lại đề cho hần cho Đồng Hiểu Cường giải quyết vấn đề.

Đồng Hiểu Cường đánh phải mạnh đề xuống nội tâm lo lắng, vô đầu bút tại các loại hai ngày, đến Chủ Nhật ban đêm, hần dứt khoát liền đi ngồi vào Vương Thiên Phóng trong nhà, chờ lấy Vương Thiên Phóng, một mực chờ đến rạng sáng hai giờ nhiều, Vương Thiên Phóng mới một thân mùi rượu mà ngồi xuống xe từ Tỉnh Thành gấp trở về, thấy Đồng Hiểu Cường còn liên tục nói, tại Trung Châu thành phố uống rượu xong đã hơn mười giờ, nếu như không phải nhớ Đồng Hiểu Cường sự tình, nói cái gì hần cũng sẽ không như thế vội vội vàng vàng đi suốt đêm trở về.

Đồng Hiểu Cường xem Vương Thiên Phóng say khướt bộ dáng, trong lòng một bụng oán trách cũng liền tan thành mây khói, thay vào đó là thật sâu cảm động, cũng chính là ngoan cố huynh đệ, mới có thể đối với hần như vậy, nếu không lấy Vương Thiên Phóng dạng này trạng thái, khẳng định sẽ lưu tại Trung Châu thành phố nghỉ ngơi. Thế là Đồng Hiểu Cường liền dặn Vương Thiên Phóng nhanh nghỉ ngơi, nuôi dưỡng tinh thần, sáng ngày thứ hai đi quy hoạch cục, giúp hần giải quyết vấn đề.

Sáng ngày thứ hai tám giờ, Đồng Hiểu Cường đứng giờ đuổi tới quy hoạch cục Vương Thiên Phóng văn phòng, Vương Thiên Phóng cũng đập lên điểm đến, Đồng Hiểu Cường lại đem tình huống giới thiệu một lần, Vương Thiên Phóng lúc này mới đánh điện thoại cho Trương Hải Dương, lại kêu hần đem Lâm Viễn Phương mang tới.

Lúc này, Vương Thiên Phóng nghe Lâm Viễn Phương chính miệng thừa nhận đối với Mang Nam huyện dưới mặt đất quản mạng hệ thống hồ sơ nhớ kỹ "Một bộ phận", trong lòng rất là cao hứng, lúc này hần đương nhiên sẽ không đi so đo Lâm Viễn Phương có phải hay không Phiến Nhất Dân người, lúc này bất kể là ai, chỉ cần có thể trợ giúp Đồng Hiểu Cường giải quyết cái này vấn đề khó khăn không nhỏ, chính là hần Vương Thiên Phóng người.

"Viễn Phương đồng chí, Tự Lai Thủy Công Ty phái Đồng chủ nhiệm tới chúng ta quy hoạch cục, là bởi vì có một vấn đề cần chúng ta quy hoạch cục phối hợp giải quyết một cái." Vương Thiên Phóng mỉm cười nhìn xem Lâm Viễn Phương: "Vấn đề này dính đến dưới mặt đất quản mạng hệ thống, người đối với dưới mặt đất quản mạng hệ thống tương đối quen thuộc, cho nên cái này nhiệm vụ liền giao cho người. Người nhất định phải đem hết toàn lực trợ giúp Đồng chủ nhiệm giải quyết vấn đề này."

Lâm Viễn Phương lúc này mới đại khái biết rõ ràng Đồng Hiểu Cường ý đồ đến. Suy nghĩ một chút cũng hợp lý, dù sao Tự Lai Thủy Công Ty vận chuyển ống nước mạng xây dựng cũng phải báo quy hoạch cục xét duyệt, hai cái đơn vị ở trong cùng có nghiệp vụ liên hệ. Chỉ là cụ thể phụ trách vận chuyển ống nước mạng xét duyệt hần là quy hoạch quản lý khoa, bên kia không đến người, làm sao lại để cho hần một cái quy hoạch khoa kỹ thuật người tới đây chứ?

"Cục trưởng, cụ thể là cái gì nhiệm vụ?" Lâm Viễn Phương hỏi.

"Cái này sao. . ." Vương Thiên Phóng cười một chút, quay đầu nói với Đồng Hiểu Cường: "Lão Đồng, người đem tình huống hướng về Viễn Phương đồng chí giới thiệu một chút đi."

"Viễn Phương đồng chí, chúng ta cần tìm một đoạn vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu, cụ thể xây dựng thời gian không rõ ràng lắm, không sai biệt lắm là thập niên bảy mươi." Đồng Hiểu Cường đương nhiên sẽ không đem Tự Lai Thủy Công Ty Lý Tổng cùng cục cung cấp điện Vương cục trưởng ở trong lòng cùng nói cho Lâm Viễn Phương nghe, chỉ là đem cần giải quyết vấn đề nói cho Lâm Viễn Phương.

"Thập niên bảy mươi vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu?" Lâm Viễn Phương sững sờ một chút, nói: "Đồng chủ nhiệm, cái này người hần là đi Xây Dựng Hồ Sơ Quán đi hỏi a. Chúng ta quy hoạch cục bảo tồn dưới mặt đất quản mạng hồ sơ tư liệu đều là tám mươi lăm năm về sau."

"Ta đi Xây Dựng Hồ Sơ Quán tra." Đồng Hiểu Cường cười khở một tiếng, "Năm sáu người bận rộn một tuần, đều không có tra ra đoạn vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu. Về sau Xây Dựng Hồ Sơ Quán bên trong Chu quán trưởng liền đề cử người, nói người là chúng ta Mang Nam huyện dưới mặt đất quản mạng hệ thống sống hồ sơ, chỉ có người mới có thể giải quyết vấn đề này." Vừa nói, Đồng Hiểu Cường một bên tha thiết mà nhìn xem Lâm Viễn Phương.

"Cái này. . ." Lâm Viễn Phương đầu liền có chút lớn, hần không nghĩ tới, "Sống hồ sơ" cái này ngoại hiệu sẽ cho hần rước lấy phiền toái như vậy. Hần dù cho lợi hại hơn nữa, trong đầu nhớ kỹ đều là Xây Dựng Hồ Sơ Quán bên trong những cái kia tư liệu, nếu như Đồng Hiểu Cường dùng năm sáu người tại Xây Dựng Hồ Sơ Quán tra năm sáu ngày, cái kia hần là đem hồ sơ đều từ từ té té đọc qua một lần, bọn họ tất nhiên tra không được phần hồ sơ tư liệu, chỉ có thể nói rõ một cái tình huống, cái này đoàn xây dựng tại thập niên bảy mươi vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu thiếu thốn, loại tình huống này kỳ thật cũng rất bình thường, tại cái kia hỗn loạn thời đại, ngày ngày giằng được là Giai Cấp Đấu Tranh, những cái này hồ sơ bản vẽ có ai sẽ đi để ý đâu? Nếu như Hồ Sơ Quán bản thân tư liệu thiếu thốn, Lâm Viễn Phương dù cho trí nhớ lợi hại hơn nữa, lại có chỗ ích lợi gì đâu?

"Viễn Phương, người thế nhưng là cục chúng ta bên trong kỹ thuật nòng cốt, Ta tin tưởng người năng lực." Vương Thiên Phóng không đợi Lâm Viễn Phương thoái thác nói cho hết lời, liền cướp lời nói: "Tin tưởng người sẽ không để cho ta thất vọng."

Nghe Vương Thiên Phóng chụp mũ chụp xuống, lúc này đến phiên Lâm Viễn Phương cười khở, hần nói: "Vương cục trưởng, ta hết sức nỗ lực. Chỉ cần Xây Dựng Hồ Sơ Quán bên trong có đoạn này vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu, vậy ta liền có thể nhớ tới đến." Nói bóng gió chính là, nếu như Xây Dựng Hồ Sơ Quán bên trong không có phần này tư liệu, ta dù cho có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng không thể ra sức.

Vương Thiên Phóng tự nhiên nghe ra Lâm Viễn Phương trong lời nói ý tứ, hần mỉm cười, không nói gì, tựa ở trên ghế salông, trong lòng tính toán, nếu

như Lâm Viễn Phương thật có thể tìm ra vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu, trợ giúp Đồng Hiểu Cường giải quyết vấn đề, cái này tự nhiên là ngàn tốt vạn tốt; nếu như Lâm Viễn Phương không thể tìm ra đoạn này vận chuyển ống nước mạng tư liệu, như vậy chính mình cũng có thể lấy cớ chính đồn Lâm Viễn Phương. Thật tốt quy hoạch cục cán bộ, cả ngày đi Xây Dựng Hồ Sơ Quán đi nhớ những cái kia bản vẽ tư liệu, còn thu hoạch được một cái "Sống hồ sơ" ngoại hiệu, đây không phải tiêu biểu không làm việc đảng hoàng sao?

Lâm Viễn Phương quay mặt nhìn xem Đồng Hiểu Cường, hỏi: "Đồng chủ nhiệm, người có thể nói nói một chút cái này đoạn vận chuyển ống nước mạng cụ thể vị trí không?"

"Tại Hữu Nghị đường cùng Kiến Thiết đường giao nhau hướng tây năm mươi mét." Đồng Hiểu Cường vội vàng nói, "Vận chuyển ống nước đường kính là 400 milimét."

"Kiến Thiết đường cùng Hữu Nghị đường giao nhau hướng tây năm mươi mét?" Lâm Viễn Phương ánh mắt sáng lên, hần trong đầu bên trong lập tức lóe ra một cái suy nghĩ, hần nghĩ tới một cái khả năng, vì sao Đồng Hiểu Cường bọn họ năm sáu người dùng sắp tới một tuần thời gian, lại không có có thể ở Xây Dựng Hồ Sơ Quán tìm tới đoạn này vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Công Nghiệp Quân Sự Hồ Sơ

Tại Thiên Dương thành phố có một xưởng gọi là Thiên Dương quang học xưởng máy móc đại hình công nghiệp quân sự xí nghiệp, năm 1978, Thiên Dương quang học xưởng máy móc quyết định tại Mang Nam huyện mở một phân xưởng, xưởng liền chọn tại Kiến Thiết Lộ cùng Hữu Nghị Lộ giao nhau miệng góc tây nam. Bởi vì công nghiệp quân sự xí nghiệp địa vị tương đối đặc thù, cho nên phân xưởng dưới mặt đất quản mạng đồng bộ công trình bản vẽ báo cho quy hoạch cục xét duyệt về sau, liền từ Thiên Dương quang học xưởng máy móc tự hành bảo quản. Thế nhưng là đi qua hơn một năm xây dựng, phân xưởng này bộ phận chính xưởng sắp xây xong thì lại không biết là nguyên nhân gì, Thiên Dương quang học xưởng máy móc bỗng nhiên đình chỉ phân xưởng xây dựng này, đem đã xây xong bộ phận toàn bộ giao lại cho Mang Nam huyện địa phương. Lần này chuyển giao quá trình, phân xưởng sở hữu kiến trúc bản vẽ hồ sơ, bao quát mặt đất kiến trúc cùng dưới mặt đất quản mạng kiến trúc bản vẽ hồ sơ, đều cùng nhau giao lại cho Mang Nam huyện xây dựng, đến năm 1985, Mang Nam huyện xây dựng thành lập đặc biệt bảo quản kiến trúc hồ sơ Phòng Hồ Sơ, bộ phận hồ sơ này tư liệu liền gộp vào đến Phòng Hồ Sơ tiến hành quản lý. Bởi vì cái này lịch sử nguyên nhân, cho nên Mang Nam huyện dưới mặt đất quản mạng hồ sơ tư liệu kỳ thật chia hai bộ phận, một phần là Mang Nam huyện dưới mặt đất quản mạng hồ sơ, tại đây bao quát mang nam huyện 97% dưới mặt đất quản mạng hệ thống; còn lại ba phần trăm dưới mặt đất quản mạng hệ thống chính là tập trung ở Hữu Nghị Lộ cùng Kiến Thiết Lộ giao nhau miệng góc tây nam, cái này một bộ phận hồ sơ tư liệu là cùng mặt đất kiến trúc tư liệu đơn độc phân loại.

Lâm Viễn Phương lúc này chắc chắn Đồng Hiểu Cường nói ra đoạn vận chuyển ống nước chỗ vị trí chính là lúc trước xưởng công nghiệp kia quân sự xưởng vị trí, hần lập tức kịp phản ứng, Đồng Hiểu Cường bọn họ nhiều người như vậy bỏ ra như vậy thời gian dài còn không có tra ra kết quả, cái này nói rõ một loại khả năng, vậy thì là Đồng Hiểu Cường bọn họ nhất định chỉ là đem cái kia đánh dấu làm Mang Nam huyện vận chuyển ống nước mạng, trên thực tế chỉ là bao hàm Mang Nam huyện 97% vận chuyển ống nước mạng hệ thống hồ sơ, mà lúc trước Thiên Dương quang học xưởng máy móc chuyển giao tới cái này một bộ phận hồ sơ bọn họ cũng không có đi tìm đọc.

"Kiến Thiết Lộ cùng Hữu Nghị Lộ giao nhau miệng hướng tây năm mươi mét? Có phải hay không đường nam?" Lâm Viễn Phương hỏi. Nếu như là đường nam, như vậy vận chuyển ống nước mạng vô cùng xác thực không thể nghi ngờ thuộc tại Thiên Dương quang học xưởng máy móc phân xưởng phạm vi. Nếu như là đường bắc lời nói, còn cần đến hiện trường lại đi xác nhận một chút.

"Đúng đúng đúng, chính là đường nam." Đồng Hiểu Cường thấy Lâm Viễn Phương thần sắc, liền đoán được Lâm Viễn Phương khả năng nhớ tới cái gì, liền vội vàng nói: "Người có phải hay không muốn lên đến?"

Nghe xong là đường nam, Lâm Viễn Phương hoàn toàn yên lòng. Không sai! Cái này đoạn vận chuyển ống nước quả nhiên là lúc trước Thiên Dương quang học xưởng máy móc phân xưởng đặt.

"Đồng chủ nhiệm, " Lâm Viễn Phương mỉm cười hỏi: "Các người tại Xây Dựng Hồ Sơ Quán có phải hay không chỉ tìm đọc Mang Nam huyện vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu?"

"Đúng a, " Đồng Hiểu Cường không biết Lâm Viễn Phương tại sao phải hỏi như vậy, hần nói: "Ta cần tra vốn là chính là vận chuyển ống nước mạng hồ sơ a."

"Trách không được đây!" Lâm Viễn Phương nghiệm chứng chính mình suy đoán, liền gật gật đầu, lại hỏi: "Hồ Sơ Quán bên trong có một bộ Thiên Dương quang học xưởng máy móc phân xưởng chuyển giao tới hồ sơ tư liệu, các người không có đi nơi đó tra một chút?"

"Thiên Dương quang học máy móc phân xưởng?" Đồng Hiểu Cường nhắc tới một câu, ánh mắt đột nhiên sáng lên. Hắn cũng là sinh trưởng ở địa phương này Mang Nam người, tự nhiên hiểu biết Thiên Dương quang học máy móc xưởng tại mang nam huyện mở xưởng này chết sớm phân xưởng, chỉ là bởi vì niên đại xa xưa, hẳn một thời gian không nghĩ lên đến. Lúc này nghe Lâm Viễn Phương nói lên, Đồng Hiểu Cường bỗng nhiên nhớ tới, không phải sao, xưởng này Thiên Dương quang học xưởng máy móc phân xưởng địa chỉ không vào chỗ tại Kiến Thiết Lộ cùng Hữu Nghị Lộ giao nhau miệng góc tây nam? Chẳng lẽ nói, vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu cùng phân xưởng có quan hệ? Trong lòng nghĩ như vậy, Đồng Hiểu Cường còn không dám quá khẳng định, hẳn nhìn qua Lâm Viễn Phương hỏi: "Người ý là. . ."

"Năm 1980 thời điểm, Thiên Dương quang học xưởng máy móc đem xưởng này chưa hoàn thành phân xưởng chính thể giao lại cho chúng ta Mang Nam huyện, bên trong bao quát phân xưởng dưới mặt đất quản mạng hệ thống hồ sơ tư liệu." Lâm Viễn Phương nói: "Dựa theo Đồng chủ nhiệm nói vị trí, cái này đoạn vận chuyển ống nước mạng hẳn là lúc trước phân xưởng đặt. Người lại đến Xây Dựng Hồ Sơ Quán đi tra một chút phân xưởng này chuyển giao tới hồ sơ tư liệu, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

"A? Nguyên lai là dạng này a?" Đồng Hiểu Cường vừa mừng vừa sợ, tuy Lâm Viễn Phương lời nói còn không có đạt được nghiệm chứng, nhưng là hẳn trên cơ bản tin tưởng Lâm Viễn Phương phán đoán, cái này đoạn vận chuyển ống nước mạng hồ sơ tư liệu hẳn là ngay tại Thiên Dương quang học xưởng máy móc phân xưởng chuyển giao tới hồ sơ tư liệu trong. Bởi vì vận chuyển ống nước mạng phạm vi cũng không lớn, bình thường có cái gì vấn đề, Tự Lai Thủy Công Ty các công nhân trực tiếp đi qua mở ngực mở bụng tiến hành tu chỉnh, chưa từng có nghĩ đến đi qua tìm cái gì bản vẽ, thêm nữa từ Thiên Dương quang học máy móc phân xưởng chuyển giao Mang Nam huyện địa phương bên trên đã có vài chục năm, thời gian quả thật có chút xa xưa, ngay cả Tự Lai Thủy Công Ty người đều chưa từng có nhớ tới qua, đoạn này vận chuyển ống nước mạng kỳ thật là lúc trước xưởng kia Thiên Dương quang học xưởng máy móc phân xưởng xây dựng. Ngày hôm nay nếu như không phải Lâm Viễn Phương nhắc nhở, Đồng Hiểu Cường dù cho lại tìm một tháng, cũng sẽ không nhớ tới đi Thiên Dương quang học xưởng máy móc chuyển giao đến trong hồ sơ tư liệu đi tra cái này đoạn vận chuyển ống nước mạng bản vẽ.

"Viễn Phương đồng chí, người nhắc nhở phi thường kịp thời, ta phán đoán cái này đoạn vận chuyển ống nước mạng bản vẽ hồ sơ tám chín phần mười là tại Thiên Dương quang học xưởng máy móc chuyển giao tới trong hồ sơ." Đồng Hiểu Cường nói: "Thật sự là rất cảm tạ."

"Đồng chủ nhiệm, người quá khách khí." Lâm Viễn Phương đứng lúc này biểu đạt ra phải có khiêm tốn, "Ngài là Vương cục trưởng giới thiệu qua đến, ta có thể không tận lực sao?"

Vương Thiên Phóng ở một bên nghe Lâm Viễn Phương lời nói, cũng rất là hài lòng. Lâm Viễn Phương cái này người kỹ thuật năng lực mạnh, lại không có tri thức phần tử thanh cao tột xấu, rất hiểu làm người, xác thực cái không sai người kế tục. Chỉ là đáng tiếc là, cái này tiểu tử là Phiên Nhất Dân chiêu người tiến đến, với lại Vương Thiên Phóng còn không chỉ một lần nghe người ta nói qua, cái này Lâm Viễn Phương thường thường sẽ tới bệnh viện thăm hỏi Phiên Nhất Dân. Tự hướng Lâm Viễn Phương cái này thái độ, cho dù hẳn biểu hiện lại xuất sắc, Vương Thiên Phóng cũng sẽ không đề bạt trọng dụng. Dùng người còn không phải dùng một cái yên tâm? Không phải người mình, năng lực mạnh hơn, dùng lên đến cũng không yên lòng a.

Vương Thiên Phóng trong lòng tiếc hận lấy, ngoài miệng lại vừa cười vừa nói: "Lão Đồng, người trước tiên không cần vội vã cảm tạ. Tới trước đi Xây Dựng Hồ Sơ Quán tra một chút, nhìn xem dựa theo Viễn Phương đồng chí nói biện pháp có thể hay không tìm ra người cần hồ sơ tư liệu. Chờ thật tìm ra, lại nói cảm tạ cũng không muộn."

"Tốt, tốt, ta lập tức đi ngay." Đồng Hiểu Cường hận không thể lập tức đi ngay, hẳn nhìn qua Vương Thiên Phóng nói: "Thiên Phóng, để làm ổn thỏa trong lúc này, ta muốn cho Viễn Phương đồng chí theo giúp ta cùng một chỗ đi qua, người thấy có được không?"

"Ha, có cái gì không được? Lĩnh ta chính là lĩnh người mà!" Vương Thiên Phóng cười ha hả nói, "Lại nói đều là vì công tác nha."

Nói đến đây, Vương Thiên Phóng quay đầu nhìn xem Lâm Viễn Phương: "Viễn Phương, người liền bồi Đồng chủ nhiệm đến Xây Dựng Hồ Sơ Quán đi một chuyến đi."

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nho Nhỏ Đánh Trả

Người đứng đầu cũng là người đứng đầu, căn bản không hỏi Lâm Viễn Phương ngày hôm nay buổi sáng còn có hay không công tác, liền trực tiếp đem nhiệm vụ phái hạ xuống "Được, cục trưởng." Lâm Viễn Phương một điểm buồn bực đều không có đánh, lập tức đáp ứng, hẳn nói: "Nhưng mà phải mời Đồng chủ nhiệm chờ ta một lát vài phút, ta quay về văn phòng thu thập một chút. Vừa rồi nghe nói cục trưởng tìm ta, tới vội vàng, công trình bản vẽ còn ném ở trên bàn làm việc đây!"

"Tốt, người đi thu thập một chút, động tác lưu loát điểm, đừng cho Đồng chủ nhiệm chờ thời gian dài." Vương Thiên Phóng phát tay nói.

"Viễn Phương đồng chí, không vội. . ." Đồng Hiểu Cường ở bên cạnh nói: "Người trước tiên đem người an bài công việc tốt, ta ngay ở chỗ này chờ người."

"Ta rất nhanh, lập tức liền xong." Lâm Viễn Phương lúc này chạy tới cửa phòng làm việc, nghe Đồng Hiểu Cường nói như vậy, lại quay đầu cười đáp lại một câu.

Lâm Viễn Phương bước nhanh trở lại quy hoạch khoa kỹ thuật văn phòng, Trương Hải Dương gấp hần trở về, liền nghênh tới, một mặt rục rờ nụ cười: "Viễn Phương, trở về?"

"Trở về." Lâm Viễn Phương đáp một câu. Hần biết Trương Hải Dương chủ động lại gần, khẳng định là muốn biết Vương cục trưởng đem hần gọi đi qua làm gì, hần cố ý giả vờ hồ đồ, cúi đầu thu thập trên bàn tư liệu, chờ Trương Hải Dương chủ động hỏi ra.

Quả nhiên, Trương Hải Dương đón lấy liền dùng đến một loại nghe rất tùy ý ngữ khí hỏi: "Vừa sáng sớm, Vương cục trưởng bảo người chuẩn bị cái gì đâu?"

Lâm Viễn Phương cười thầm trong lòng, đang muốn trả lời, không muốn ánh mắt dư quang lại quét gặp bên cạnh sau bàn làm việc Trương Tiểu Quân. Chỉ gặp Trương Tiểu Quân tuy đang hoàng đứng đắn cầm một bản công trình Sổ Tay đang tra đọc kỹ thuật tư liệu, lỗ tai lại dựng thẳng đến Lão trưởng, hiển nhiên cũng quan tâm Vương cục trưởng đem Lâm Viễn Phương gọi đi làm cái gì.

Nhớ tới Trương Tiểu Quân buổi sáng tiểu nhân sắc mặt, Lâm Viễn Phương trong lòng đột nhiên có cái chủ ý, sao không đón lấy cơ hội này nho nhỏ báo phục một chút Trương Tiểu Quân?

"Há, khoa trưởng, ta đang muốn nói với người đây." Lâm Viễn Phương ngẩng đầu nói: "Vương cục trưởng an bài ta bồi tiếp Tự Lai Thủy Công Ty Đồng chủ nhiệm đi làm chút chuyện, buổi sáng có thể về không được. Người xem trạm con đường phía trước Thị Chính công ty công trường bên kia. . ."

Lâm Viễn Phương chỉ nói Vương cục trưởng an bài hần tiếp Đồng Hiểu Cường làm việc, lại không nói làm chuyện gì. Đây cũng là Lâm Viễn Phương tại trong cơ quan lăn lộn tới ba năm học được một loại phương thức nói chuyện. Vốn là tiếp Đồng Hiểu Cường đi Xây Dựng Hồ Sơ Quán tra tư liệu là rất đơn giản sự tình, hần như thế hàm hàm hồ hồ nói một chút, liền lộ ra cũng thần bí, tựa hồ Vương cục trưởng an bài hần tiếp Đồng Hiểu Cường đi làm cái gì trọng yếu sự tình một dạng. Mà cụ thể là cái gì sự tình, Lâm Viễn Phương tất nhiên không nói, Trương Hải Dương khẳng định cũng không dám hỏi nữa, vạn nhất là Vương cục trưởng dặn dò Lâm Viễn Phương không muốn nói nhiều, Trương Hải Dương dạng này hỏi một chút, chẳng phải là phạm lãnh đạo kiêng kỵ?

Quả nhiên, Trương Hải Dương không có tiếp tục đi xuống hỏi, hần nói: "Viễn Phương, vậy người nắm chặt thời gian tiếp Đồng chủ nhiệm đi làm việc đi, Thị Chính công ty công trường kia người cũng không cần quản." Vừa nói chuyện, hần thậm chí còn thần thiết vỗ vỗ Lâm Viễn Phương bả vai.

"Cái này. . ." Lâm Viễn Phương trên mặt một bộ khó xử biểu lộ: "Thị Chính công ty công trường bên kia. . ."

"Cái này ta tới an bài, người cũng đừng lo lắng." Trương Hải Dương quay đầu nói với Trương Tiểu Quân: "Tiểu Trương, Thị Chính công ty trạm con đường phía trước công trường công tác liền giao cho người tới phụ trách đi."

"Khoa trưởng, ta chỗ này công tác cũng rất gấp." Trương Tiểu Quân một mực đang bên cạnh nghe, không nghĩ tới cái này công tác vậy mà rơi xuống trên đầu của hần, trong lòng vừa sốt ruột, lời nói liền nói mà ra. Bởi vì hần ghét nhất đi cũng chính là Thị Chính công ty công trường. Tại công trường bên trong phơi gió phơi nắng bận bịu ra một thân mồ hôi bản không nói, làm xong việc về sau, Thị Chính công ty thậm chí ngay cả cơm đều luyện tiệt mời một hồi. Bởi vì đây đều là chung đối với chung nhiệm vụ, dù cho Thị Chính công ty lãnh đạm bọn hần quy hoạch cục, quy hoạch cục cũng không có khả năng đi kệp lấy cái này Thị Chính tuyến ống. Không giống như là hần đơn vị, gấp quy hoạch cục đi, đều là ăn ngon uống sướng tốt chiều đãi, sợ lãnh đạm quy hoạch cục đám này đại gia kệp lại bọn hần.

"Lại gấp cũng phải cho ta buông xuống, đi trước trạm con đường phía trước công trường!" Trương Hải Dương khuôn mặt liền sụp đổ xuống, "Về phần tình hình kinh tế của người bên trên công tác, trở lại thêm cái tiểu đội, đuổi một đuổi, cũng có thể hoàn thành mà!"

Gặp Trương Hải Dương giận tái mặt, Trương Tiểu Quân mới ý thức được nói sai, vội vàng đổi một bộ sắc mặt, đáp ứng.

Lâm Viễn Phương biết Trương Tiểu Quân trong lòng khẳng định tại ghi hận chính mình, lại giả vờ làm cái gì cũng không biết, cười cầm trong tay tư liệu túi đưa cho Trương Tiểu Quân: "Tiểu Trương, vậy thì làm phiền người. Đây là có đề cập đến thả đường bản vẽ tư liệu."

"Viễn Phương, thế này khách khí làm chi? Đề là khoa lý công tác, ai đi cũng đều như thế?" Trương Tiểu Quân trên mặt mang giả dối nụ cười.

Ra cửa phòng làm việc, Lâm Viễn Phương trong lòng cười thầm: Trương Tiểu Quân ngày hôm nay đến công trường bên trên lăn lộn không lên niễn phí tiệc rượu, trong lòng khẳng định là sẽ không thoái mái, chỉ là đáng thương Thị Chính công ty đám người kia, rõ ràng một buổi sáng đều phải đối mặt Trương Tiểu Quân kéo dài con lừa khuôn mặt.

Kỳ thật Lâm Viễn Phương tiếp Đồng Hiểu Cường đến Xây Dựng Hồ Sơ Quán tra tư liệu, đoán chừng tới đa cũng chính là 30-50 phút đồng hồ sự tình, tra xong tư liệu, cũng không chậm trễ hần đi Thị Chính công ty trạm con đường phía trước công trường đi thả đường. Nhưng là hần không quen nhìn Trương Tiểu Quân bộ kia tiểu nhân sắc mặt, ngay cả rót một ly nước trà, đều có thể biến đổi biện pháp tại khoa trường Trương Hải Dương trước mặt cho hần nói xấu, cho nên liền bắt lấy cơ hội này nho nhỏ đánh trả một chút.

Đi vào cục trưởng văn phòng, Đồng Hiểu Cường đang chờ đến nóng lòng, gặp Lâm Viễn Phương tới, liền cùng Vương Thiên Phóng chào hỏi, kéo Lâm Viễn Phương liền đi.

Đến dưới lầu, Lâm Viễn Phương từ trong túi quần móc ra chìa khóa xe, muốn hướng về đơn vị xe đi. Đồng Hiểu Cường thấy thế liền hỏi: "Viễn Phương, ngươi muốn đi làm gì?"

"Đẩy xe đạp a." Lâm Viễn Phương nói: "Không phải muốn đi Xây Dựng Hồ Sơ Quán sao?"

"Cái này, đẩy cái gì xe đạp!" Đồng Hiểu Cường cười, hất tay chỉ góc sân nhỏ, nói: "Chúng ta lái xe đi."

Lâm Viễn Phương lúc này mới chú ý tới, góc sân nhỏ đặt lấy một cỗ Deep Blue màu lam đậm, ban đầu đây là Đồng Hiểu Cường mang tới xe a. Cũng thế, Đồng Hiểu Cường là Tự Lai Thủy Công Ty văn phòng chủ nhiệm, đi ra làm việc cái kia có thể giống như hán, đạp cái hai mươi tám xe đạp đi đi lại lại chạy loạn?

Đồng Hiểu Cường và Lâm Viễn Phương vẫn chưa đi đến trước xe, xe Santana cửa xe vừa mở ra, từ bên trong nhảy ra một cái to con tài xế, xoay người kéo ra phía trước cửa xe, ân cần đối với Đồng Hiểu Cường cười: "Đồng chủ nhiệm, mời lên xe."

Đồng Hiểu Cường ngồi vào tay lái phụ vị trí trên, gặp Lâm Viễn Phương còn lưu tại ngoài xe, liền quay đầu nói: "Viễn Phương, lên xe a!"

"Được, được." Lâm Viễn Phương kéo ra phía sau cửa xe, tiến vào trong xe. Trong lòng của hắn cười thầm, trên sách nói lãnh đạo ngồi xe vị trí hán là hàng sau, phía trước là thuộc hạ hay là bí thư làm việc, làm sao mà tại Mang Nam huyện, lớn nhỏ lãnh đạo ngồi xe đều vui mừng hướng mặt trước tập hợp đâu?

"Đồng chủ nhiệm, chúng ta đi nơi nào?" To con tài xế quay đầu hỏi.

"Xây Dựng Hồ Sơ Quán."

"Được." To con tài xế đáp một tiếng, đánh hỏa, gẩy ra tay lái, liền hướng cửa đại viện chạy tới. Cửa sân, một người đang chống mõng lên đẩy xe đạp đi ra ngoài, vị trí có chút dựa vào ở giữa, vừa vặn chờ có chút vướng bận. Thế là to con tài xế liền điên cuồng theo hai lần bóp kèn, cái này người bị tiếng kèn giật mình, vội vàng hấp tấp đẩy xe tránh đến cạnh cửa.

To con tài xế liền đắc ý cười to lên, lái xe điệu võ dương oai từ nơi này người bên người chạy qua, Lâm Viễn Phương thành linh phát hiện, cái này người vậy mà là Trương Tiểu Quân. Trương Tiểu Quân hiển nhiên cũng phát hiện ngồi tại xe phía sau Lâm Viễn Phương, tuy cách một tầng kính, Lâm Viễn Phương vẫn là thấy từ trong mắt Trương Tiểu Quân phát ra ghen ghét. . .

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Người Trong Nghề Xuất Thủ

To con tài xế lái xe Santana lái vào Xây Dựng Đại Viện, đánh tay lái, vững vững vàng vàng tại bồn hoa bên cạnh dừng lại, sau đó hắn liền cướp nhảy xuống xe, một đường chạy đến từ đầu xe phương hướng vòng qua đến, thay Đồng Hiểu Cường bắt cửa xe mở ra.

Lâm Viễn Phương ở phía sau nhìn xem cười thầm, thật sự là một vô quỷ dày có móng tay nhọn a. Thời đó bởi vì đơn vị cỗ xe rất ít, chủ yếu là cung cấp đơn vị lãnh đạo sử dụng, những cái này xe ô tô tài xế cho lãnh đạo lái xe, cả ngày đi theo lãnh đạo quần lấy nhau, năm rộng tháng dài, kiểu ngao liên bụng lên đến, trừ lãnh đạo bên ngoài, người nào sổ sách đều không mua, trong đơn vị khoa trường loại hình trung tầng cán bộ đừng hòng chỉ huy được bọn họ. Nhưng là văn phòng chủ nhiệm lại thuộc về trung tầng cán bộ bên trong một cái ngoại lệ, bởi vì đơn vị xe ô tô tài xế tất cả thuộc về văn phòng chủ nhiệm lãnh đạo, là xe ô tô bọn tài xế Người lãnh đạo trực tiếp, cho nên đồng dạng chỉ là trung tầng cán bộ, nhưng là cho dù là người đứng đầu tài xế, tùy tiện cũng không dám ở văn phòng chủ nhiệm trước mặt làm dáng. Chỉ là trước mắt cái này to con tài xế làm đến cũng quá mức điểm, nhìn hán bộ dáng, nhất định đem Đồng Hiểu Cường xem là Tự Lai Thủy Công Ty tổng giám đốc tới nịnh bợ, bởi vậy có thể thấy được Đồng Hiểu Cường tại Tự Lai Thủy Công Ty bên trong địa vị cùng thủ đoạn.

Đồng Hiểu Cường cất bước vừa xuống xe, to con lái xe lại ở phía sau ân cần mà hỏi thăm: "Đồng chủ nhiệm, ta lúc nào tới đón ngài?"

Đồng Hiểu Cường liền quay đầu hỏi thăm Lâm Viễn Phương: "Viễn Phương, ngươi xem chúng ta cần muốn bao lâu thời gian?"

"Thuận lợi lời nói, 10-20 phút là được rồi." Lâm Viễn Phương đánh giá sơ một chút, nói: "Tối đa cũng sẽ không vượt qua một giờ."

"Vậy ta liền không về công ty, liền ở chỗ này chờ." To con lái xe nghe xong, lập tức nhu thuận nói.

"Tốt, tốt." Đồng Hiểu Cường gật gù đầu, dẫn Lâm Viễn Phương liền đi vào trong.

Xây Dựng Đại Viện tất cả có hai tòa nhà ký túc xá, một tòa là sát đường Tân ký túc xá, mới xây xong hai năm, xa hoa khí phái; cái khác tòa nhà ở vào nơi hẻo lánh cũ kỹ hai tầng lầu nhỏ là lâu năm ký túc xá, xây dựng vào thập niên năm mươi, hai năm trước Tân ký túc xá sau khi xây xong, Xây Dựng đại bộ phận bộ môn đều dọn đến Tân ký túc xá bên trong, cái kia tòa nhà chật chội lầu nhỏ trừ một bộ phận lưu cho Hồ Sơ Quán làm việc bên ngoài, còn lại liền để Bộ Hậu Cần Môn coi như nhà kho đến sử dụng.

Lâm Viễn Phương đi theo Đồng Hiểu Cường hai người dọc theo chật hẹp chật chội thang lầu đi vào lầu hai, ngoặt đến phía đông Hồ Sơ Quán Quán trưởng văn phòng, gặp cửa khép hờ, cũng không có gõ cửa, đẩy cửa ra liền đi vào trong.

Xây Dựng Hồ Sơ Quán Quán trưởng Chu Đại Long bề ngoài đen gầy, mang theo một bộ thật dày kính đen, hai đầu lông mày có chút hướng xuống rũ cụp lấy, cái này khiến hắn nhìn tựa như là một cái mặt mày ủ rũ đội sản xuất già kẻ toán. Lúc này hắn chính cầm một bản tài liệu kỹ phổ, tập trung tinh thần trên bàn bày biện tàn cuộc, Đồng Hiểu Cường cùng Lâm Viễn Phương đều đi đến trước mặt hắn, hắn còn không có phát giác.

"Chu Quán trưởng, rất khắc khổ a!" Đồng Hiểu Cường đưa tay nhẹ nhàng ỏ trên bàn gỗ hai lần.

"A, Đồng chủ nhiệm, nhanh như vậy liền trở lại?" Chu Đại Long ngẩng đầu cùng Đồng Hiểu Cường chào hỏi, lại nhìn đến đứng tại Đồng Hiểu Cường sau lưng Lâm Viễn Phương: "Nha, ta nói Đồng chủ nhiệm, mặt mũi người là lớn a! Thật đúng là đem Tiểu Lâm cho mời đi theo. Nhanh ngồi nhanh ngồi." Lâm Viễn Phương thường xuyên đến Hồ Sơ Quán tra tư liệu, cùng Chu Đại Long cũng coi là quen biết.

"Cái này quan trọng ta nơi nào còn có tâm tình ngồi a?" Đồng Hiểu Cường vung vung tay, "Chu Quán trưởng, chúng ta hay vẫn là đi trước Phòng Hồ Sơ đem sự tình chuẩn bị cho tốt lại nói."

"Bên trong, không có vấn đề." Chu Đại Long nói: "Chúng ta cái này liền đi qua." Nói xong đem kỹ phổ hướng trên bàn đặt xuống, dẫn Đồng Hiểu Cường cùng Lâm Viễn Phương liền hướng Phòng Hồ Sơ đi, vừa đi còn một bên hỏi Lâm Viễn Phương: "Tiểu Lâm, Đồng chủ nhiệm nói kia đoạn vận chuyển ống nước tư liệu người nhớ tới?"

"Có cái đại khái mặt mày, có lẽ tại Thiên Dương Quang Học máy móc phân xưởng trong hồ sơ có thể tìm tới manh mối." Lâm Viễn Phương nói.

"Thiên Dương Quang Học máy móc phân xưởng? Không phải là! Người cũng đừng nói, những tài liệu kia rất có thể liền giấu ở Thiên Dương quang học máy móc phân xưởng trong hồ sơ." Chu Đại Long vỗ một cái đùi, cười đối với Đồng Hiểu Cường nói: "Lão Đồng, thế nào, nghe ta không sai a? Ta liền nói người đi tìm Tiểu Lâm, nhất định có thể có thu hoạch!"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, rất cảm tạ Chu Quán trưởng đề cử. Chờ chuyện này xong xuôi, chúng ta tìm một chỗ ngồi một chút." Đồng Hiểu Cường ha ha cười, trong lòng lại tại nói thầm, nếu như không phải thủ hạ người nhắc lên có cái "Sống hồ sơ", ta nhìn người lão Chu đánh chết cũng sẽ không nói cho ta quy hoạch cục có cái Lâm Viễn Phương a?

Đến Phòng Hồ Sơ, Tự Lai Thủy Công Ty văn phòng mấy cái nhân viên còn đang cúi đầu tại cao vài thước trong đồng hồ sơ liều mạng tìm kiếm, mặc dù thời gian đã nhanh đến Trung thu, chính là cuối thu khí sáng thời gian, mấy cái nhân viên lại từng cái đầu đầy mồ hôi.

Lại nhìn Chu Đại Long thủ hạ bốn cái đến giúp đỡ hồ sơ nhân viên quản lý, có một cái tại ôm điện thoại đang cùng một chỗ khác người nào đó ngay tại ừ a a nói chuyện tào lao, mặt khác ba người lại tụ tập chất thành một đồng, liền một bao hạt dưa tại nói chuyện phiếm.

Đồng Hiểu Cường âm thầm lắc đầu, thật sự là đánh gãy không đánh tới người trên thân, người không biết đau a. Thời điểm then chốt chịu xuất lực vẫn là mình những thủ hạ này, về phần Chu Đại Long những lính này, cũng bắt quá chỉ là làm một lần bộ dáng công phu.

"Chu Quán trưởng." Mấy cái hồ sơ nhân viên quản lý gặp Chu Đại Long dẫn Đồng Hiểu Cường hai người tiến đến, luống cuống tay chân đem hạt dưa tay nâng đến, thuận tay đem qua tờ báo dùng bao lại hạt dưa, nhét vào trong ngăn kéo. Cái kia đang nói điện thoại cũng cực có ánh mắt cúp điện thoại.

"Nhìn một cái mấy người các người, giống kiểu gì? Ta phái các người là đến giúp Đồng chủ nhiệm làm việc, không phải để các người tụ tập nói chuyện phiếm!" Chu Đại Long mặt lạnh lấy khiển trách. Tại Đồng Hiểu Cường trước mặt, hắn thế nào cũng phải làm dáng một chút.

"Đúng vậy a, chúng ta một mực tại hỗ trợ tìm, cái này vừa dừng lại nghỉ ngơi một hồi a?" Hồ sơ các nhân viên quản lý liền đáp thanh kêu ừ khuất, ánh mắt lại liếc về phía bên người Đồng Hiểu Cường Lâm Viễn Phương —— cảm ơn trời đất, "Sống hồ sơ" rốt cục xuất hiện, hi vọng hắn đừng cho mọi người thất vọng, có thể nhanh lên tìm ra cái kia phần hồ sơ, như vậy mọi người đều không cần lại chịu dạng này tra tấn.

"Chu Quán trưởng, người phát cái gì tính tình a?" Đồng Hiểu Cường còn phải ở một bên khuyên giải, "Các đồng chí mấy ngày nay đều thay ta ra không ít lực, người còn phát bộn hấn tính tình, về sau nếu như lại có chuyện gì, ta làm sao có ý tứ lại để cho các đồng chí hỗ trợ?"

Chu Đại Long làm ra tức giận càng không yên tĩnh bộ dáng, hung hăng trừng mấy tên thủ hạ một chút, nói: "Xem ở Đồng chủ nhiệm cho các người nói chuyện phân thượng, lần này bỏ qua. Lần sau các người còn như vậy, xem ta như thế nào thu thập các người!"

"Cảm ơn Chu Quán trưởng, tạ ơn Đồng chủ nhiệm." Mấy cái hồ sơ nhân viên quản lý đều biểu hiện ra khiêm tốn nhận lỗi tư thái.

Lúc này Tự Lai Thủy Công Ty mấy cái nhân viên cũng đứng lên, dẫn đầu cái kia về mặt đau khổ hướng Đồng Hiểu Cường lắc đầu nói: "Đồng chủ nhiệm, chúng ta lại tra một lần, vẫn là không có tìm tới."

"Các người khẳng định tìm không thấy, phương hướng đều sai, dùng bao nhiêu lớn sức lực đều không được." Đồng Hiểu Cường vung vung tay, chỉ vào

Lâm Viễn Phương giới thiệu nói: "Đây chính là quy hoạch cục sống hồ sơ Lâm Viễn Phương đồng chí, các người nhìn một chút, người ta cái này người trong nghề là thế nào xuất thủ."

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hồng Kiêu

Lâm Viễn Phương thầm cười khỏ, Đồng Hiểu Cường đây không phải đem hấn gác ở trên đồng lửa nướng sao? Vạn nhất tại Thiên Dương Quang Học xưởng máy móc trong hồ sơ tìm không thấy cái kia đoạn vận chuyển ống nước tư liệu, mình làm sao xuống đài a? Thế là liền vừa cười vừa nói: "Đồng chủ nhiệm thật biết nói đùa, ta tới liền là giúp các đồng chí phụ một tay. Lời nói liền không nói nhiều, chúng ta trước tiên làm việc đi."

"Nghe người, chúng ta trước làm việc." Đồng chủ nhiệm gật gật đầu, vung tay lên, nói: "Công ty của chúng ta mấy người này, bao quát ta, đều giao cho người chỉ huy, làm như thế nào làm, người một mực an bài."

"Đồng chủ nhiệm, dùng không nhiều người như vậy." Lâm Viễn Phương cười lên, hấn lúc đầu nghĩ nói tự mình một người liền có thể, lời đến khóe miệng lại đổi giọng: "Tôi một hai người." Cái này dù sao cũng là giúp Tự Lai Thủy Công Ty tra tư liệu, nếu như mình hoàn toàn đem Đồng Hiểu Cường thủ hạ đều phối qua một bên, chẳng những khiến cái này người khó xử, Đồng Hiểu Cường trên mặt khẳng định không dễ nhìn, tựa hồ thủ hạ hấn đều là một đám đồ bỏ đi đồng dạng. Hấn hiện tại tùy tiện đề Đồng Hiểu Cường phái một hai người tới, có thể hay không giúp đỡ được việc cũng không quan trọng lắm, trọng yếu là cho bọn hấn tham dự cơ hội, dạng này bọn hấn sẽ không quá khó xử, Đồng Hiểu Cường trên mặt mũi cũng đẹp mắt.

"Kia. . ." Đồng Hiểu Cường trầm ngâm một chút, nói: "Ta tính một cái đi. . ." Sau đó lại ngẩng đầu tò ra bốn phía, chỉ vào góc tường nói: "Hồng Kiêu, người cũng đến đây đi."

"Được." Góc tường vang lên một cái thanh thúy thanh âm, một người mặc màu vàng nhạt váy mỹ nữ đáp thanh từ phía sau nửa chổng chất cao hồ sơ lóe ra đến, mỉm cười đứng tại Lâm Viễn Phương trước mặt, một đôi mắt to tròn dò xét Lâm Viễn Phương, tựa hồ ở trong lòng đánh giá, cái này cái trẻ tuổi "Sống hồ sơ" có phải là thật hay không như trong truyền thuyết thần kỳ như vậy.

Lâm Viễn Phương bị kinh ngạc, không nghĩ tới Đồng Hiểu Cường thủ hạ còn cất giấu như thế một vị đại mỹ nữ, càng không nghĩ đến Đồng Hiểu Cường còn để cái này đại mỹ nữ cùng hấn cùng đi tra hồ sơ. Nhìn xem mỹ nữ không chút kiêng kỵ đánh giá hấn, Lâm Viễn Phương ngược lại trước bắt đầu ngại ngùng, ánh mắt né qua một bên, không dám cùng Hồng Kiêu đối mặt.

Hồng kiêu trong lòng trộm vui, không nghĩ tới cái này đại danh鼎鼎 "Sống hồ sơ" da mặt như thế mỏng.

Đồng Hiểu Cường đưa tay hướng Lâm Viễn Phương giới thiệu: "Hồng kiêu là năm nay vừa phân đến chúng ta đơn vị sinh viên, đầu óc đặc biệt linh hoạt, trí nhớ cũng rất tốt, tin tưởng có thể đến giúp người." Sau đó lại đối với Hồng Kiêu nói: "Hồng Kiêu, đây là cơ hội khó có được, nhất định phải hảo hảo hướng Lâm lão sư học tập."

Bởi vì Hồng Kiêu tiến Tự Lai Thủy Công Ty thời điểm, huyện Nhân Sự Cục Trưởng khoa trưởng trong âm thầm hướng Đồng Hiểu Cường chào hỏi, nói đề Đồng Hiểu Cường chiếu cố nhiều hơn. Đồng Hiểu Cường mặc dù không có hỏi Trưởng khoa trưởng Hồng Kiêu là người nào, nhưng là từ Trưởng khoa trưởng trong giọng nói có thể suy đoán, Hồng kiêu cùng Trưởng khoa trưởng quan hệ tuyệt không tầm thường. Cho nên lúc này Đồng Hiểu Cường liền muốn chiếu cố một chút Hồng Kiêu, đề nâng trước tích lũy một chút vốn liếng.

"Lâm lão sư, xin chiếu cố nhiều hơn." Hồng Kiêu thoải mái hướng Lâm Viễn Phương duỗi ra trắng nõn tay nhỏ.

"Cùng nhau chiếu cố." Lâm Viễn Phương rất nhanh liền điều chỉnh xong, cũng thoải mái cùng Hồng Kiêu nắm chắc tay, trong lòng sợ hãi thần phục Hồng Kiêu trên tay làn da mềm mại không xương trơn mềm.

Cùng Hồng Kiêu tay một nắm đã lỏng, Lâm Viễn Phương quay đầu hướng Chu Đại Long nói: "Chu Quán trưởng, xử lý một chút thủ tục đi, ta muốn dẫn lấy Đồ chủ nhiệm cùng Hồng Kiêu đi vào chung."

Chu Đại Long gạt ra đội sản xuất kế toán tiêu chuẩn nụ cười, vung tay nói: "Xử lý cái gì thủ tục a? Không cần như vậy đông dài. Đồng chủ nhiệm cùng người cùng không phải người ngoài, ta tin được." Nói đối với một cái tuổi trẻ hồ sơ nhân viên quản lý nói: "Tiểu Lý, người dẫn Đồng chủ nhiệm cùng Tiểu Lâm tiến kho phòng đi. Bọn hấn cần tra cái gì hồ sơ, người trực tiếp cầm cho bọn hấn là được."

Tiểu Lý liên tục gật đầu.

Chu Đại Long liền cùng Đồng Hiểu Cường nắm chắc tay, nói: "Đồng chủ nhiệm, vậy người và Tiểu Lâm đi vào tra đi, ta bên kia còn có chút việc, liền

không bồi người." Hắn còn bản khoản trên bàn quyền kia kỳ phở, có cái chỗ máu chốt bày mấy lần cũng không biết rõ.

Đồng Hiểu Cường biết Chu Đại Long kia một điểm phá đam mê, liền vừa cười vừa nói: "Bên trong, Chu Quán trưởng, người nhanh đi mau lên."

Tiểu Lý ở phía trước dẫn đường, dẫn Lâm Viễn Phương tiến Phòng Hồ Sơ khó phòng. Khó phòng khắp nơi đều là tủ đựng hồ sơ, có chất gỗ cũng có mái tôn, một cái chông chất một cái, cơ hồ muốn sát phía bên trên trần nhà.

"Tiểu Lâm, người cần tra cái gì hồ sơ?" Có Chu Quán trưởng bản giao, Tiểu Lý rất là phối hợp, tiến khó phòng liền chủ động hỏi.

"Thiên Dương Quang Học máy móc phân xưởng chuyển giao tới kiến trúc hồ sơ." Lâm Viễn Phương nói.

"Tốt, chờ một lát, ta tra một chút những hồ sơ này ở nơi nào." Nói xong Tiểu Lý mở ra dựa vào tường bên cạnh cái thứ nhất ngăn tủ, bên trong có khó phòng hồ sơ hướng dẫn tra cứu.

"Không cần tra, hẳn là tại thứ mười sáu sắp xếp hàng thứ bảy đếm ngược tầng thứ ba trong ngăn tủ." Lâm Viễn Phương vừa cười vừa nói.

Đồng Hiểu Cường cùng Hồng Kiều rất là giật mình. Nơi này khó phòng khoảng chừng ba cái gian lớn, bên trong bày mấy trăm cái tủ đựng hồ sơ, muốn tìm cái gì hồ sơ ngay cả hồ sơ nhân viên quản lý đều cần đi tìm kiếm hồ sơ hướng dẫn tra cứu, Lâm Viễn Phương là quy hoạch cục bên trong người, làm sao có thể thuận miệng liền nói ra cần tìm hồ sơ ở đâu? Đây cũng quá khoa trương a?

Tiểu Lý nhưng không có biểu hiện ra mấy may ngạc nhiên, hẳn nghe Lâm Viễn Phương kiểu nói này, liền đem lấy đến trong tay hồ sơ hướng dẫn tra cứu hướng trong ngăn tủ vừa để xuống, nói: "Cái kia đi qua đi." Nói liền đi vào bên trong.

Lâm Viễn Phương đang muốn đuổi theo, trông thấy Đồng Hiểu Cường cùng Hồng Kiều còn đứng sờ tại nguyên chỗ, liền vừa cười vừa nói: "Đồng chủ nhiệm, đi a, không phải muốn tra hồ sơ sao?"

"A, đúng vậy a, chúng ta đi." Đồng Hiểu Cường cái này mới phản ứng được, đưa tay nhẹ nhàng túm một chút Hồng Kiều, đi theo Lâm Viễn Phương đi vào trong.

"Lâm lão sư, trong khó phòng nhiều như vậy hồ sơ, người cũng có thể nhớ kỹ ở nơi nào sao?" Hồng Kiều thực sự kìm nén không được trong lòng hiếu kỳ, theo ở phía sau nhỏ giọng hỏi.

"Phàm là ta điều tra hồ sơ, trên cơ bản đều có thể nhớ kỹ." Lâm Viễn Phương lạnh nhạt nói.

"Trời a! Người làm sao lợi hại như vậy?" Hồng Kiều sợ hãi than nói. Nếu như đây không phải tại Phòng Hồ Sơ khó phòng, nàng quả thực muốn nhảy dựng lên.

"Nhìn xem, Hồng Kiều, lần này người biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a?" Đồng Hiểu Cường cười híp mắt nói: "Người bình thường không phải thổi mình trí nhớ lợi hại cỡ nào sao? Nhìn xem Lâm lão sư, có phải hay không so với người lợi hại hơn?"

"Hừ!" Hồng Kiều nhỏ giọng hừ một chút, trong lòng nói có lợi hại hay không, chờ một chút mới biết được. Có lẽ gia hỏa này đang khoác lác cũng nói không chừng đấy chứ!

Tại Tiểu Lý dẫn đầu dưới, mấy người rất nhanh liền tìm tới thứ mười sáu sắp xếp hàng thứ bảy, Tiểu Lâm ngồi xổm xuống, nhìn xem đếm ngược cái thứ ba trong học tủ nhãn hiệu, nửa là ghen ghét nửa là đùa giỡn nói: "Tiểu Lâm, đến tốt cùng là ăn cái gì lớn lên? Lần sau ra điểm sai có được hay không? Người có biết hay không, người mỗi lần đều tinh như vậy xác thực, làm cho chúng ta thật tốt mất mặt!"

"Hừ!" Hồng Kiều thầm nghĩ đến: "Trùng hợp mà thôi, lại cái gì không dậy nổi."

Tiểu Lý vừa nói, một bên mở ra ngăn tủ, "Tiểu Lâm, tất cả hồ sơ đều dời ra ngoài sao?"

"Không cần." Lâm Viễn Phương cũng ngồi xổm xuống, đưa tay từ trong ngăn tủ rút ra thứ sáu tập: "Chỉ cần vận chuyển ống nước mạng hồ sơ là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nữ Tử Này Thật Không Đơn Giản

Lâm Viễn Phương đem hồ sơ nắm bắt tới tay, nhìn lướt qua giấy da trâu đóng sách trang bìa, lại mở ra trang bìa nhanh chóng đến lật xem, rất nhanh hần tại một chỗ ngừng lại, cẩn thận nhìn kỹ một lúc, ngẩng đầu cười đối với Đồng Hiểu Cường nói: "Đồng chủ nhiệm, chúng ta vận khí không tệ."

"Tìm được?" Đồng Hiểu Cường nội tâm có chút kích động lại có chút khẩn trương.

"Ừm, hần là cái này một phần đồ vật." Lâm Viễn Phương đem hồ sơ nâng đến Đồng Hiểu Cường trước mặt, "Ngươi xem một chút, đây là Thiên Dương Quang Học máy móc phân xưởng từ bị chỗ năm 1978 hướng huyện cục xây dựng đề giao « liên quan tới tại Hữu Nghị Lộ cùng Kiến Thiết Lộ giao nhau miệng phía tây nam 40-45 nơi xuyên qua máy biến thế bực cơ sở lắp đặt ống nước máy báo cáo », mặt sau này có kèm theo tương quan thi công bản vẽ, phía dưới này là cục xây dựng trả lời. . ."

"Quá tốt rồi, tìm liền là nó!" Dù là Đồng Hiểu Cường lòng dạ lại sâu, lúc này cũng không khỏi đến hờn hờ ra mặt, liền là cái này thứ đồ, Giấy vò hần bảy tám ngày, để hần tại Lý tổng trước mặt cái mũi không phải cái mũi mặt không phải mặt, hiện tại tốt, rốt cục giải thoát, có thể đi trở về hướng Lý tổng giao nộp.

"Cái kia cái kia cái kia, tiểu gì gì gì. . ." Đồng Hiểu Cường kích động bờ môi run rẩy, trong lúc nhất thời ngay cả Tiểu Lý tên đều không nhớ nổi.

Hồng Kiều biết Đồng Hiểu Cường muốn làm gì, liền ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Tiểu Lý."

"Đúng đúng, cái kia Tiểu Lý." Đồng Hiểu Cường vỗ xuống đùi, "Cái này ba phần hồ sơ, ngươi đi cho ta sao chép một chút. "

"Bên trong, không có vấn đề!" Tiểu Lý tiếp nhận hồ sơ, cười nói: "Không trải qua phiền phức Đồng chủ nhiệm đơn giản xử lý cái thủ tục, sao chép hồ sơ đều cần Đăng ký."

Nói hần dẫn mấy người ra khỏi phòng, xuất ra một cái đăng ký mỏng, ở phía trên điền xong Nội dung, để Đồng Hiểu Cường kí lên danh tự, nói một câu "Xin nhờ Đồng chủ nhiệm chờ một lát vài phút." Lúc này mới cầm hồ sơ đến sát vách phòng photocopy sao chép.

Lâm Viễn Phương gặp sự tình đã làm tốt, mình không cần thiết ở lại chỗ này nữa, liền đối với Đồng Hiểu Cường nói: "Đồng chủ nhiệm, đơn vị bên kia còn làm việc, ta liền đi trước một bước."

"Viễn Phương, vậy làm sao có thể ! Ngươi cũng không thể đi!" Đồng Hiểu Cường dùng sức kéo ở Lâm Viễn Phương tay nói: "Lần này ngươi giúp đại ân, nói cái gì cũng không thể đi, giữa trưa chúng ta tìm một chỗ ngồi một chút đi."

"Ta cũng không có hỗ trợ cái gì, chỉ chạy mấy bước đường sự tình." Lâm Viễn Phương nói: "Hôm nay thật sự là không được, ta bên kia còn làm việc."

"Công việc gì? Ta cho các ngươi Vương trưởng cục gọi điện thoại, để hần cho ngươi thả nửa ngày nghỉ, bất kể nói thế nào, buổi trưa hôm nay nhất định phải ngồi một chút."

"Đồng chủ nhiệm, tuyệt đối đừng! Ta cảm ơn ngươi hảo ý." Lâm Viễn Phương vội vàng ngăn lại Đồng Hiểu Cường: "Ngươi nếu là như thế này, lần sau có chuyện gì ta nhưng thật không dám đến đây."

Đồng Hiểu Cường gặp Lâm Viễn Phương nhất định không chịu, đành phải thôi: "Vậy thì hôm nào đi, hôm nào ngươi có rảnh rồi, nhưng nhất định phải ra ngồi một chút a."

"Được rồi, nhất định nhất định." Lâm Viễn Phương trong lòng cười thầm, cái này Đồng chủ nhiệm thật đúng là cái lòng nhiệt tình, so với Vương Thiên Phóng kia mặt lạnh thế nhưng là tốt hơn nhiều lắm.

Lâm Viễn Phương ra Phòng Hồ Sơ, không có đi ra khỏi mấy bước, liền nghe phía sau truyền đến một trận thanh âm thanh thúy: "Lâm lão sư, Lâm lão sư, xin đợi một chút."

Lâm Viễn Phương Dừng bước lại xoay người lại, nhìn thấy Hồng Kiều đuổi đi theo.

"Chuyện gì?" Lâm Viễn Phương hỏi.

"Lâm lão sư, có thể đem ngươi phương thức liên lạc nói cho ta biết không?" Hồng Kiều gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, nhẹ nhàng thờ phỉ phò, một cổ như có như không mùi thơm ngát truyền đến Lâm Viễn Phương chóp mũi.

"Ân?" Lâm Viễn Phương không hiểu nhìn qua Hồng Kiều, không biết nàng muốn mình phương thức liên lạc làm gì.

Ý thức được chính mình nói có chút mạo muội, Hồng Kiều mặt càng đỏ hơn, nàng ngưng ngưng cười cười, giải thích nói: "Lâm lão sư, ta là Tự Lai Thủy Công Ty kỹ thuật sản xuất Khoa, phụ trách vận chuyển ống nước mạng giữ gìn cái này một khối. Đồng chủ nhiệm nói ngươi là sống hồ sơ, là Mạng Nam huyện vận chuyển ống nước mạng hệ thống quyền uy chuyên gia, cho nên ta muốn ngươi cái phương thức liên lạc, về sau ta gặp được vấn đề gì, tốt hơn đi thỉnh giáo ngươi."

Nói đến đây, Hồng kiều mở to hai mắt nhìn, nhìn xem Lâm Viễn Phương: "Lâm lão sư, ngươi sẽ không không chịu dạy ta a? "

Lần này đến phiên Lâm Viễn Phương không có ý tứ, hần vung tay nói: "Ta cũng không phải cái gì quyền uy chuyên gia, chỉ là trí nhớ tốt hơn một chút, tìm đọc bản vẽ nhiều, nhớ kỹ một vài thứ, cho nên chưa nói tới dạy ngươi hay không dạy ngươi. Như vậy đi, ta đem số điện thoại lưu cho ngươi, về sau có vấn đề gì, chúng ta học hỏi lẫn nhau đi."

"Được rồi, tốt." Hồng Kiều liên tục gạt đầu, xuất ra chuẩn bị xong giấy cùng bút, đưa cho Lâm Viễn Phương. Lâm Viễn Phương đưa tay đem mình khoa lý số điện thoại viết lên, giao cho Hồng Kiều, nói: "Đây là khoa lý số điện thoại, lúc làm việc trên cơ bản đều có thể tìm tới ta."

"Cảm ơn Lâm lão sư." Hồng Kiều cầm điện thoại dây số, đọc qua một lần, cẩn thận đem tám giấy này cắt kỹ, sau đó lại nhắc bút lên xoát xoát viết mấy dòng chữ, hai tay đưa cho Lâm Viễn Phương: "Lâm lão sư, đây là ta số liên lạc."

Lâm Viễn Phương tiếp nhận xem xét, phát hiện phía trên ngoại trừ viết ngoại trừ đơn vị làm việc số điện thoại bên ngoài, còn lưu lại một cái máy nhắn tin dây số, trong lòng của hắn lấy làm kinh hãi, thầm nghĩ cái này Hồng Kiều gia đình điều kiện Khẳng định không tệ. Mang Nam huyện năm nay hơn nửa năm mới vừa vận thành lập gọi đài, mà lại chỉ có một cái cơ trạm, miễn cưỡng đối với huyện thành khu vực bên trong thực hành tín hiệu bao trùm. Cùng Trung Châu thành phố, Thiên Dương thành phố những thành phố lớn này so sánh, Mang Nam huyện máy nhắn tin người sử dụng máy nhắn tin đa số tình huống dưới chỉ tương đương với một cái đồng hồ điện tử, đừng nói là đến nông thôn, liền là tại huyện thành hơi nghiêng một điểm địa phương, liền không thu được gọi tín hiệu. Cho nên đối với Mang Nam huyện người mà nói, máy nhắn tin cùng nó nói là một loại thông tin công cụ, không bằng nói là một cái xa xỉ vật phẩm, là một loại địa vị cùng thân phận tượng trưng, người khác có thể hay không thông qua máy nhắn tin liên hệ đến mình, cái kia ngược lại là tại lần hai. Liền lấy quy hoạch cục tới nói, cũng chính là mấy cái đang phó cục trưởng đều phối hợp gọi, phía dưới mấy cái khoa trường mặc dù cũng có gọi, nhưng lại đều là mình dùng tiền bán. Lâm Viễn Phương không nghĩ tới, Hồng Kiều một cái nữ hài tử nhà vậy mà dùng tới máy nhắn tin, dựa theo năng một cái vừa tham gia công tác lớn thân phận đại học sinh, hiển nhiên không phải công ty cho nàng phôi. Có thể tự mình dùng tiền đi phôi máy nhắn tin, xem ra Hồng Kiều gia cảnh vẫn là rất giàu có.

Đương nhiên, những ý nghĩ này viết rất nhiều, kỳ thật chỉ là Lâm Viễn Phương một ý niệm, hắn đem tờ giấy lên, lạnh nhạt nói: "Được rồi, ta nhớ kỹ. Không có chuyện gì khác ta liền đi trước."

Nhìn qua Lâm Viễn Phương đi xa bóng lưng, Hồng Kiều nhỏ giọng học lấy Lâm Viễn Phương lời nói mới rồi: "Được rồi, ta nhớ kỹ. Không có chuyện gì khác ta đi trước." Hừ! Đối với trí nhớ của mình rất tự tin mà! Chảnh cái gì chứ! Bản cô nương trí nhớ không nhớ rõ liền thua người đâu!

Lâm Viễn Phương ra Xây Dựng Đại Viện, nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới mười giờ, hắn nhớ tới Chu chủ tịch xã nắm làm sự tình, tìm cái điện thoại công cộng, gọi tới Chu chủ tịch xã văn phòng: "Chu chủ tịch xã, ta là Viễn Phương a. Người đại tỷ sự tình ta cùng Vương khoa trưởng chào hỏi, người để nàng trực tiếp đi xây dựng quy hoạch khoa đi tìm Vương Hồ Lâm khoa trưởng là được."

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cô Vợ Nhỏ

"Lão đệ, thật sự là cảm tạ a." Chu Dược Tiến ở trong điện thoại tránh không được khách khí một phen, chỉ là không có như bình thường người nói như vậy ra "Ngồi một chút, uống rượu" loại hình phong cách cũ lời nói, dù sao cũng là lãnh đạo xã a.

"Một đồng sáu."

Lâm Viễn Phương vừa để điện thoại xuống, chủ điện thoại công cộng liền đưa tay hướng Lâm Viễn Phương lấy tiền.

"Thế này đắt đấy?" Lâm Viễn Phương dùng Mang Nam lời nói hỏi: "Vẫn chưa tới hai phút đồng hồ."

"A, Mang Nam người a?" Chủ công cộng điện thoại nghe Lâm Viễn Phương nói Mang Nam khẩu âm, vội vàng sửa lại miệng, nói: "Vậy thì một đồng."

Lâm Viễn Phương giờ mới hiểu được, nguyên lai vừa rồi hắn cùng Chu Dược Tiến nói điện thoại lúc dùng chính là tiếng phổ thông, chủ công cộng điện thoại cho là hắn là người bên ngoài, đã thu giá cao tiền điện thoại. Thật không nghĩ tới, gọi cái điện thoại công cộng cũng sẽ theo khẩu âm thu phí.

"Một đồng cũng đắt." Lâm Viễn Phương lấy ra năm đồng tiền đưa tới chủ công cộng điện thoại.

"Ông trời ơi, cái này còn gọi đắt? Ta đây chính là chính chính quy quy theo buru cục quy định thu phí, mỗi phút đồng hồ hai đồng tiền, người gọi hai phút đồng hồ bốn đồng, lại thêm một lần sáu đồng tiền làm thay phí, lúc này là một đồng, huyện thành ta công cộng lời nói, rất chính quy !" Chủ công cộng điện thoại một bên tại trong ngăn kéo tìm kiếm lấy tiền lẻ, một bên kêu ừ ừ khụt: "Người xem một chút đến phía dưới trong thôn nhìn xem, nơi đó công cộng lời nói thu phí mới rất đắt, một phút đồng hồ hai đồng tiền, căn bản không mang theo làm giá."

"Có thể này đắt?" Lâm Viễn Phương tiếp nhận chủ công cộng điện thoại thối lại bốn đồng tiền, giật mình nói.

"Chẳng lẽ, ta còn có thể lừa người?" Chủ công cộng điện thoại tức giận bất bình, đối với Lâm Viễn Phương không tin hắn rất là bất mãn.

Lâm Viễn Phương lắc đầu, quay người rời đi. Hắn không có tại nông thôn gọi qua điện thoại, còn thật không biết nông thôn điện thoại công cộng sẽ như vậy. Nông dân thật sự là trên đời này người đáng thương nhất, rõ ràng là nghèo khó nhất giai tầng, hết lần này tới lần khác tại dùng điện gọi điện thoại loại hình sự tình bên trên, phải so với người trong thành ra mấy lần giá cao. Trách không được mọi người đều nói, những không hợp lý chính sách này quả thật là xin ăn mày trong chén cướp miếng ăn đây!

Xây Dựng Hồ Sơ Quán khoảng cách quy hoạch cục không xa, khoảng hai ba trăm thước, Lâm Viễn Phương mấy bước đường liền đi tới. Nhanh đến quy hoạch cục cửa cổng lúc, Lâm Viễn Phương nhìn đến có hai nữ nhân đứng tại cửa chính thò đầu ra nhìn hướng trong cửa lớn nhìn quanh, bên phải nữ nhân kia bóng lưng nhìn xem hết sức quen thuộc, chính là đại tỷ Lâm Viễn Lệ.

Lâm Viễn Phương bước nhanh đi ra phía trước nói: "Đại tỷ."

"A. . ." Lâm Viễn Lệ giật nảy mình, xoay người lại phát hiện là Lâm Viễn Phương, lúc này mới thở dài một hơi, "Viễn Phương, là người a. Người không có đi làm sao?"

Lâm Viễn Phương biết Lâm Viễn Lệ có ý tứ là hỏi hắn tại sao không có tại quy hoạch cục bên trong, liền vừa cười vừa nói: "Ta ở bên ngoài cũng là đi làm. Đại tỷ, người thế nào tới, tìm ta có chuyện gì?"

"Ai, Viễn Phương, tỷ thật là có sự tình cầu người đây!" Lâm Viễn Lệ nói kéo bên cạnh nữ nhân kia tay, Lâm Viễn Phương lúc này mới chú ý tới bên cạnh nữ nhân này, hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi đáng vẻ, cách ăn mặc dù quê mùa, nhưng là bộ dáng lại rất xinh đẹp, là điển hình nông thôn cô vợ nhỏ, chỉ là lúc này vành mắt hồng hồng, nhìn qua có chút tiêu tụy. Không biết đại tỷ đem cái này cô vợ nhỏ kéo qua là chuyện gì? Chẳng lẽ cái này cô vợ nhỏ cũng chịu người khác khi dễ, đại tỷ tới xin hắn cho cái này cô vợ nhỏ làm chủ?

Lâm Viễn Phương nhìn cửa chính cũng không phải chỗ nói chuyện, hắn trầm ngâm một chút, nói: "Đại tỷ, đi thôi, đến ta trong túc xá ăn a."

Lầu ký túc xá nói vốn là không rộng lắm, bên trong lại chất đống lấy cái bàn, thớt, lò than loại hình tạp vật, làm không gian càng lộ ra chật chội. Lâm Viễn Phương nghiêng người đem một chiếc sắp ngã xuống xe đạp đỡ tốt, đem Lâm Viễn Lệ cùng kia cô vợ nhỏ mời đi tới, móc ra chìa khoá mở ra cửa ký túc xá, đẩy cửa đi vào.

"Quyên Từ, đi a." Lâm Viễn Lệ gặp cô vợ nhỏ nhút nhát đứng tại cửa ra vào không dám chuyển bước, liền nắm cánh tay của nàng đi đến túm.

Cô vợ nhỏ hướng không chịu cất bước, nàng về sau dùng sức, con mắt có chút khiếp đảm nhìn qua Lâm Viễn Phương.

"Không có việc gì, tất cả vào đi." Lâm Viễn Phương nở nụ cười, lộ ra răng trắng như tuyết, giống như là ánh nắng xán lạn.

Đạt được Lâm Viễn Phương cho phép, cô vợ nhỏ lúc này mới bước động bước chân, cúi đầu cùng Lâm Viễn Lệ đi vào Lâm Viễn Phương ký túc xá.

Ký túc xá rất là đơn sơ, một tủ sách, một cái giường, một cái nông thôn thường gặp kiểu xưa cái giường gỗ, còn có hai cái chiếc ghế. Duy nhất phía trên một chút đẳng cấp, liền là trên bàn bộ sách kia hoa cúc bày kiểu quạt điện.

"Ngồi đi." Lâm Viễn Phương đem hai cái ghế rút ra, để tỷ tỷ và cô vợ nhỏ ngồi xuống, một bên nhắc lên bình thủy, vừa nói: "Muốn thêm lá trà không?" Sở dĩ hỏi như vậy, là bởi vì tại Mang Nam nông thôn, không có uống trà thói quen. Theo bọn hắn nghĩ, nước sôi ngọt ngào tốt bao nhiêu, tăng thêm lá trà lại vừa đắng vừa chất, cùng uống thuốc không sai biệt lắm.

"Nước sôi ở trong." Lâm Viễn Lệ nói một tiếng, lại quay đầu hỏi cô vợ nhỏ, "Quyên Từ, người đây?"

"Không được không được, ta không khát." Cô vợ nhỏ thanh âm như là muỗi vo ve.

Lâm Viễn Phương liền rót hai chén nước sôi để nguội, phóng tới Lâm Viễn Lệ cùng cô vợ nhỏ trước mặt.

"Nói đi, đại tỷ, có chuyện gì." Lâm Viễn Phương ngồi ở trên giường.

"Ai, để cho ta nói sao?" Lâm Viễn Lệ trên mặt cũng có chút khó khăn.

Cô vợ nhỏ xem xét Lâm Viễn Lệ thần sắc, vành mắt càng đỏ, nước mắt sắp tràn mi mà ra, nàng dùng hai cái ngón tay nhẹ nhàng dắt Lâm Viễn Lệ ống tay áo, nhỏ giọng cầu khẩn nói: "Viễn Lệ tỷ. . ."

"Hào hào, ta nói, ta nói, Quyên Từ, người đừng khóc a." Lâm Viễn Lệ không khỏi lòng dạ mềm, duỗi tay vuốt ve lấy Quyên Từ tóc, ngẩng đầu đối với Lâm Viễn Phương nói: "Viễn Phương, Trương La Kiến chức vụ có phải hay không là người đề trong thôn rút?"

"Trương La Kiến?" Lâm Viễn Phương đột nhiên khẽ giật mình, chợt hiểu rõ ra, "Người là nói các người thôn cái kia dân binh Đại đội trưởng sao?"

"Là cái đó." Lâm Viễn Lệ nói.

"Hắn bị mất chức sao?" Lâm Viễn Phương ngạc nhiên nói.

Lâm Viễn Lệ liền giật giật Quyên Từ tay, nói: "Quyên Từ, câu nói kia thế nào nói đây? Người nói, ta không nói được."

Quyên Từ cúi đầu dùng tay vắt lấy vạt áo, thanh âm nho nhỏ nói: "Bây giờ còn chưa có, bất quá Vương thôn trưởng nói, Chu chủ tịch xã đã quyết định đưa ra đảng ủy xã sẽ nghiêng cứu, quyết định chẳng mấy chốc sẽ xuống tới."

Lâm Viễn Phương nhẹ gật đầu, Chu chủ tịch xã đây là giúp hấn hả giận a. Đến cùng là lãnh đạo xã, phong cách làm việc liền là không giống, vừa rồi cú điện thoại thời điểm Chu chủ tịch xã ngay cả nhắc đều không nhắc tới chuyện này, lại âm thầm bí mật liền thay hấn làm.

Biết Trương La Kiến liền bị rút, Lâm Viễn Phương trong lòng một trận mừng rỡ, có Trương La Kiến làm ví dụ, nhìn về sau Phương Trang thôn cái kia mắt không mờ gia hỏa dám đi khi dễ đại tỷ nhà. Bất quá hấn vẫn là không làm rõ được Trương La Kiến bị rút cùng trước mắt cái này cô vợ nhỏ có quan hệ gì? Chẳng lẽ nói cái này cô vợ nhỏ trong nhà cũng bởi vì giao Rút Tiền, bị Trương La Kiến khi dễ qua sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Viễn Phương liền bất động thanh sắc hỏi: "Làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nỗi Khổ Riêng

"Viễn Phương a. . ." Lâm Viễn Lệ nhìn một chút Quyên Từ, lại nhìn một chút Lâm Viễn Phương, cắn răng, mở miệng nói ra: "Tỷ cầu người một việc, người có thể hay không đi cho xã nói một câu, để trong thôn không phải rút Trương La Kiến chức?"

"Cái gì?" Lâm Viễn Phương hoài nghi lỗ tai của mình nghe lầm, "Đại tỷ, người nói cái gì? Không muốn rút Trương La Kiến chức vụ?"

"Ừm! Được hay không a?" Lâm Viễn Lệ nói. Một mực cúi đầu cô vợ nhỏ cũng ngẩng đầu, khẩn trương nhìn qua Lâm Viễn Phương.

"Vì cái gì?" Lâm Viễn Phương ngạc nhiên nói: "Cái kia Trương La Kiến không phải là bởi vì chỗ ở sự tình một mực khi dễ tỷ phu? Lần này thu rút tiền lại công báo tư thù, lại là đất heo, lại là đoạt khẩu phần lương thực?"

"Ai, hàng xóm láng giềng, nơi nào mà chẳng có tranh chấp? Lại nói, chỗ ở cái kia bức tường, Trương La Kiến đã đáp ứng lui về sau nửa thước. Hôm qua hấn cũng kéo một xe gạch, về đến trong nhà đem làm hư chuồng heo đã cho sửa xong." Lâm Viễn Lệ thở dài một hơi nói: "Hương thân hương lý, người ta đều nhận sai, chúng ta không thể bởi vì việc này liền hòng người ta tiền đồ a. Viễn Phương, người liền đi trong thôn nói một chút, để bọn hấn không phải rút Trương La Kiến chức."

Lâm Viễn Phương hít một hơi, cái này Trương La Kiến hạ thân thật là lớn. Chớ xem thường cái này một cái đến nhà sửa chuồng heo hành động, tại Mang Nam nông thôn ý vị này cúi đầu chịu thua. Dựa theo Mang Nam nông thôn tập tục, người bình thường là thà rằng kiêu mát mấy lần tiền công mướn người đi làm, cũng không chịu mình tới cửa đi làm, bởi vì vừa lên cửa, mình lưng liền mềm nhũn, về sau tại người ta trước mặt dùng nghĩ ngẩng đầu. Chớ nói chi là Trương La Kiến chịu đem chỗ ở về sau nhường nửa tường, dân quê địa phương quan niệm rất nghiêm trọng, kia là tổ tông lưu lại cơ nghiệp, coi trọng chính là tác đất tấc nhiên tranh, bởi vì một gạch nửa gạch chỗ ở nào chết người tại Mang Nam cũng không hiếm thấy. Nếu như là tại trước khi Lâm Viễn Phương tìm Chu chủ tịch xã Trương La Kiến liền làm ra hành động này, Lâm Viễn Phương chắc chắn sẽ không truy cứu tiếp nữa, vấn đề là hấn đã cùng Chu chủ tịch xã chào hỏi. Nói đi thì nói lại, nếu như không phải hấn đi tìm Chu chủ tịch xã, chỉ sợ Trương La Kiến một cái dân bình Đại đội trưởng, chỉ sợ cũng sẽ không như thế nhận thua mất mặt, thành thành thật thật đi cho đại tỷ nhà sửa chuồng heo.

"Đại tỷ, chuyện này chỉ sợ không dễ làm a." Lâm Viễn Phương lắc đầu nói.

"Có cái gì không tốt?" Lâm Viễn Lệ đại đại liệt liệt nói: "Không phải người bảo trong thôn rút Trương La Kiến chức sao? Người lại đi đối với lãnh đạo xã nói một tiếng không cho rút liền được chứ sao."

Lâm Viễn Phương một mặt cười khở, trong lòng nói, ta đại tỷ tốt a, nơi nào có người nói dễ dàng như vậy a? Coi như là Đồng Lâm chính phủ xã là nhà ta đất giữ lại cho mình, ta nghĩ loại gì liền loại đó sao?

"Người nghe ai nói là ta bảo trong thôn rút Trương La Kiến chức vụ?" Lâm Viễn Phương vùng tay nói: "Không còn hình bóng sự tình, ta căn bản không rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Chuyện này ta không quản được."

Cô vợ nhỏ một mực tại khẩn trương chú ý Lâm Viễn Phương thần sắc, nghe xong Lâm Viễn Phương nói không quản được, nằng "Phù phù" một tiếng hướng Lâm Viễn Phương quỳ xuống, nước nỏ nói: "Lâm cán bộ, van cầu người, van cầu người tha La Kiến đi, hấn đã biết sai, hấn đã đến nhà hướng Viễn Lệ tỷ chịu nhận lỗi a!"

Lâm Viễn Phương giật nảy mình, nhìn xem thẳng tắp quỳ ở trước mặt mình cô vợ nhỏ, lại nhìn xem Lâm Viễn Lệ, hỏi: "Đại tỷ, nằng là. . ."

"Nàng là Trương La Kiến cái kia người, gọi Quyên Từ." Lâm Viễn Lệ lúc này mới nhớ tới quên cho Lâm Viễn Phương giới thiệu, "Mặc kệ Trương La Kiến kiểu gì, Quyên Từ thế nhưng là người tốt a." Lúc trước tranh chỗ ở thời điểm, Trương La Kiến muốn lên trước kéo lấy Lưu Thành Văn hành hung, là Quyên Từ ở một bên gắt gao ôm lấy Trương La Kiến không cho hắn động thủ. Vì chuyện này, Trương La Kiến còn đánh Quyên Từ một bàn tay, mắng nàng chân ngoài dài hơn chân trong. Lần này Lâm Viễn Lệ sợ đã đáp ứng tìm đến Lâm Viễn Phương nói chuyện, có hơn phân nửa là xem ở Quyên Từ trên mặt mũi.

Lâm Viễn Lệ vừa nói, bên cạnh đưa tay kéo Quyên Từ: "Quyên Từ, người đây là làm cái gì đây? Mau dậy đi, mau dậy đi."

Quyên Từ gắt gao quỳ trên mặt đất không chịu, chảy nước mắt nói: "Viễn Lệ tỷ, Lâm cán bộ không giúp La Kiến nói chuyện, ta liền quỳ chết ở chỗ này không dậy."

"Quyên Từ, không phải ta không giúp, mà là không có cách nào giúp a." Lâm Viễn Phương nói: "Người ta lãnh đạo xã quyết định sự tình, ta nói sẽ hiệu quả sao?"

"Sẽ, khẳng định sẽ." Quyên Từ quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Lâm Viễn Phương: "Người là huyện bắt đầu làm việc làm, là huyện lãnh đạo, Chu chủ tịch xã tại trong thôn công việc, là lãnh đạo xã, người nói chuyện hẳn nhất định phải nghe."

Cái gì Logic đây! Lâm Viễn Phương một trận cuồng choáng, mình tại trong huyện công việc liền thành huyện lãnh đạo rồi? Còn chính mình nói chuyện Chu Địch Tiến nhất định sẽ nghe? Lời này để Chu Địch Tiến nghe qua còn không cười đến rụng răng?

Lâm Viễn Lệ bên này kéo không động Quyên Từ, đành phải hướng Lâm Viễn Phương năn nỉ: "Viễn Phương, bất kể như thế nào, người liền giúp Quyên Từ nói một chút đi."

"Được rồi Được rồi, người đứng lên đi." Lâm Viễn Phương nghĩ đến để Quyên Từ dạng này một mực quỳ xuống đi cũng không được biện pháp, đành phải bất đắc dĩ nói: "Ta liền đáp ứng các người hướng Chu chủ tịch xã nói một chút, về phần có được hay không, ta cũng không bảo đảm."

"Được, khẳng định được. Ta nghe Vương thôn trưởng nói, Chu chủ tịch xã nghe lời của người nhất." Quyên Từ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, từ dưới đất bò dậy, "Lâm cán bộ, thật sự là quá cảm ơn người. Trở về ta để La Kiến đến huyện thành, ở trước mặt hướng người bồi tội."

"Cái này cũng không cần." Lâm Viễn Phương nghiêm mặt nói: "Người trở về thay ta chuyển cáo hắn, về sau nhất định phải chân thật làm việc, quy củ làm người, đừng lại làm cái kia ức hiếp hàng xóm láng giềng hành động."

"Nhất định, nhất định." nói một chút dùng mu bàn tay lau nước mắt, nói: "Lâm cán bộ người yên tâm, hắn về sau tuyệt đối sẽ không lại một chuyện xấu, Nếu không người chính là để trong thôn đem hắn bắt tới ở lao động cải tạo, ta cũng Không có lời oán giận."

Đạt được Lâm Viễn Phương tin chính xác, nói một chút hoan thiên hi địa, sẽ phải về nhà nói cho Trương La Kiến Cái này tin vui, Lâm Viễn Phương lại ngăn lại Quyên Từ, bưng bồn rửa mặt ra ngoài lấy một chậu nước lại để cho Quyên Từ đem mặt lau một chút. Bằng không Quyên Từ cứ như vậy từ mình ký túc xá đi ra ngoài, người khác thấy được nàng xinh đẹp khắp khuôn mặt là nước mắt, không chừng cho là mình đã làm gì đâu.

"Lâm cán bộ, hồ rửa mặt ở đâu?" Nói một chút tỉ mỉ rửa mặt, ngẩng đầu hỏi Lâm Viễn Phương nói.

Lâm Viễn Phương nhìn xem Quyên Từ khuôn mặt như thanh thủy ra phù dung tươi non kiều diễm, Không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng nói, đây là vừa rồi cái kia khóc sưng mắt cô vợ nhỏ sao? Cái này Trương La Kiến thật đúng là hắn mẹ nó là có phúc lớn.

"Đi ra ngoài rẽ trái là được." Lâm Viễn Phương lời mới vừa ra miệng, mới tỉnh ngộ đến Quyên Từ là chuẩn bị đổ nước rửa mặt, liền nói: "Người ở nơi này đi, chờ một lúc ta đi đổ nước."

"Không không không, ta đi đổ." Quyên Từ bưng bồn rửa mặt đoạt đi ra.

Lâm Viễn Phương cũng không đi lên ngăn cản, đành phải nhún nhún vai, nhìn Quyên Từ đi ra ngoài. thừa dịp cái này Quyên Từ đi ra công phu, Lâm Viễn Phương đem Lâm Viễn Lệ kéo qua một bên, nhỏ giọng hỏi: "đại tỷ, người thật là để cho ta giúp Trương La Kiến nói chuyện sao? Có phải là hắn hay không cho người thực hiện cái gì áp lực a?"

"Không có, không có, có người ở chỗ này, hẳn nơi nào còn dám a?" Lâm Viễn Lệ lắc đầu liên tục, nói: "Ta là vì một cái đáng thương Quyên Từ, mặt khác cũng là bởi vì hương thân hương lý, nếu như bởi vì việc này hủy người ta tiền đồ, sẽ bị người đâm xương sống a. Bất kể như thế nào, ta và người ca còn muốn tại Phương Trang sống qua a."

Lâm Viễn Phương nhìn xem đại tỷ bởi vì một nhọc lộ ra quá sớm già nua khuôn mặt, trong lòng thở dài một hơi. Tỷ phu thân thể không tốt, đại tỷ cũng thật không dễ dàng, một nữ nhân lĩnh lên cái này một ngôi nhà, các mặt đều muốn cân nhắc đến. Dù cho bị Trương La Kiến khi dễ ác như vậy, cân nhắc đến còn muốn nơi đó sống qua, cho nên Trương La Kiến vừa lên cửa chịu nhận lỗi, đại tỷ liền lập tức tha thứ hắn. Xem ra sau này cơ hội vẫn là phải nghĩ biện pháp cho đại tỷ tìm một cái nghề nghiệp, để đại tỷ một nhà rời đi vùng đất kia, không thể để cho đại tỷ lại ở nơi đó chịu tội.

còn có cái này Trương La Kiến, lúc ấy nhìn như vậy lỗ mãng, hiện tại lại quay đầu nhìn người này, tuyệt đối không phải một người bình thường, vì dân binh Đại đội trưởng chức vụ này, vậy mà có thể đem nền chỗ ở sau nhường nửa gạch, còn có thể buông xuống tư thái, tự mình đến đại tỷ nhà sửa chuồng heo, dạng này người, về sau nói không chừng bắt lấy cái cơ hội gì liền nổi dậy.

Quyên Từ bưng chậu rửa mặt tìm tới ao rửa mặt, vẩy ra ống nước máy đem xếp xong một lần, lại dùng cái mũi nhẹ nhàng ngửi mấy lần, xác định khăn mặt bên trên không có để lại mình mùi vị gì, cái này mới yên lòng. vô ý thức làm xong động tác này, Quyên Từ phảng phất ý thức được cái gì, xinh đẹp

trên mặt đột nhiên nhưng ở trong bay lên hai vết ửng đỏ. Vừa nghĩ tới Lâm cán bộ về sau liền sẽ dùng mình lau qua mặt khăn rửa mặt, lòng của nàng liền ngán không được phanh phang nhảy loạn, phăng phắt Lâm cán bộ anh tuấn mặt cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đụng vào nhau giống như.

Ngây ngốc các loại sững sờ một hồi, Quyên Từ lúc này mới nhấc một chậu nước trong, bưng về tới Lâm Viễn Phương ký túc xá.

nhìn nhìn thời gian đã mười một giờ, Lâm Viễn Phương có ý tứ là muốn để Lâm Viễn Lệ lưu lại ăn cơm trưa lại đi. Nhưng là Lâm Viễn Lệ nhất định không chịu, nhất định phải cùng Quyên Từ cùng đi. Lâm Viễn Phương biết Đại tỷ không yên lòng hài tử cùng tỷ phụ, cũng liền không lại ép ở lại, chỉ là từ trong túi lấy ra một trăm đồng tiền, lặng lẽ nhét vào đại tỷ trong tay.

Đại tỷ lại giống như là bị nóng giống nhau, cấp tốc đem tiền nhét về Lâm Viễn Phương trong túi: "Viễn Phương, không muốn, thật không muốn. Trong nhà có đây, trong thôn vừa hỗ trợ bốn trăm đồng tiền."

"A, đã phát? Nhanh như vậy a?" Lâm Viễn Phương ngược lại là không nghĩ tới cái kia Vương Phú Thuận thôn trưởng làm việc như thế nhanh chóng quyết đoán.

"Là cái này, hôm qua Vương thôn trưởng tự mình đưa đến nhà đây này!" Lâm Viễn Lệ mỉm cười hạnh phúc, nàng lại kéo Lâm Viễn Phương tay nói: "Viễn Phương, tiền này người giữ đi. người cũng trưởng thành, nên tìm cái đối tượng. Cha mẹ ta vẫn nhớ chuyện này đây!"

"Đại tỷ, còn sớm!" Lâm Viễn Phương thần sắc buồn bã, vừa cười vừa nói: "Ta mới 24 tuổi, không vội."

"Cái gì không vội?" Lâm Viễn Lệ vừa nói một câu, nhìn một chút Lâm Viễn Phương thần sắc không ổn, biết mình lại chạm nỗi đau đệ đệ tâm sự, vội vàng nói: "Đừng đừng, không nóng không vội, con trẻ! Nghe người ta nói, đại thành thị người đều lưu hành ba mươi tuổi kết hôn đâu!"

Lâm Viễn Phương liền không nói thêm gì nữa, một đường trầm mặc đem Lâm Viễn Lệ cùng Quyên Từ đưa tiễn. Nhớ tới xa ở trung châu nàng, Lâm Viễn Phương thở dài một hơi, thiếu tình cảm của nàng, mình sợ là cả một đời cũng còn không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tiểu Nhân Sắc Mặt

Tiến văn phòng, Trương Hải Dương đang ngâm một liều thuốc đang xem báo. Hắn gặp Lâm Viễn Phương trở lại, liền ngạc nhiên hỏi: "Viễn Phương, thế nào nhanh như vậy liền trở lại rồi?"

"sự tình làm được rất thuận lợi, ta liền sớm trở lại." Lâm Viễn Phương khẽ cười nói.

Ngồi không có nửa giờ, Trương Tiểu Quân cũng mặt đen lên về tới văn phòng, hắn gặp Lâm Viễn Phương cũng ở, liền nhìn có chút há hê hỏi: "Nha, Viễn Phương, người thế nào cũng quay về rồi? Ta suy nghĩ Đồng chủ nhiệm mở mang người ra ngoài, giữa trưa làm gì cũng phải lưu người ăn bữa cơm đâu! "

Lâm Viễn Phương cười nhạt một tiếng, nâng chung trà lên nhấp một miếng, phối hợp nhìn lấy tờ báo trong tay, không có tiếp lời. Trương Tiểu Quân tròn lẩn mắt mặt, đối với con lừa mặt liền kéo dài hơn.

Mất thấy là phải tan việc, Trương Hải Dương nhìn đồng hồ tay một chút, nói: "Viễn Phương, tiểu Trương, không vội, đến giờ cơm, đều xuống đi ăn cơm." kỳ thật bao quát Lâm Viễn Phương ở bên trong, ba người đều người tay cầm một tờ báo ở nơi đó nhàn nhạt, nhưng là Trương Hải Dương kiểu nói này, tựa hồ tất cả mọi người đang bận đồng dạng, thế là đều buông xuống báo chí, chuẩn bị đến cục cơ quan cần tin đi ăn cơm.

Xuống đi ăn cơm trình tự cũng rất có ý tứ. Lâm Viễn Phương vừa tới quy hoạch khoa kỹ thuật lúc không có chú ý, bởi vì bàn làm việc của hắn liền tiếp cạnh cửa, mỗi lần hắn đều là chờ khoa trưởng Trương Hải Dương sau khi ra ngoài, liền đi theo Trương Hải Dương đằng sau ra ngoài, nhưng là Trương Tiểu Quân tựa hồ rất không cao hứng. Lại sau này, mỗi lần Trương Hải Dương tại phía sau bàn làm việc vừa đứng lên, Trương Tiểu Quân liền lập tức theo thật sát Trương Hải Dương đằng sau, tựa như là xếp hàng đồng dạng, căn bản không cho Lâm Viễn Phương chen ngang cơ hội, dạng này Lâm Viễn Phương liền biến thành cái cuối cùng đi ra.

Vừa mới bắt đầu Lâm Viễn Phương không có suy nghĩ rõ ràng chuyện gì xảy ra, chẳng qua là cảm thấy Trương Tiểu Quân dạng này làm rất buồn cười, không phải chỉ là xuống đi ăn cơm sao? Cơ quan cần tin chẳng lẽ đại học thời đại cần tin, muốn đi một bước thức ăn ngon liền bị cướp hết. Cơ quan cần tin cơm nước phong phú đây, mỗi lần đầu bếp đều ngại mọi người ăn ít, hận không thể cho mỗi người đều thêm một muỗng lớn. Cho nên sớm đi một bước muốn đi một bước căn bản không có cái gì khác nhau, cái này Trương Tiểu Quân làm sao mỗi lần đều gấp hoang mang rối loạn như quỷ chết đói đầu thai giống nhau.

Nhưng là thời gian dài, Lâm Viễn Phương dần dần suy nghĩ ra hương vị tới. nguyên lai Trương Tiểu Quân cũng không phải là đối đến chịu không được, gấp gấp chờ lấy đi ăn cơm, hẳn mục đích làm như vậy liền là tranh một cái bài vị, nguyên lai, đi ra ăn cơm thứ tự trước sau cũng có thể đại biểu một người tại nào đó cái đoàn thể bên trong địa vị cao thấp. liền lấy quy hoạch khoa kỹ thuật tới nói, Trương Hải Dương là khoa trưởng, Khẳng định là phải xếp hạng tại cái thứ nhất đi ra ngoài. Còn lại Lâm Viễn Phương cùng Trương Tiểu Quân hai cái làm lính, đến tốt cùng ai nên xếp tại cái thứ hai thật đúng là khó mà nói. nếu bàn về cấp bậc, Lâm Viễn Phương là khoa viên, Trương Tiểu Quân là cán sự, Lâm Viễn Phương khẳng định phải xếp tại Trương Tiểu Quân trước đó. Nhưng là Trương Tiểu Quân lại so với Lâm Viễn Phương hai năm trước phân đến quy hoạch cục, tư cách so với Lâm Viễn Phương lâu, cho nên hẳn xếp tại cái thứ hai ra ngoài tựa hồ cũng không gì đáng trách. Kỳ thật đối với Lâm Viễn Phương tới nói, không phải liền là tan ca đến căn tin đi ăn một bữa cơm a, ai xếp số một ai sắp xếp thứ hai ai lại xếp thứ ba, vốn là rất không quan trọng sự tình, cũng chưa chắc ai cái thứ nhất đi ra cửa ăn cơm, liền đại biểu người đó là quy hoạch khoa kỹ thuật khoa trưởng. chỉ có Trương Tiểu Quân đối với cái này ăn cơm bài vị làm không biết mệt, mỗi ngày khẩn trương cùng đánh trận giống nhau, thời khắc chú ý đến Trương Hải Dương động tĩnh, chuẩn bị đi theo Trương Hải Dương sau lưng ra ngoài. Lâm Viễn Phương dưới đại đa số tình huống, đều chọn để Trương Tiểu Quân đi qua, mình cái cuối cùng ra ngoài. Nhưng là nào đó chút thời gian, Tỉ như Lâm Viễn Phương dự định chọc ghẹo một chút Trương Tiểu Quân, hoặc là Trương Tiểu Quân lúc ấy làm cái gì đặc biệt chuyện quá đáng, Lâm Viễn Phương liền sẽ có ý chọc ghẹo một chút Trương Tiểu Quân, quả thực là cảm ở Trương Hải Dương sau lưng, mỗi khi lúc này, Trương Tiểu Quân cái kia con lừa mặt liền sẽ tức giận đến giống một cái đại danh cả tím, rờn rờn mấy ngày cũng không cùng Lâm Viễn Phương nói lên câu nói .

Liền giống bây giờ, Trương Hải Dương vừa nói một câu đi ăn cơm, Trương Tiểu Quân lập tức hành động nhắm mắt theo đuôi cùng tại Trương Hải Dương sau lưng, lấy hành động thực tế chứng minh mình tại quy hoạch khoa kỹ thuật lão nhị địa vị.

Nhanh khi đi tới cửa, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, Vương Thiên Phóng cục trưởng đi đến.

"Cục trưởng," Trương Hải Dương cùng Trương Tiểu Quân cơ hồ là trăm miệng một lời hô.

"đều ở đây?" Vương Thiên Phóng cười híp mắt gật đầu, tâm tình hiển nhiên không sai.

"Đều ở, đều ở." Trương Hải Dương vội vàng nói: "Ngươi có chuyện gì?"

"A, không có việc gì, liền là tùy tiện nhìn xem." Vương Thiên Phóng vung tay áo, ánh mắt từ Trương Hải Dương trên thân dò qua Trương Tiểu Quân, trực tiếp rơi vào Lâm Viễn Phương trên thân: "Viễn Phương, không tệ, cho chúng ta quy hoạch cục hãnh diện. Vừa rồi Đồng chủ nhiệm gọi điện thoại cho ta, nói chúng ta quy hoạch cục cán bộ liền là tố chất cao, rất là khen ngợi một phen."

Lâm Viễn Phương đương nhiên biết nên ứng phó như thế nào trường hợp như vậy, hẳn vừa cười vừa nói: "Cục trưởng, ta ra ngoài liền đại biểu chúng ta Quy hoạch cục, đương nhiên không thể tại Đồng chủ nhiệm trước mặt chúng ta quy hoạch cục mất mặt."

"Nói rất đúng, là chúng ta quy hoạch cục cán bộ muốn được chính là loại tư tưởng này." Vương Thiên Phóng trở về nhìn một chút Trương Hải Dương, vừa cười vừa nói: " Trương khoa trưởng, ngươi thật là mang ra một cái hảo binh a, tư tưởng cùng kỹ thuật đều quá cứng."

Trương Hải Dương vội vàng nói: "Đều là cục trưởng giáo dục tốt, ta cùng Viễn Phương đều là lính của ngươi."

"Đúng vậy a, chúng ta đều là của ngài binh." Trương Tiểu Quân trên mặt mang a dua đáng tươi cười.

Vương Thiên Phóng lúc này mới đem ánh mắt rơi vào Trương Tiểu Quân trên thân, nói: "Tiểu Trương, ngươi nhưng phải thật tốt hướng Viễn Phương đồng chí học tập a."

Trương Tiểu Quân nghe Vương cục trưởng như thế khen Lâm Viễn Phương, không khỏi ghen ghét dữ dội, hẳn vừa chuyển động ý nghĩ, một cái ác độc chủ ý liền hiện lên, làm ra một bộ khiêm tốn thái độ nói: "Đúng đúng, Viễn Phương đồng chí có rất nhiều nơi đáng giá ta học tập. Hẳn bất quá kỹ thuật quá cứng, tư tưởng giác ngộ cũng rất cao. Nhất là để cho ta cảm động là, Viễn Phương đồng chí rất quan tâm lão lãnh đạo. Chiều hôm qua ta liền tận mắt nhìn đến hắn dẫn theo một cái sọt quả táo vấn an Phiên cục trưởng. Loại này lấy giúp người làm niềm vui tinh thần vĩnh viễn đáng giá ta học tập."

"Đúng đấy? Ha ha." Vương Thiên Phóng nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ Lâm Viễn Phương, nói: "Viễn Phương thật là một cái người hữu tâm a. Hiện tại giống như ngươi đồng chí tốt quá ít."

Lâm Viễn Phương biết Trương Tiểu Quân cái này tiểu nhân công khai là khen hắn, vụng trộm lại là tại Vương Thiên Phóng trước mặt cho hắn đệm cục gạch đầu. Bất quá đối với Lâm Viễn Phương tới nói, mặc kệ Vương Thiên Phóng có cao hứng hay không, hẳn xưa nay sẽ không che giấu mình đối với Phiên Nhất Dân tình cảm. cho nên cho dù là Trương Tiểu Quân đem tin tức này nói cho Vương Thiên Phóng, nội tâm của hắn cũng có thể rất thẳng thắn.

"Tốt a, nhanh đi ăn cơm đi, cẩn thận đi trễ đồ ăn đều lạnh đâu!" Vương Thiên Phóng lúc đầu có rất nhiều lời muốn nói, lúc này đột nhiên có chút mất hết cả hứng, thế là liền vung tay áo, quay người rồi đi.

Trương Tiểu Quân nhìn qua Vương Thiên Phóng bóng lưng, đột nhiên quay đầu hướng Lâm Viễn Phương cười một tiếng, nói: "Viễn Phương, cục trưởng để cho ta nhiều hơn hướng ngươi học tập, ngươi về sau nhưng nhất định nhiều dạy một chút ta a!"

"Yên tâm, có cơ hội ta nhất định sẽ nhiều dạy ngươi." Lâm Viễn Phương chán ghét nhìn xem Trương Tiểu Quân, cũng không biết loại người này cha mẹ là thế nào giáo dục, như thế một bộ tiểu nhân sắc mặt, còn thiếu trên trán khắc "Tiểu Nhân" hai chữ.

Chương 19: Tỉnh Ủy Thư Ký

"Mẹ, ta trở về!"

Hồng Kiều tiến vào cửa nhà liền hô một tiếng, thay đổi dép lê, khề kêu mà đi vào phòng khách, đột nhiên phát hiện cha Hồng Hiến Quốc ngồi ở trên ghế salông.

"A, cha, người làm sao có rãnh trở về? Giữa trưa không có xã giao sao?" Hồng Kiều ngạc nhiên nói, bộ dáng kia không thua gì Colombo phát hiện Tân Đại Lục.

"Người nhà đầu này, chẳng lẽ ta không thể ở giữa trưa trở về ăn bữa cơm sao?" Hồng Hiến Quốc cố ý xụ mặt nói.

"Hung, hung, làm sao không thể a?" Hồng Kiều cười hi hi nói: "Chỉ là ngài lão nhân gia có hơn một tháng đều chưa có trở về ăn cơm trưa, còn không cho người ta sợ hãi thần phục một chút?"

"Cha con các người hai người quả thực là trời sinh oan gia, vừa thấy mặt liền cãi nhau." Hồng Kiều mẩu thân Tiết Đình Tuệ bụng đồ ăn từ phòng bếp đi ra, miệng bên trong oán giận nói: "Ăn cơm trước, ăn cơm trước. Chờ nhét đầy cái bao tử lại cãi nhau không muộn."

"Mẹ, vẫn là người yêu thương ta." Hồng Kiều đưa tay từ Tiết Đình Tuệ trong tay tiếp nhận món ăn, khề kêu mà đặt tới nhà ăn trên bàn cơm.

Hồng Hiến Quốc đứng dậy ngồi vào trên bàn cơm, nhiều hứng thú nhìn xem Hồng Kiều: "Nha đầu, tâm tình không tệ a, ngày hôm nay gặp được cái gì chuyện cao hứng?"

"Cũng không có cái gì." Hồng Kiều thần bí cười cười, ngồi tại Hồng Hiến Quốc bên người, ngoẹo đầu nhìn xem hắn: "Cha, người không phải cả ngày nói trên thế giới không có thiên tài sao?"

"Đúng vậy!" Hồng Hiến Quốc gật gật đầu, "Trên thế giới vốn là không có thiên tài. Cái gọi là thiên tài, đều là 99% mồ hôi cộng thêm một phần trăm linh cảm cấu thành." Nói đến đây, Hồng Hiến Quốc dừng lại, nhìn qua Hồng Kiều nói: "Người làm sao chợt nhớ tới vấn đề này?"

"Hừ hừ, cha, ta cho người biết, người cái quan điểm này là sai lầm. Trên thế giới này tuyệt đối có thiên tài, ta hôm nay liền gặp được một cái!" Hồng Kiều dương dương đắc ý nói, trong lòng hiện ra Lâm Viễn Phương thân ảnh.

"Cái gì? Tuyệt đối có thiên tài? Còn để người gặp được một cái? Ha-Ha. . ." Hồng Hiến Quốc cười to lên.

"Cha. . ." Hồng Kiều dậm chân một cái, đứng lên, "Dù sao cũng như người loại này Lão Ngoan Cố không có cách nào câu thông, không nói, ta đi giúp mẹ phụ cơm!" Nói liền hướng nhà bếp đi.

Hồng Hiến Quốc mỉm cười nhìn xem Hồng Kiều bóng lưng, đang muốn muốn nói cái gì, đột nhiên phòng khách trên bàn trà Big Brother kêu to lên, hắn vội vàng chạy tới cầm lấy Big Brother, ấn xuống nút trả lời, giống như là bụng lấy một khối lớn cục gạch một dạng đặt ở bên tai.

"Uy, Hiến Quốc sao? Ta là Điền Kiến Thiết." Trong điện thoại truyền đến Thiên Dương Thị Ủy thư ký Điền Kiến Thiết âm thanh.

"Điền thư ký, chào ngài!" Hồng Hiến Quốc hai chân không tự chủ được nghiêm, thân thể đứng thẳng tắp, giống như là một cái tiếp nhận lãnh đạo kiểm duyệt binh lính, "Ngài có cái gì chỉ thị?"

"Hiên Quốc a, ta lần này là để cho người biết một tin tức tốt." Điền Kiến Thiết nói tới nói lui tựa như là một cái trưởng bối bảo vệ văn bối, một chút cũng không có Thị ủy thư ký uy nghiêm, "Thị Ủy vừa nhận được Tỉnh ủy văn phòng cơ yếu bản fax, Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài đồng chí sẽ tại sáu ngày sau đến Mang Nam huyện thị sát Tiểu Thị Trấn xây dựng công việc. Chuyện này với các người Mang Nam tới nói thế nhưng là một cái khó được chính trị kỳ ngộ, các người cần phải thật tốt nắm chắc a!"

"A? Tỉnh ủy Triệu thư ký muốn tới?" Hồng Hiến Quốc nghĩ dừng lại có gần nửa giây, đại não mới kịp phản ứng. "Quá tốt, quá tốt. Cảm tạ tỉnh ủy cùng Thị Ủy đối với chúng ta Mang Nam huyện tin nhiệm, chúng ta nhất định nghiêm túc làm tốt tiếp đãi công việc, lấy tốt nhất trạng thái nghênh đón Triệu thư ký đến."

Hồng Hiến Quốc là hai năm trước điều đến Mang Nam huyện đảm nhiệm Huyện ủy thư ký, hắn sau khi đến Mang Nam, cực kỳ đem Tiểu Thị Trấn xây dựng, đi qua hai năm xây dựng, Mang Nam Thị Trấn diện mạo phát sinh long trời lở đất biến hóa, trước đó không lâu, Trung Nguyên Tỉnh đem Mang Nam huyện làm Hậu Tuyến, báo đến quốc gia Kiến Thiết Bộ, tham gia Tiểu Thị Trấn xây dựng làm mẫu phê bình tuyến.

Thị Ủy đối với Mang Nam huyện tại Tiểu Thị Trấn xây dựng phương diện lấy được thành tích cũng rất là khẳng định, đối với Mang Nam huyện tham gia

cả nước Tiểu Thị Trấn xây dựng Sư Phạm phê bình tuyến càn là toàn lực ủng hộ. Thị ủy thư ký Điền Kiến Thiết hỏi qua Hồng Hiến Quốc, nói cần thành phố ra sao hỗ trợ, thẳng nói ra. Hồng Hiến Quốc lúc ấy nói, Mang Nam cũng không có quá nhiều yêu cầu, cũng là hi vọng tỉnh lãnh đạo có thể đến Mang Nam huyện thị sát một chút, làm Mang Nam huyện Tiểu Thị Trấn xây dựng công tác cổ vũ sức lực.

Điền Kiến Thiết lúc ấy liền đáp ứng, nói vấn đề không lớn, hẳn có thể đến trong tỉnh đi làm một việc, mời trong tỉnh lãnh đạo đến Mang Nam huyện chỉ đạo một chút công tác. Dựa theo Hồng Hiến Quốc ý nghĩ, lý tưởng mục tiêu cũng là chủ quản xây thành công tác Điền phó tỉnh trưởng, đương nhiên, nếu như Điền thư ký hoạt động có thể số lượng lớn, có thể đem chủ tịch tỉnh Trương Trường Chinh mời đi theo là càng lý tưởng. Nhưng là Hồng Hiến Quốc không nghĩ tới, Điền Kiến Thiết vậy mà như thế đại thủ bút, trực tiếp đem tỉnh ủy người đứng đầu Triệu Tam Tài mời đi theo, điều này sao có thể không cho Hồng Hiến Quốc kích động? Phải biết, tỉnh ủy người đứng đầu lần trước đến Mang Nam huyện tới thị sát, phải tìm hiểu đến cái cách giải phóng trước đây.

"Hiến Quốc, Triệu thư ký lần này xuống tới, đối với các người Mang Nam tới nói, đã là kỳ ngộ, cũng là khiêu chiến, người có thể nhất định phải nắm chắc tốt, không thể ra cái gì chỗ hở a!" Điền Kiến Thiết thăm thía dặn dò.

"Triệu thư ký lần này đến chúng ta Mang Nam tới thị sát, đã là đối với chúng ta Mang Nam huyện công tác khẳng định, cũng là đối với chúng ta Mang Nam huyện công tác thúc giục. Chúng ta nhất định sẽ cao độ coi trọng công việc này, đem tiếp đãi Triệu thư ký công tác xem là một hạng nhiệm vụ chính trị, hơn nữa là trước mắt hàng đầu Chính Trị Nhiệm Vụ tới làm!" Hồng Hiến Quốc thái độ kiên quyết nói: "Điền thư ký, xin ngài yên tâm, chúng ta Mang Nam huyện cam đoan trọn vẹn hoàn thành nhiệm vụ lần này, tuyệt đối sẽ không cho ngài mất mặt!"

"Tốt, muốn cũng là loại quyết tâm này." Điền Kiến Thiết nói: "Người cho ta lập tức hành động lên, có cái gì tình huống nhớ kỹ kịp thời hướng về ta báo cáo."

Bên này Điền Kiến Thiết vừa cúp điện thoại, bên kia văn phòng Huyện ủy chủ nhiệm Hà Lộc Minh điện thoại liền đánh tới: "Hồng thư ký, cơ yếu viên vừa mới nhận được văn phòng thị ủy công sảnh cơ yếu bản fax, Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài đồng chí sáu ngày sau muốn tới chúng ta Mang Nam huyện thị sát công việc."

"Ta đã biết!" Hồng Hiến Quốc nói: "Lão Hà, người lập tức phát xuống khẩn cấp thông tri, một giờ sau ở huyện ủy Tiểu Lễ Đường tổ chức Huyện Ủy, huyện chính phủ liên tịch mở rộng hội nghị, bất kỳ cái gì người không thể cho vắng mặt!"

"Vâng! Ta lập tức thông tri!"

Buông xuống Big Brother, Hồng Hiến Quốc kích động trong phòng khách đi tới đi lui. Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới, Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài sẽ tới Mang Nam tới thị sát, đây chính là một cái cơ hội khó có được, nhất định phải thật tốt nắm chắc. Chỉ cần có thể đạt được Triệu thư ký thưởng thức, lo gì tại Triệu thư ký trong suy nghĩ lưu lại một ấn tượng, đối với mình sau này con đường làm quan phát triển sẽ là một cái không có cái nào lớn hơn trợ lực a!

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hội Nghị Khẩn Cấp

"Lão Hồng, ăn cơm."

Đem thức ăn tại trên bàn cơm dọn xong, Tiết Đình Tuệ tới chào hỏi Hồng Hiến Quốc.

"Không ăn." Hồng Hiến Quốc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói: "Ta hiện tại phải đi Huyện Ủy một chuyến."

"Có chuyện gì vội vã như vậy? Ngay cả cơm đều không rảnh ăn?" Tiết Đình Tuệ nói.

"Tỉnh ủy Triệu thư ký muốn xuống tới thị sát, " Hồng Hiến Quốc một bên thay giày, một bên dùng ngón tay chỉ mặt trên, nói: "Người nói chuyện này có vội hay không?"

"Lúc nào? Hiện tại?" Tiết Đình Tuệ tròn to mắt.

"Sau sáu ngày."

"Cái này thời gian còn sớm đây! Người ăn xong lại đi Huyện Ủy cũng không muộn." Tiết Đình Tuệ giữ chặt Hồng Hiến Quốc.

"Người biết cái gì, một điểm chính trị mẫn cảm tính đều không có!" Hồng Hiến Quốc trừng Tiết Đình Tuệ liếc một chút, buông tay nâng ra, vội vã mà đi.

"Chính trị mẫn cảm tính, chính trị mẫn cảm tính! Lại là cái chính trị động vật." Hồng Kiều hướng về phía Hồng Hiến Quốc bóng lưng hừ một tiếng, kéo Tiết Đình Tuệ tay nói: "Mẹ, không cần quan hấn, chúng ta đi ăn cơm."

"Thế nhưng là... Cha người còn chưa có ăn cơm... Ai, quản làm chi bới ra hai cái cũng tốt." Tiết Đình Tuệ một mặt đau lòng.

Bình thường mà nói, một giờ trưa thời điểm, Huyện Ủy đại viện đều rất yên tĩnh, bởi vì cái này thời điểm là thời gian ăn cơm, không có mấy cái lãnh đạo sẽ lưu ở văn phòng, không có lãnh đạo, Huyện Ủy đại viện tự nhiên cũng liền an tĩnh lại. Nhưng là ngày hôm nay tình huống lại không giống nhau, Huyện Ủy trong đại viện phi thường náo nhiệt, Bãi Đỗ Xe bên trên đậu đầy xe ô tô, dưới hành lang cũng là tốp năm tốp ba đám người. Những người này phần lớn là tài xế xe ô tô, lúc này nhàn rỗi không chuyện gì, đành phải tìm quen biết tài xế tụ tập nói chuyện phiếm. Còn bí thư bọn họ, thì đãi ngộ cao hơn một chút, có thể đi vào trên lầu cái nào đó văn phòng, lẫn lộn điều thuốc hút, lẫn lộn chén trà uống.

Huyện Ủy Tiểu Lễ Đường lúc này cũng ngồi đầy người, đây đều là nhận được thông tri tới tham gia Huyện Ủy huyện chính phủ liên tịch mở rộng hội nghị lớn nhỏ lãnh đạo. Trừ Mang Nam Huyện Ủy huyện chính phủ hai bộ thành viên ban ngành, còn có tương quan chức năng chi nhánh người phụ trách, bao quát tiếp đãi khoa trưởng, Huyện Ủy nhà khách Tổng giám đốc các loại. Bởi vì Triệu thư ký xuống là nhìn xem xét Tiểu Thị Trấn xây dựng công tác, phụ trách thành thị xây dựng hai đại chức năng chi nhánh xây dựng cùng Quy Hoạch Cục người đứng đầu cũng bị khẩn cấp triệu kiến tới tham gia hội nghị. Lúc này đa số người đối bụng, vẫn phải tinh thần gấp trăm lần thẳng tắp sống lưng, nhìn qua Huyện Ủy nhân vật số một số hai.

Hồng Hiến Quốc ngồi ngay ngắn ở hình sợi dài Hội Nghị bàn ở giữa, tại hấn bên trái là huyện trưởng Lưu Hoành Vĩ, bên phải là phân công quản lý đảng quần công tác Phó Thư Ký Đảng Quốc Hoa, hấn Thường Ủy dựa theo riêng phần mình tại Thường Ủy bên trong sắp xếp tả hữu gạt ra. Lại hướng hai bên sắp xếp, thì là huyện ban ngành chính phủ phó huyện trưởng. Còn Kiến Ủy chủ nhiệm Long Điền Phi, Quy Hoạch Cục cục trưởng Vương Thiên Phóng, còn có tiếp đãi khoa trưởng, Huyện Ủy nhà nghĩ tổng giám đốc những cái này tương quan chức năng chi nhánh người phụ trách, dưới loại trường hợp này chỉ có thể ngồi tại hàng thứ hai trên ghế salong, cầm trong tay bản bút ký, chuẩn bị thời khắc lắng nghe lãnh đạo chỉ thị.

Văn phòng Huyện ủy chủ nhiệm Hà Lộc Minh đứng tại cửa ra vào, so sánh trong tay thông tri khai hội bằng danh sách, ánh mắt quét lấy hội trường. Tuy hấn không cần nhìn bằng danh sách cũng có thể biết đều thông tri những người đến họp kia, nhưng là xuất phát từ thói quen cẩn thận, Hà Lộc Minh vẫn là cầm bằng danh sách tiến hành so với. Trí nhớ tốt không bằng nát đầu bút, nhiều năm sống tại văn phòng lại để cho Hà Lộc Minh tạo thành trước sau như một tính cẩn thận.

So sánh qua bằng danh sách, Hà Lộc Minh bước nhỏ chạy đến Hồng Hiến Quốc phía sau, thấp giọng nói: "Bộ tuyên truyền Trương bộ trưởng ở trung châu thành phố khai hội bận không đến, phó Lý phó bộ trưởng tới tham gia hội nghị bên ngoài, hấn sở hữu đơn vị chức vị chính đều đúng hạn đến họp."

Hồng Hiến Quốc gật gật đầu, dùng ánh mắt nhìn qua Lưu Hoành Vĩ, nói: "Hoành Vĩ huyện trưởng, vậy chúng ta hiện tại bắt đầu?"

Lưu Hoành Vĩ kỳ thật một bụng ý kiến, đối với Hồng Hiến Quốc không có thương lượng với hấn, trực tiếp liền thông tri tổ chức Đảng Chính Liên Tịch mở rộng hội nghị rất là bất mãn. Mặc dù nói tình ủy Triệu thư ký xuống thị sát sự tình phi thường trọng yếu, cần khẩn cấp khai hội nghiên cứu, nhưng là người Hồng Hiến Quốc bao nhiêu cũng phải trước tiên cùng ta chào hỏi, trung cầu trung cầu ta ngoài ý muốn gặp a? Ta lớn nhỏ vẫn là cái huyện trưởng, Huyện Ủy người đứng thứ hai, đúng hay không? Người làm như vậy có phải hay không có chút không coi ai ra gì đâu?

Lúc này nghe Hồng Hiến Quốc hỏi hấn, Lưu Hoành Vĩ liền vừa cười vừa nói: "Người là ban trưởng, chúng ta đều là người binh lính, người quyết định mọi người chúng ta liền phục tùng."

Hồng Hiến Quốc cười ha ha, nói: "Hoành Vĩ huyện trưởng, cũng không thể nói như vậy a. Đảng Ủy thực hành là đoàn thể phụ trách làm, ta cái này thư ký ở hội nghị thường ủy cùng hấn Thường Ủy một dạng, cũng vền vẹn có một phiếu a." Nói hấn quay đầu nói với Hà Lộc Minh: "Khai hội đi."

Hà Lộc Minh gật gật đầu, vội vàng thôi lui đến chỗ mình ngồi, vịn Microphone nói: "Mọi người yên lặng một chút, hội nghị hiện tại bắt đầu, đầu tiên mời Hồng thư ký tuyên đạt trọng yếu chỉ thị."

Hồng Hiến Quốc nhẹ nhàng ho khan một chút, thấy tất cả mọi người đem chú ý lực đều hấp dẫn đến chính mình tại đây, lúc này mới lên tiếng nói: "Các đồng chí, đầu tiên nói cho mọi người một cái phần chấn lòng người tin tức, ta vừa mới nhận được Thị Ủy thông tri, sau sáu ngày, cũng chính là ngày hai mươi mốt tháng chín, Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài đồng chí muốn tới chúng ta Mang Nam tới thị sát công việc!"

Kỳ thật lại khai hội trước, đại đa số người đều từ khác nhau con đường biết được Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài muốn tới Mang Nam huyện thị sát tin tức, nhưng là lúc này nghe Hồng Hiến Quốc nói ra, trong hội trường vẫn là vô cùng phối hợp vang lên một mảnh kinh ngạc thanh âm, ngay sau đó vang lên tiếng sầm rền vang kiêu tiếng vỗ tay. Tham dự hội nghị người đều vô cùng hưng phấn, tình ủy người đứng đầu đến Mang Nam huyện tới thị sát, đây chính là từ năm 1978 tới lần thứ nhất a. Vừa nghĩ tới có thể khoảng cách gần nhìn thấy Trung Nguyên Tỉnh tối cao lãnh đạo, mỗi người trong lòng không khỏi cảm thấy trở nên kích động.

Hồng Hiến Quốc đối với trong hội trường phản ứng rất là hài lòng, chờ một lát, hấn duỗi ra hai tay hạ thấp xuống đè ép, tiếng vỗ tay liền chậm rãi bình ổn lại. Hồng Hiến Quốc lúc này mới tiếp tục nói: "Tỉnh ủy người đứng đầu tự mình đến Mang Nam huyện tới thị sát, cái này không chỉ có là gần mười năm qua lần thứ nhất, đặt ở toàn bộ Mang Nam huyện trong lịch sử cũng không nhiều gặp. Triệu thư ký hôm nay tới đây, đã là đối với chúng ta Mang Nam huyện công tác khẳng định, cũng là đối với chúng ta Mang Nam huyện công tác thúc giục. Mọi người chúng ta nhất định phải cao độ coi trọng chuyện này, đem tiếp đãi Triệu thư ký công tác xem là hạng nhất nhiệm vụ chính trị, hơn nữa là trước mắt hàng đầu Chính Trị Nhiệm Vụ để hoàn thành. ."

Nói đến đây, Hồng Hiến Quốc dừng lại, ánh mắt quét một chút toàn trường, chậm rãi đưa tay phải ra hướng về không trung một bắt, nắm thật chặt thành một cái nắm đấm, sau đó nhanh chóng mà mạnh mẽ hướng xuống một đập, dùng một loại không thể nghi ngờ ngữ khí uy nghiêm nói: "Tuyệt đối không

thể ra bất kỳ sai lầm nào!"

Trong hội trường một mảnh yên lặng, tất cả mọi người cảm nhận được người đứng đầu quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phẫu Thuật

Có Thư Hữu đề ý gặp nói 《Thăng Thiên Chi Lộ》 mở đầu tiết tấu có chút chậm, Lão Hạ quyết định nghe Thư Hữu ý kiến, phía dưới nhanh thêm một chút câu chuyện tiết tấu.

Hồng Hiến Quốc nói xong lời nói về sau, dựa theo thông lệ, huyện trưởng Luru Hoành Vĩ đi theo làm phát biểu, hần nói, Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài đồng chí sắp đến Mang Nam huyện thị sát tin tức lại đề cho hần cảm thấy rất phấn chấn, cũng rất thụ ủng hộ. Hồng thư ký như vậy cũng làm trọng yếu chi thị. Chúng ta nhất định phải quán triệt Hồng thư ký chỉ thị tinh thần, đem tiếp đãi Triệu thư ký công tác xem là hạng nhất trọng yếu Chính Trị Nhiệm Vụ tới bất, phải "Cao độ coi trọng, tỉ mỉ chuẩn bị, trên dưới đồng lòng, toàn lực ứng phó", tranh thủ cao cấp, cao chất lượng hoàn thành lần này tiếp đãi Triệu thư ký Chính Trị Nhiệm Vụ!

Luru Hoành Vĩ lần này phát biểu đúng quy đúng củ, trên cơ bản là dựa theo Hồng Hiến Quốc định ra bước đi tại khiêu vũ, mặc dù có chút tán dương ý mới, nhưng là cũng không có giọng khách át giọng chủ, làm một cái huyện trưởng, có thể tại mọi thời khắc nắm chuẩn chính mình nhân vật, phối hợp với Huyện ủy thư ký, tạo nên một mảnh Cầm Sát hài hòa bầu không khí đến, cái này tại đương thời chính trị thể chế bên trong cũng coi như là hiếm thấy.

Bởi vì thời gian cấp bách, Luru Hoành Vĩ sau khi nói xong, Hồng Hiến Quốc không có để phía dưới Thường Ủy tiếp theo phát biểu, mà là trực tiếp bắt đầu bố trí công tác.

Tỉnh ủy thư ký xuống thị sát, tiếp đãi công tác xem lên đến thiên đầu vạn tự, kỳ thực phân chia lên đến đơn giản chính là như vậy cụ thể mấy hạng.

Hạng thứ nhất đúng vậy lựa chọn khảo sát điểm. Triệu thư ký xuống thị sát Tiểu Thị Trấn xây dựng, cũng không thể dẫn Triệu bí thư cưỡi ngựa xem hoa trong thị trấn vòng quanh, muốn chọn định mấy cái có đại biểu tính xây dựng hạng mục đi ra, cái này gọi là đột xuất trọng điểm. Còn có, Triệu thư ký mặc dù nói là xuống thị sát Tiểu Thị Trấn Kiến Thiết, thế nhưng ngoại trừ tiểu thị trấn xây dựng ở ngoài, Mang Nam huyện cũng phải chuẩn bị một hai cái khác khảo sát điểm, lấy bày ra Mang Nam huyện những phương diện khác xây dựng thành tựu.

Dựa theo lúc trước cùng Luru Hoành Vĩ câu thông ý kiến, Hồng Hiến Quốc đưa ra đem văn hóa quảng trường, hiện đại thương nghiệp đường phố, ven thành nông thôn công viên mấy cái có thể đại biểu Mang Nam huyện Tiểu Thị Trấn xây dựng phương diện đột xuất thành tựu hạng mục làm khảo sát điểm, ở văn hóa quảng trường thị sát lộ trình bên trong, còn gia nhập Mang Nam huyện dự kịch đoàn báo cáo diễn xuất. Như vậy ở đề Triệu thư ký nhìn thấy Mang Nam huyện Tiểu Thị Trấn xây dựng thành quả song song, cũng nhìn thấy Mang Nam huyện văn hóa xây dựng phương diện thành quả, nhất cử lưỡng tiện.

Đối với Hồng Hiến Quốc sắp xếp, mọi người đều không có dị nghị, liền khảo sát điểm sẽ chính thức định ra đến rồi. Ở Hồng Hiến Quốc đề nghị ra, hội nghị lại thông qua do huyện trưởng Luru Hoành Vĩ dẫn đầu, cụ thể phụ trách khảo sát điểm chuẩn bị công tác quyết định.

Sau đó hạng thứ hai chính là phải chuẩn bị thư ký cuộc hội đàm. Tỉnh ủy thư ký xuống, khảo sát hoạt động sau khi kết thúc, dựa theo thông lệ nhất định phải cử hành một lần cuộc hội đàm. Như vậy lần này cuộc hội đàm để những người kia tham gia, trong buổi họp muốn nói những gì nội dung, trước đó nhất định phải làm tốt bài tập, bằng không đến lúc đó không chừng sẽ ở tại cuộc hội đàm trên chọc vào điểm yếu.

Công việc này Hồng Hiến Quốc an bài đảng quần thư ký Đặng Quốc Hoa dẫn đầu phụ trách, mọi người cũng đều không dị nghị.

Sau đó hạng thứ ba công việc, thì là công tác bảo an. Tỉnh ủy thư ký xuống tới, cái này an toàn công việc bảo vệ đương nhiên là quan trọng nhất, nhất định phải cam đoan tuyệt đối không có sơ sót. Công việc này đương nhiên từ huyện công an cục trưởng Âu Bắc Tường phụ trách.

Hạng thứ tư công việc, thì là chân chính tiếp đãi công việc, chủ yếu là Tỉnh ủy thư ký cùng đi theo nhân viên ẩm thực nghỉ ngơi, cái này thoạt nhìn là cái vấn đề nhỏ, kỳ thật cũng là quan hệ đến lần này tiếp đãi công việc có thể thành công hay không cực kỳ trọng yếu vấn đề. Công việc này từ tiếp đãi khoa trưởng cùng huyện ủy Tiểu Chiêu giám đốc người lãnh đạo trực tiếp, chủ nhiệm văn phòng chính phủ Hà Lộc Minh phụ trách.

Hạng thứ năm công việc, thì là công việc quảng cáo. Tỉnh ủy thư ký xuống tới thị sát, trong huyện bộ môn tuyên truyền nhất định phải cho phối hợp, dù cho không thể đồng bộ đưa tin, nhưng là tại Tỉnh ủy thư ký rời đi về sau, tương ứng chuyên đề đưa tin vẫn là phải lấy ra. Công việc này tự nhiên là giao

cho huyện ủy bộ tuyên truyền đến phụ trách.

Cuối cùng, sẽ lên thành lập một cái chuyên môn công tác tổ, phụ trách cân đối lần này công việc chuẩn bị bên trong xuất hiện vấn đề gì. Vì đề cao công việc tổ uy tín.

Cam đoan công việc tổ hiệu suất, Hồng Hiến Quốc tự mình nắm giữ ấn soái, đảm nhiệm công việc tổ trưởng này, chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Hà Lộc Minh thì đảm nhiệm công việc tổ Phó tổ trưởng, cụ thể phụ trách liên lạc cân đối nhiệm vụ.

Hội nghị kết thúc về sau, Mang Nam huyện bộ này không hề hành chính máy móc lập tức cao tốc vận chuyển lên đến, toàn huyện trên dưới đều vui đùa vào nghênh đón Tỉnh ủy số một thủ trưởng công tác chuẩn bị ở trong đi, chỉ là rất nhiều người cũng không rõ ràng, bọn hắn hành động là vì nghênh đón Tỉnh ủy số một thủ trưởng mà thôi.

Đối với chúng ta nhân vật nam chính Lâm Viễn Phương tới nói, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh, ngay tại Huyện ủy thư ký Hồng Hiến Quốc ở huyện ủy lễ đường nhỏ tổ chức huyện ủy huyện chính phủ liên tịch mở rộng hội nghị lúc, hắn đột nhiên cảm thấy bụng dưới kịch liệt đau nhức, được đưa đến huyện bệnh viện nhân dân, trải qua khẩn cấp kiểm tra, là cấp tính viêm ruột thừa, cần giải phẫu.

Tuyên thúc Tuyên thăm nghe hỏi từ rừng trang chạy tới, nghe nói Lâm Viễn Phương phải làm giải phẫu, hai người đều bị dọa đến lo lắng đề phòng. Làm cho Lâm Viễn Phương không thể không hướng hai người miệng giải thích, cái này viêm ruột thừa chỉ là một cái tiểu phẫu, không có cái gì ghê gớm, sau phẫu thuật hai ba ngày liền có thể xuống đất đi đường, bảy ngày liền có thể cắt chỉ xuất viện. Tuyên thúc Tuyên thăm lúc này mới yên tâm, ở giải phẫu đơn bên trên kí lên danh tự.

Giải phẫu tiến hành rất thuận lợi, cũng phi thường thành công, nửa giờ liền hoàn thành, Lâm Viễn Phương được đưa về phòng bệnh. Tuyên thúc Tuyên thăm gặp con trai bình yên vô sự, lúc này mới thở dài một hơi.

Nằm tại trên giường bệnh, Lâm Viễn Phương trong lòng có chút ảo não. Đương nhiên, hắn không là bởi vì chính mình bỏ qua oanh oanh liệt liệt nghênh đón Tỉnh ủy số một thủ trưởng công tác chuẩn bị mà ảo não, lúc này hắn cũng không biết tình huống này. Lâm Viễn Phương ảo não chính là, bốn ngày sau đó, chính là âm lịch mười lăm tháng tám, dựa theo Mang Nam tập tục, còn là rất xem trọng cái này tết Trung thu. Nhất là đến tối, cả một nhà muốn toàn bộ tập hợp một chỗ, ăn một bữa bữa cơm đoàn viên. Nhưng là bây giờ nhìn tình huống, lần này mười lăm tháng tám muốn tại phòng bệnh vượt qua, đây đối với Mang Nam người, đặc biệt là Mang Nam dân quê tới nói, là thật không tốt điếm báo, tại phòng bệnh ăn bữa cơm đoàn viên, tượng trưng cho một nhà nhiều tai nhiều bệnh. Lâm Viễn Phương tốt nghiệp đại học, cũng coi như cái phần tử trí thức, đối với tại phòng bệnh ăn bữa cơm đoàn viên ngược lại là không có cái gì quá nhiều kiêng kị, nhưng là phụ mẫu lại là hộ nông dân, tư tưởng còn rất truyền thống, Lâm Viễn Phương lo lắng tại trong phòng bệnh qua mười lăm tháng tám, có thể hay không để phụ mẫu tư tưởng bên trên lưu lại cái gì u cục.

Rất nhanh Lâm Viễn Phương liền biết mình quá lo lắng, bởi vì làm phẫu thuật ngày thứ hai, khoa trưởng Trương Hải Dương liền bồi tiếp cục Công Hội chủ tịch đến bệnh viện đến thăm hắn. Mặc dù xách chỉ là mấy túi sữa bột cùng hoa quả, nói cũng đúng an tâm dưỡng bệnh loại hình thông lệ lời nói khách sáo, nhưng là đây là để Tuyên thúc Tuyên thăm cảm thấy rất kích động, nhất là trước khi đi, Công Hội chủ tịch hướng Tuyên thúc trong tay nhét vào một trăm đồng tiền thăm hỏi, càng làm cho Tuyên thúc kích động không biết như thế nào cho phải.

-

Canh thứ hai đưa đến. Canh [3] ước chừng khoảng một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Khác Thường Trung Thu

Chờ Công Hội chủ tịch cùng Trương Hải Dương sau khi đi, cùng phòng bệnh nhân người nhà liền hâm mộ đối với Tuyên thúc cùng Tuyên thăm nói: "Lão gia ngài hai cái thật sự có phúc khí a, sinh ra một cái có tiền bộ như vậy nhi tử. Còn là cán bộ quốc gia tốt, chữa bệnh không dùng tiền, nhà Nước hoàn toàn chi trả không nói, lãnh đạo còn đến vấn an, lại đưa tiền lại đưa dinh dưỡng Phẩm . . ." Nói thuận tay cầm lên một túi sữa bột nhìn vừa nhìn, kính ngạc há to miệng: "Ông trời ơi, còn là ngoại quốc sản phẩm! Bên trên đều là to lớn sản phẩm a!"

"Đó là người ta đơn vị lãnh đạo biết quan tâm quần chúng, kỳ thực hắn ở đơn vị cũng chính là một người bình thường." Tuyên thúc ngậm điều thuốc, cười híp mắt nói.

"Người thiếu đánh hai cái a!" Tuyên thăm hiện đang cho Viễn Phương rót pha sữa bột, nghe thấy được sắc người khóị vị liền quay đầu hướng Tuyên thúc nói: "Không thấy Viễn Phương hiện đang dưỡng bệnh?"

"Được được được." Tuyền thúc lập tức đem điều thuốc ở mũi giày lên đập đầu đập, dùng chân đem khói bụi dụi tắt, từ Tuyền thăm trong tay tiếp nhận bình thủy, lấy lòng nói: "Đến đây đi, để cho ta tới đi. Cái này sửa đề bột dinh dưỡng giá trị cao, vừa vận cho nhà ta Viễn Phương bổ một chút thân thể."

Lâm Viễn Phương ở trên giường bệnh thấy cảnh này không khỏi mỉm cười nở nụ cười. Hai người lúc này còn có nhân tình cãi nhau, nói rõ bọn họ tâm tình cũng không tệ lắm, xem ra ở trong phòng bệnh qua ngày mười lăm tháng tám đối với hai người tới nói cũng sẽ không có cái gì mụn nhọt.

Lâm Viễn Phương nằm viện mấy ngày nay, Vương Hồ lâm chờ đơn vị bên trong mấy cái quan hệ không tệ đồng sự đều lục tục lại đây bệnh viện tham bệnh, chỉ là bọn hắn ở trong phòng bệnh đều không có ngốc bao lâu, nhìn bọn họ đi về vội vã đáng vẻ, Lâm Viễn Phương thì có chút buồn bực, Quy Hoạch Cục công việc không tính bận rộn a, làm sao mỗi người nhìn đều một bộ phi thường bận rộn đáng vẻ? Lâm Viễn Phương vốn là chờ Vương Hồ Lâm lần sau trở lại thì hỏi một câu tình huống, ai biết Vương Hồ Lâm chỉ đến bệnh viện chiếu một lần mặt, lần sau liền cũng không có xuất hiện nữa. Lâm Viễn Phương vào lúc này còn không biết, vì nghênh tiếp Tỉnh Ủy Thư Ký thị sát, bao quát Quy Hoạch Cục ở bên trong huyện trực cơ quan cán bộ công nhân viên chức đều bị điều động lên đến, vui đầu vào căng thẳng chuẩn bị công việc ở trong đi.

Ngày 19 tháng 9, Âm Lịch tám tháng mười bốn, cũng là Lâm Viễn Phương đau ruột thừa phẫu thuật ngày thứ năm. Vốn là lập tức liền phải đến Trung Thu, chính là cuối thu khí sáng tốt thời gian, thế nhưng ngày đó nhiệt độ nhưng không hề bình thường cao, Không Khí cũng phi thường ẩm ướt, phảng phất là trở lại giữa hè, oi bức đến người đều không thở nổi.

Trong phòng bệnh còn lại ba cái bệnh nhân sáng sớm hôm nay sẽ làm thủ tục xuất viện, ở nhà thuộc chen chúc xuống chuẩn bị nghênh tiếp ngày mười lăm tháng tám bữa cơm đoàn viên. Vốn là phi thường chen chúc phòng bệnh chỉ còn dư lại Lâm Viễn Phương một nhà ba người, liền có vẻ trống rỗng, khiến người ta lập tức có chút thích ứng không được.

Nhìn còn lại bệnh nhân đều xuất viện, bản thân còn phải ở lại trong phòng bệnh, Lâm Viễn Phương thì có chút áy náy. Chính là Tuyền thúc Tuyền thăm hai người rất là nghĩ thoáng, chỉ vào trở nên trống không ba tấm giường bệnh nói, như thế rất tốt, buổi tối không cần ngủ ra đất nghỉ, có thể nằm trên giường ngủ.

Đến buổi tối, nhiệt độ không có một chút nào hạ xuống dấu hiệu, như trước là lại oi bức có nóng. Lâm Viễn Phương ăn mặc mỏng manh bệnh nhân quần áo vẫn là nóng ra một thân mồ hôi, trên bụng vết khâu cũng bị mồ hôi thấm vào đến vừa ngứa vừa đau.

"Cái này quỷ khí trời, chẳng lẽ nói sắp mưa rồi sao?" Lâm Viễn Phương nằm nhoài trên bệ cửa sổ, nhìn bên ngoài tối đen kịt om bầu trời.

*

Ngày 19 tháng 9, buổi tối, hai mươi ba giờ.

Mang Nam huyện ủy trong phòng họp đèn đuốc sáng choang, hai đài Máy Điều Hòa đứng vang lên tiếng ong ong ra bên ngoài thổi khí lạnh, tạo nên một phương mát lạnh thiên địa.

Chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Hà Lộc Minh nghe điều hòa âm thanh lắc đầu cười khổ, mười bốn tháng tám đêm khuya mở máy điều hòa không khí, ở cái này Mang Nam huyện trong lịch sử sợ cũng là ít có đi.

Lúc này trong phòng họp hiện đang triệu mở cuộc họp khẩn cấp, huyện ủy thư ký Hồng Hiến Quốc hiện đang nghe mấy cái hạng mục người phụ trách báo cáo tiếp đãi tỉnh ủy Triệu thư ký chuẩn bị công việc tiến triển tình huống. Nếu như tất cả không có vấn đề, sáng sớm ngày mai Hồng Hiến Quốc còn phải chạy tới Thiên Dương thành phố, hướng thị ủy thư ký Điền Kiến Thiết làm báo cáo.

"Mấy cái khảo sát điểm chuẩn bị công việc đã toàn bộ sắp xếp, không có bất cứ vấn đề gì." Huyện trưởng Lưu Hoành Vĩ đầu tiên chính giới thiệu phụ trách công việc tình huống.

"Buổi chiều ta cũng đến mấy cái khảo sát điểm đi tham quan một chút, Hoành Vĩ huyện trưởng công việc làm được rất tỉ mỉ, tốt vô cùng!" Hồng Hiến Quốc gật đầu nói, "Nhưng mà, có một cái tình huống cần thiết phải chú ý một chút. Ta nghe nói mấy cái khảo sát điểm đều chuẩn bị rất nhiều băng biểu ngữ cùng quảng cáo, chuẩn bị chờ Triệu thư ký xuống ngày đó treo ra đi. Cái này có chút không thỏa đáng."

"Ừ, cái này là Tạ Thiên Lai chủ nhiệm đề bọn họ làm, cũng là vì làm nổi bật bầu không khí." Lưu Hoành Vĩ giải thích.

"Không cần phải làm nhiều như vậy, triệt hồi một phần đi." Hồng Hiến Quốc khoát tay áo một cái, "Điền thư ký ngày hôm nay gọi điện thoại thời điểm đặc biệt hướng ta căn dặn, nói Triệu thư ký rất không thích phô trương."

Lưu Hoành Vĩ trên mặt liền hơi khác thường, hần trầm ngâm một chút, nói: "Được rồi, tan họp sau ta liền lập tức kêu Thiên Lai chủ nhiệm thông báo bọn họ làm một chút điều chỉnh."

Hồng Hiến Quốc gật gù đầu, càng làm ánh mắt dời về phía công an cục cục trưởng Âu Bắc Tường: "Âu cục trưởng, cùng tỉnh ủy văn phòng liên lạc ra sao?"

"Liên lạc qua." Âu Bắc Tường ngồi thẳng người, "Tình huống khác đều tốt lắm. Thế nhưng tỉnh ủy văn phòng nói Triệu thư ký từng có quy định, ra ngoài không cho phép dùng xe cảnh sát mở đường, cũng không cho phép ảnh hưởng giao thông bình thường chỉ huy, làm cái gì một đường đèn xanh. Còn có không cho phép vận dụng đại lượng cảnh sát lực lượng các loại, nói những cái này biện pháp đều là quấy nhiễu dân."

Hắn có chút bất đắc dĩ nhìn Hồng Hiến Quốc, "Hồng thư ký, nếu như thật sự dựa theo Triệu thư ký quy định, chúng ta cái này Bảo An Công Tác liền khó thực hiện, vạn nhất trên đường có cái tình huống thế nào. . ."

"Như vậy cũng tốt lắm." Hồng Hiến Quốc trầm ngâm một chút, dùng tay gõ bàn, nói: "Xe cảnh sát vẫn là phải phải, nhưng là cũng không cần cảnh sát kêu còi. Còn cảnh sát lực lượng, nên vận dụng vẫn là phải vận dụng, tuy nhiên giống nhau phải thay đổi lên thường phục, duy trì trong chặt ngoài lỏng."

Lưu Hoành Vĩ cũng nói: "Hồng thư ký chỉ thị tốt vô cùng. Lão Âu a, chúng ta nhất định duy trì trong chặt ngoài lỏng, nếu bảo đảm Triệu thư ký an toàn không có sơ hở nào, lại không thể để Triệu thư ký cảm thấy chúng ta đối với hắn lấy đặc biệt gì biện pháp, ảnh hưởng người dân quần chúng bình thường xuất hành."

Âu bác Tường liền liên thanh đồng ý, nói thư ký cùng huyện trưởng đến cùng là không giống nhau, cân nhắc vấn đề đều là mạnh như thác đổ, lập tức liền tóm lấy vấn đề chỗ yếu, những cái này biện pháp bọn họ phía dưới người liền không nghĩ ra được.

Hồng Hiến Quốc mỉm cười, cũng không bóc trần Âu bác Tường lời nói dối. Hắn cũng không tin, Âu bác Tường làm thời gian dài như vậy trưởng cục công an, liền những này biện pháp đều không nghĩ ra được? Tuy nhiên là cố ý giả bộ hồ đồ, tồn lên một chút lãnh đạo anh minh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mưa Rất To

"Trương bộ trưởng, công việc quảng cáo chuẩn bị ra sao?" Hồng Hiến Quốc chuyển hướng bộ tuyên truyền bộ trưởng Trương Trường Hà.

"Sở hữu dụng cụ cùng nhân viên đều đã vào vị trí của mình." Trương Trường Hà nói: "Sẽ chờ nghênh tiếp Triệu bí thư đến."

Hồng Hiến Quốc gật gật đầu, không có hỏi nhiều. Trương Trường Hà làm hai giới Tuyên Truyền Bộ Trưởng, công việc quảng cáo kinh nghiệm phi thường phong phú, công việc quảng cáo này một khối nhiệm vụ có thể yên tâm.

"Lão Hà, tiếp đãi công việc này một khối đấy?" Hồng Hiến Quốc mỉm cười nhìn chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Hà Lộc Minh, Lão Hà vừa phụ trách mấy hạng chuẩn bị công việc ở trong liên hệ phối hợp, lại cụ thể phụ trách tiếp đãi công việc này một khối.

"Tiếp đãi công việc cũng không có vấn đề. Tỉnh ủy Triệu thư ký nghỉ ngơi liền sắp xếp ở Huyện Ủy Tiểu Chiêu số một lầu. Âm thực phương diện cũng làm tỉ mỉ chuẩn bị, vừa chăm sóc đến Triệu thư ký quê hương khẩu vị, cũng phải thể hiện chúng ta Mang Nam địa phương đặc sắc. Mặt khác chúng ta còn chuyên môn từ tỉnh bệnh viện nhân dân mời đi theo một cái cao cấp Doanh Dưỡng Sư, mới toàn bộ phụ trách lên hai ngày nay thực đơn. . ."

Hà Lộc Minh lời còn chưa nói hết, một đường chói mắt chớp giạt đột nhiên từ cự đại rơi ngoài cửa sổ lóe qua, theo sát là một tiếng cự đại tiếng sét đánh, phảng phất là ở đầu người trên đỉnh nổ vang như thế, chấn động đến mức phòng họp đèn treo đều lúc sáng lúc tối, cái kia hai đài Máy Điều Hòa đứng dĩ nhiên dừng lại công việc.

"Chuyện gì xảy ra? Vào lúc này còn sét đánh?" Hồng Hiến Quốc suy nghĩ vẫn không có nói xong, lại nghe được âm một tiếng vang thật lớn, hai cửa sổ liền thổi ra, một luồng mang theo cát bụi cuồng phong từ bên ngoài thổi vào, đem trên bàn hội nghị văn kiện thổi bay múa đầy trời. Lại nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy một tia chớp tiếp theo một tia chớp ở trong trời đêm cuồng thiểm, tiếng sét đánh càng là không dứt bên tai, hầu như muốn đem màng nhĩ của người ta cho phá vỡ.

Hà Thừa Minh bước nhanh hướng bên cửa sổ phóng đi, chuẩn bị đóng lại cửa sổ, hắn vẫn chưa đi đến bên cửa sổ, nước mưa đã đánh vào, cửa sổ vỡ cây trên mặt đất đã ẩm ướt thành một mảnh, lại đi ra ngoài xem, ánh đèn soi sáng chỗ đã là trắng xóa một mảnh, ừ ừ kéo đến nước mưa từ trên bầu trời trút xuống đi. . .

"Cái này lão thiên cũng thực sự là trời quái, vào lúc này làm sao còn có thể có lớn như vậy nước mưa?" Bệnh viện nhân dân lầu hai trong phòng bệnh, Tuyên thúc nhìn bên ngoài như trút nước mưa to nói.

"Mặc kệ hắn nước mưa to nước mưa nhỏ, chỉ cần trời lạnh nhanh là được." Tuyên thăm ngồi ở giường bệnh một bên vừa cùng Lâm Viễn Phương quạt cái quạt, vừa nói, "Người không nhìn hôm nay đáng trời, còn không đem chúng ta Viễn Phương nóng chết."

"Mẹ, ta tự mình tới." Lâm Viễn Phương liền muốn đi đoạt cái quạt. Chẳng phải là cái đau ruột thừa phẫu thuật sao? Ngày kia lập tức liền phải cắt chỉ, còn để nhị lão như vậy hầu hạ, hắn thực sự là thật không tiện.

"Mẹ cho người quạt cái quạt là không trúng?" Tuyên thăm vỗ một cái Lâm Viễn Phương tay, oán trách nói: "Đừng thể hiện, chờ dưỡng cho tốt bệnh lại nói."

Tuyền thức nằm nhào trên bệ cửa sổ nhìn mưa bên ngoài, lắc đầu nói : "Trời quái, thật trời quái a! Ta đã mấy chục năm chưa từng thấy mưa lớn như thế nước. Viễn Phương, buổi chiều máy thu âm bên trong dự báo thời tiết, cũng không nói có mưa a! Trung thu ngày lễ mưa lớn như thế nước, cái này có thể không phải là dấu hiệu tốt lành gì."

"Cha, cũng không có gì kỳ quái, cái này gọi là cục bộ cường đối lưu khí trời, hình thành quá trình rất nhanh, phát sinh rất đột nhiên, Đài Khí Tượng không có dự báo đi ra, rất bình thường." Lâm Viễn Phương vươn mình xuống giường, chậm rãi đi tới Tuyền thức bên người, nhìn phía ngoài cửa sổ. Tuyền thức liền đi theo sau lưng hắn, một chút một chút vì hắn quạt cái quạt. Lúc này mưa vừa mới bắt đầu rơi, bên ngoài mát mẻ, trong phòng trái lại càng thêm oi bức.

Lời nói mặc dù là nói như vậy, Lâm Viễn Phương nhìn thác nước tựa như nước mưa từ bầu trời gột rơi xuống tình hình thì vẫn là giật nảy cả mình, không trách phụ thân nói mấy chục năm chưa từng thấy mưa lớn như thế nước, ở Lâm Viễn Phương trí nhớ lực cũng xưa nay chưa từng thấy như thế tới hung mãnh như vậy mưa rơi. Tuy hiện tại còn không biết cụ thể lượng mưa là bao nhiêu, nhưng nhìn mưa rơi, tuyệt đối đạt đến mưa rất to.

Nghĩ tới đây, Lâm Viễn Phương liền lắc đầu, nếu như nước mưa dựa theo hiện nay loại này tình thế tới một hai giờ, Mang Nam huyện thành nhất định phải gặp xui xẻo, sáng sớm ngày mai lên đến, thị trấn đâu đâu cũng có nước động đi. Làm quy hoạch khoa kỹ thuật nghiệp vụ nông cốt, Lâm Viễn Phương đối với Mang Nam huyện ông thoát nước mạng thoát nước năng lực phi thường rõ ràng. Mặc dù nói hai năm trước Hồng Hiến Quốc tiến hành kỹ thuật cải tạo, thế nhưng Lâm Viễn Phương phi thường rõ ràng, loại kia cải tạo ứng phó một chút hai ba năm mới gặp mưa xuống vẫn được, gặp phải loại này mấy chục năm mới gặp mưa rất mưa to, ông thoát nước mạng thoát nước năng lực liền có vẻ quá mức gầy yếu.

Huyện Ủy phòng họp, mới vừa lúc mới bắt đầu, Hồng Hiến Quốc, Lưu Hoành Vĩ mấy cái lãnh đạo còn cười cười nói nói. Lưu Hoành Vĩ nói, mưa rơi nhìn rất lớn, kỳ thực không quan trọng lắm. Càng là tới cũng nhanh đi đến nhanh, khẳng định rơi không được bao lâu. Không ảnh hưởng chúng ta tiếp đãi Triệu thư ký công việc.

Đảng quần Phó Thư Ký Đặng Quốc Hoa cũng theo hứng thú: Trời mưa rơi cũng được, không chỉ không khí trong lành, cũng bằng miễn phí Mang Nam huyện thanh tẩy một chút kiến trúc, Triệu thư ký thị sát hiệu quả nhất định sẽ càng tốt hơn.

Hà Lộc Minh thì tránh ở một bên gọi Mang Nam huyện Khí Tượng Cục điện thoại, hỏi bọn họ trận mưa lớn này là chuyện gì xảy ra? Tại sao không có làm ra dự báo.

Khí Tượng Cục cục trưởng liền cuống quýt giải thích, nói đây là cục bộ cường đối lưu khí trời, khí tượng quá trình phát sinh phi thường đột nhiên, căn bản không kịp làm ra dự báo. Hắn còn nói, không chỉ là Mang Nam huyện Khí Tượng Cục, thậm chí thành phố Khí Tượng Cục, tỉnh Khí Tượng Cục thậm chí quốc gia Khí Tượng Cục, thậm chí là quốc ngoại Khí Tượng Cục, đối với loại này cục bộ cường đối lưu khí trời đều không có rất tốt dự báo biện pháp.

Hà Lộc Minh không nhịn được đánh gãy Khí Tượng Cục cục trưởng thao thao bất tuyệt giải thích, hắn nói, ta hiện tại không phải khôi phục vấn đề, người không cần hướng ta giải thích những cái này, ta hiện tại là hướng người tìm hiểu tình hình, trận này mưa to phạm vi lớn bao nhiêu, rơi xuống bao lâu.

Khí Tượng Cục cục trưởng liền vội vàng nói, căn cứ phía dưới khí tượng trạm phản hồi, còn có cùng xung quanh huyện thành phố huyện đệ cục tình huống giải nói, trận này mưa to phạm vi không lớn, chủ yếu là tập trung ở Thành Quan trấn, Nam Trang trấn cùng Cốc Thành hương, trong đó lấy Thành quan trấn mưa rơi to lớn nhất. Còn nói cái gì trận mưa này có thể rơi bao lâu, vẫn đúng là khó nói. Tuy nhiên dựa theo lúc bình thường, loại này cục bộ cường đối lưu khí trời kéo dài thời gian đều sẽ không quá dài. . .

Hà Lộc Minh cúp điện thoại, đi tới Hồng Hiến Quốc phía sau, đem tình huống Hướng Hồng Hiến Quốc cùng Lưu Hoành Vĩ làm báo cáo. Lưu Hoành Vĩ liền cười nói, cái này Khí Tượng Cục lão Lý, nói thế nào cùng ta không sai biệt lắm a? Không cần hắn nói cho ta, ta cũng biết trận mưa lớn này sẽ không kéo quá dài.

Phòng họp một hồi cười vang, mọi người đều nói, Lưu chủ tịch huyện thực sự là bác học, xem về sau Khí Tượng Cục còn dám lừa gạt chúng ta không.

Nói những câu nói này thời điểm, tất cả mọi người đều không có ý thức được, bên ngoài trận mưa này đều sẽ phát triển trở thành Mang Nam huyện trăm năm khó gặp mưa to.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Nước Lên Thành Thị

Nghe Khí Tượng Cục cục trưởng cũng nói cơn mưa này rơi không được quá dài, hơn nữa mưa xuống đến phạm vi lại có hạn, Hồng Hiến Quốc triệt để an tâm đến, cũng đúng đấy, cũng đã là Trung Thu thời tiết, nước mưa có thể lớn đi nơi nào? Tạm thời cho là cho toàn bộ Mang Nam nghênh tiếp tình huống

Triệu bí thư thị sát đến cái đại tẩy lễ đi.

"Tốt lắm, chúng ta tiếp tục khai hội!" Hồng Hiến Quốc trở lại chỗ ngồi, vung tay lên, hỏi: "Tiếp theo đề tài mới vừa rồi đi, Lão Hà, người nói tiếp."

Hà Lộc Minh vội vã ngồi thẳng thân thể, nhìn lướt qua bản bút ký, báo cáo: "Ồ com nước phương diện, chúng ta cũng làm tí mĩ chuẩn bị, vừa chăm sóc đến Triệu bí thư quê hương khẩu vị, cũng phải thể hiện chúng ta Mang Nam địa phương đặc sắc. Mặt khác chúng ta còn chuyên môn từ tỉnh bệnh viện nhân dân mời đi theo một cái cao cấp Doanh Dưỡng Sư, trên tổng thể phụ trách hai ngày nay thực đơn điều phối, vừa muốn bảo đảm com nước khẩu vị, cũng phải bảo đảm com nước có thể cho lãnh đạo tỉnh cung cấp đầy đủ dinh dưỡng."

"Ừm!" Hồng Hiến Quốc gật gù đầu, tiếp đãi công việc là ba phần ở bảy phần ăn, có thể hay không để cho lãnh đạo ăn ngon, ăn thoả mãn là cân nhắc tiếp đãi công việc có thành công hay không một cái tiêu chuẩn trọng yếu. Ở một số ý nghĩa lên, lãnh đạo cấp trên đối với bàn ăn thoả mãn không hài lòng so với gian phòng trang thiết bị phục vụ thoả mãn không hài lòng trọng yếu hơn. Hắn đưa ánh mắt tìm đến phía ngồi ở trong góc huyện ủy Tiểu Chiêu tổng giám đốc Ngô Trữ Hồng: "Lão Ngô, người phụ trách cụ thể tiếp đãi công việc, người cùng giảng hai câu."

Ngô Trữ Hồng gãi gãi đầu, nói: "Chăm sóc Triệu thư ký quê hương khẩu vị, thể hiện chúng ta Mang Nam đặc sắc, còn có coi trọng dinh dưỡng phối hợp, những cái này đều không khó. Khó liền khó ở Hà chủ nhiệm nói, Triệu thư ký đối với ẩm thực tiêu chuẩn có nghiêm ngặt quy định, nhất định phải là bốn món ăn một chén canh. . ."

Nói tới chỗ này, Ngô Trữ Hồng dừng lại, làm khó dễ nhìn sang Hồng Hiến Quốc: "Hồng thư ký, muốn ở bốn món ăn một chén canh bên trong đem Hà chủ nhiệm vừa nãy yêu cầu đều thể hiện ra đến, vậy thì không lớn dễ dàng."

Hồng Hiến Quốc cũng nở nụ cười, hiện tại làm tiếp đãi công việc, sợ nhất là lãnh đạo yêu cầu mộc mạc. Bởi vì lãnh đạo càng là coi trọng xa hoa, càng là tiếp đãi chu đáo. Phía dưới người đơn giản cũng là tốn thêm ít tiền, phí một chút tâm tư, làm sao hào hoa làm sao đến, thì sẽ không phạm sai lầm. Thế nhưng gặp phải coi trọng đơn giản lãnh đạo, liền không dễ xử lý, đã muốn tiếp đãi tốt lãnh đạo, bảo đảm lãnh đạo ẩm thực vui vẻ, lại không thể vượt qua tiêu chuẩn, gây nên lãnh đạo phản cảm, cái này ở trong chừng mực, xác thực rất khó nắm chắc.

"Nếu như dễ dàng, ai cũng có thể đến làm huyện ủy Tiểu Chiêu tổng giám đốc, ta còn bỏ nhiệm người làm gì?" Hồng Hiến Quốc cười qua, nghiêm mặt, "Mặc kệ làm sao khó khăn, người nhất định phải dựa theo Hà chủ nhiệm vừa nãy yêu cầu, toàn lực ứng phó. Nếu như Triệu thư ký đối với ẩm thực nghi ngại có một chút không hài lòng, ta bắt người hỏi!"

"Vâng, vâng! Hồng thư ký, ta nhất định toàn lực ứng phó, toàn lực ứng phó!" Ngô Trữ Hồng lau một cái mồ hôi trên trán, gật đầu liên tục.

Công việc rất nhanh đều thảo luận xong, nhìn bề ngoài, đã là mười hai giờ rưỡi, cơn mưa này rơi xuống hơn nửa giờ, không những không hề có một chút muốn dừng ý tứ, trái lại là càng rơi xuống càng lớn.

Hà Lộc Minh liền đứng lên đến, chuẩn bị đến xe ô tô tiểu đội đi, thông báo bọn tài xế chuẩn bị kỹ càng cây dù, đem huyện lãnh đạo bọn họ đưa trở về, hắn mới vừa đẩy ra cửa phòng họp, không khỏi kinh hô một tiếng. Nguyên lai, huyện ủy trong đại viện đã là trắng toát một mảnh, nước đọng đều tràn đến cửa phòng họp trên bậc thang.

Hồng Hiến Quốc nghe được tiếng kinh hô, liền vội vàng đứng lên đi tới cửa phòng họp, nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi giật nảy cả mình.

"Lão Hà, người lập tức gọi điện thoại, thông báo Kiến Ủy chủ nhiệm Long Điền Phi, để hắn cấp tốc tới huyện ủy khai hội."

"vâng!" Hà Lộc Minh đáp một tiếng, bước nhanh liền muốn đi ra ngoài.

Hồng Hiến Quốc lại gọi lại hắn: "Còn có, người lại gọi điện thoại cho Khí Tượng Cục Lý cục trưởng, hỏi một chút hắn, cơn mưa này đến tới cùng lúc nào dừng, để hắn cho ta cái tin chính xác!"

Hai giờ khuya, mưa to rồi cục cũng đã ngừng, một chùm màu trắng bạc ánh trắng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào phòng bệnh trên mặt đất, như một vùng trong suốt.

Oi bức cảm giác đã sớm bị trận mưa lớn này xua đuổi vô ảnh vô tung. Không Khí Thanh Thanh sáng khoái sáng khoái, thậm chí khiến người ta cảm thấy có chút lạnh.

Lâm Viễn Phương từ trên giường bệnh ngồi dậy đến, vươn mình nhẹ nhàng hạ xuống.

Phía bắc cái kia trên giường bệnh,

Tuyên thục

Lâm Viễn Phương rón rén đi tới phía bắc phụ thân trước giường, chỉ thấy phụ thân ngã chổng vó nằm ở phía trên, mũi phát sinh vang dội tiếng ngáy, mỹ mỹ ngủ, cái kia chân sớm đã bị hắn đạp ra, một nửa kéo dài ở trên mặt đất. Lâm Viễn Phương khom lưng đem chân cầm lấy đến, cẩn thận mà cho phụ thân đắp kín. Không nghĩ tới phụ thân nhưng chuyển động, đem Lâm Viễn Phương sợ hết hồn, cho rằng thức tỉnh phụ thân, vội vã ngừng lại. Không nghĩ tới phụ thân nhưng là nhẹ nhàng trở mình, đem chân hướng về dưới thân kẹp kẹp, tiếp tục ngủ say.

Lâm Viễn Phương lặng lẽ le lưỡi một cái, lúc này mới yên tâm. Xoay người lại đến phía tây mẫu thân nghỉ ngơi cái kia trên giường bệnh. So với phụ thân, mẫu thân tư thế ngủ liền an tường nhiều lắm. Nàng nghiêng người nằm ở nơi đó, chặt chẽ quần lấy trong nhà mang tới chăn, trên khoe môi mang theo mỉm cười, đánh giá là mơ tới chuyện tốt đẹp gì.

Lâm Viễn Phương mỉm cười lắc đầu, phụ mẫu lớn tuổi, mấy ngày nay ở bệnh viện chạy trước chạy sau chăm sóc hân, buổi tối còn muốn đến trên hành lang ngả ra đất nghỉ, khẳng định không có nghỉ ngơi tốt. Ngày hôm nay giường bệnh đưa ra đến, khí trời lại mát mẻ, hai người hiếm thấy ngủ một giấc ngon lành a.

Lâm Viễn Phương xoay người ra phòng bệnh, đi tới bên ngoài trên hành lang, chỉ thấy một vầng minh nguyệt trong sáng treo ở thâm thúy bầu trời đêm, trắng bạc Nguyệt Quang tung hướng đại địa, đem toàn bộ thế giới bao phủ ở khắp nơi óng ánh long lanh bên trong.

Lại nhìn bệnh viện đại viện, ở ánh trăng chiếu chói lọi xuống sông nước lấp lánh, như là một mặt mỹ lệ hồ nước. . .

Ồ, tại sao có thể có hồ nước?

Trong nháy mắt, Lâm Viễn Phương liền phản ứng lại, đây là nước đọng, bệnh viện đại viện khẳng định là bị ngập. Hân lại ngẩng đầu hướng về phương xa nhìn lại, chỉ thấy phương xa đường phố ở Nguyệt Quang chiếu rọi xuống cũng là một mảnh sông ánh sáng, ào ào tiếng dòng nước truyền vào lỗ tai, hầu như để Lâm Viễn Phương coi chính mình nơi sâu xa ở Thủy Thành Venice.

Xong, xong! Lâm Viễn Phương lắc đầu, Mang Nam huyện mong yếu thoát nước năng lực ở trận này mấy chục năm khó gặp mưa to dưới hoàn toàn bại lộ. Tôi hôm nay không biết có bao nhiêu gia đình phòng ốc nước vào, sáng sớm ngày mai, mọi người đi làm e sợ phải lội nước mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chính trị Hậu Quả

Một đêm không có chợp mắt, Hồng Hiến Quốc con mắt đỏ đến mức giống như con thỏ, tơ máu bao lớn đáng sợ. Lúc này hân đang ở phòng làm việc của mình lo lắng đi tới đi lui, vừa đi dạo còn vừa xem đồng hồ, liền như cùng là con kiến trên chảo nóng.

Ngày hôm qua cái kia trận mưa to rùng rã rơi xuống ba tiếng mới dừng, đem Mang Nam huyện thành đã biến thành một mảnh ao hồ. Tuy mưa to rơi xuống hơn nửa canh giờ thời điểm, Hồng Hiến Quốc liền khẩn cấp đánh nhịp, khởi động chống lũ thoát nước khẩn cấp dự án, suốt đêm tổ chức huyện trực các bộ môn, cái tổ dân phố cùng với toàn huyện xí nghiệp đơn vị toàn thể nhân viên ở Kiên Ủy cùng Thị Chính quản lý cục chuyên gia dưới sự lãnh đạo khẩn cấp đi vào phòng tai thoát nước công việc ở trong đi. Thế nhưng từ mưa to dừng đến hiện tại đã sắp sáu tiếng, thị trấn bên trong nước đọng nhưng không chút nào biến mất dấu hiệu. Nếu như theo tốc độ này bài xuống, lúc nào mới có thể đem thị trấn nước đọng bài xong? Thị làm sao có thể nghênh tiếp nay tình ủy Triệu bí thư thị sát?

"Hồng thư ký." Sự tình khẩn cấp, chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Hà Lộc Minh cũng không kịp nhớ bình thường lễ tiết, không có gõ cửa liền trực tiếp tiến vào Thư Ký văn phòng: "Long Điền Phi bên kia điện thoại tới, nói các chuyên gia bước đầu kết luận là cần sáu mươi tiếng tả hữu mới có thể đem thị trấn bên trong nước đọng làm xong."

"Sáu mươi tiếng? Đến lúc đó Rau cúc vàng đều nguội rồi!" Hồng Hiến Quốc gấp hỏa công tâm, cả giận nói: "Lão Hà, người gọi điện thoại nói cho Long Điền Phi, ta lập tức đến Kiên Ủy đi gặp những chuyên gia kia."

"Hồng thư ký, nhưng là bên ngoài nước. . ." Hà Lộc Minh chỉ chỉ ngoài cửa sổ, nói: "Nếu không để bọn họ đến huyện ủy đến khai hội?"

"Huyện ủy? Huyện ủy có ống thoát nước mạng bản vẽ sao?" Hồng Hiến Quốc gõ gõ bàn.

"Được rồi, được rồi, ta lập tức thông báo Vũ Cảnh Trung Đội, để bọn họ phái xung phong thuyền lại đây." Hà Lộc Minh hoang mang hoảng loạn chạy ra ngoài.

Hồng Hiến Quốc lắc đầu, nặng nề thở dài một hơi. Chuyện đến nước này, nhất định phải hướng thiên dương Thị Ủy báo cáo. Hân nhìn đồng hồ tay một chút, vào lúc này, Điền bí thư cần phải đến văn phòng, liền bấm điện thoại: "Điền bí thư, ta là Hiến Quốc, có cái tình huống ta muốn lập tức hướng ngài báo cáo. . ."

"Cái gì?" Nghe xong Hồng Hiến Quốc báo cáo, Thiên Dương bí thư thị ủy Điền Kiến Thiết ngay lập tức liền vỗ bàn: "Đều sáu, bảy tiếng, hơn một nửa cái thị trấn vẫn còn ở trong nước ngâm? Các người Mang Nam huyện ủy ban ngành cũng quá có tài giỏi a? Hồng Hiến Quốc, người nói cho ta nói, thị trấn bên trong nước đọng còn cần thời gian bao lâu có thể bài xong?"

Hồng Hiến Quốc trên cổ mồ hôi bá một tiếng rơi xuống đến: "Kiến Ủy các chuyên gia nói, còn. . . Còn phải sáu mươi tiếng."

"Sáu mươi tiếng?" Điền Kiến Thiết hít vào một ngụm khí lạnh: Sáu mươi tiếng, làm sao làm đến kịp? xê chiều ngày mai tỉnh ủy Triệu bí thư muốn đến Mang Nam thị sát Tiểu Thị Trấn Kiến Thiết. Vừa nghĩ tới ngày mai Triệu Tam Tài Thư Ký đi tới Mang Nam nhìn thấy hơn một nửa cái thị trấn ngấm mình ở trong nước loại kia đáng sợ chính trị hậu quả, Điền Kiến Thiết liền không rét mà run, hần gợn không nhin nổi ở trong điện thoại quát, "Hong Hiền Quốc! Ngươi cho ta nghe, hiện tại là buổi sáng tám giờ, nếu như trước mười hai giờ đêm, thị trấn nước đọng còn bài không sạch sẽ, ta cắt chức ngươi "

"Vâng, vâng, vâng. . . Điền bí thư, chúng ta nhất định nắm chặt thời gian, nhất định nắm chặt thời gian!" Hồng Hiền Quốc lau mồ hôi lạnh trên trán, tâm tình càng là vô cùng gay go, một bên liên thanh đáp ứng, một bên âm thầm chửi bới cái này lão tặc thiên.

Trong lòng hần cái này nén giận a, cái này gọi là sự tình gì ! Vốn là tăng thể diện sự tình, hiện tại nhưng đã biến thành một cái đại chỗ hở, thực sự là người tính không bằng trời tính a!

Hồng Hiền Quốc cũng biết, kỳ thực cũng không trách Điền Kiến Thiết phát hỏa, chuyện này đặt ở ai trên thân nước đều sẽ phát hỏa. Điền Kiến Thiết ở Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài trước mặt cực lực tôn sùng Mang Nam huyện Tiểu Thị Trấn Kiến Thiết, đem Tỉnh Ủy Thư Ký mời mọc đến thị sát. Hiện tại Mang Nam thị trấn nhưng ngấm mình ở trong nước, cái này không được chuyện cười lớn sao? Chuyện này nếu như xử lý không tốt, để Điền Kiến Thiết ở Triệu bí thư trước mặt không có cách nào báo cáo kết quả, như vậy hần Hồng Hiền Quốc kết cục có thể tưởng tượng được.

Để điện thoại xuống, Hồng Hiền Quốc liền hướng bên ngoài quát: "Lão Hà, như thế nào ? Vũ Cảnh Trung Đội xung phong thuyền làm sao vẫn chưa tới?"

"Lập tức tới ngay, lập tức tới ngay." Chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Hà Lộc Minh theo tiếng chạy vào,

Hần chà xát một cái trên đầu mồ hôi, "Ta vừa gọi điện thoại tới, bọn họ nói xung phong thuyền 15 phút trước liền xuất phát, tính thời gian cũng nhanh. . ." Hần thấy Hồng Hiền Quốc sắc mặt càng ngày càng âm trầm, liền lập tức đổi giọng nói: "Ta hiện tại lại đi cho bọn họ điện thoại!"

Vừa dứt lời, liền nghe phía ngoài một hồi tiếng nổ vang rền từ xa đến gần truyền tới, Hà Lộc Minh nhất thời tỏ rõ vẻ sắc mặt vui mừng: "Hong bí thư, đến, bọn họ đến rồi!"

Lộ ra ngoài cửa sổ nhìn tới, một chiếc tàu xung phong ở đục ngầu trên mặt nước vẽ ra một đường vòng cung, đứng ở huyện ủy cửa đại viện.

"Đi, chúng ta lập tức xuất phát!" Hồng Hiền Quốc vung tay lên, đứng dậy liền đi. Hà Lộc Minh rơi phách sau gần nửa bước, chăm chú đi theo bí thư phía sau.

"Hong thư ký, ngài trước tiên đổi ủng đi mưa đi." Bí thư Lý Thành Giang nhắc theo một đôi ủng dài ủng đi mưa đuổi theo.

"Đổi cái gì đổi? Đều lúc nào rồi!" Hồng Hiền Quốc cả giận hừ một tiếng, cước bộ một chút nào không có dừng lại, vội vã hướng về cửa thang gác đi đến.

Lý Thành Giang đứng nhăm cây đinh, cũng không dám nhiều lời, đem ủng đi mưa đặt ở trên hành lang, khấn chạy hai bước đuổi tới đi, trong lòng âm thầm vì Hồng thư ký lo lắng, Tỉnh Ủy Thư Ký muốn xuống thị sát ngàn cân treo sợi tóc, Mang Nam huyện nhưng xướng nổi lên Thủy Yêm Thất Quân, một cái xử lý không tốt, nói không chừng Hồng thư ký trên đầu mũ ô sa. . .

Nghĩ tới đây, Lý Thành Giang trên thân không nhin được rung mình, hần vội vàng dừng lại, không còn dám nghĩ sâu vào xuống dưới, chỉ là tăng nhanh cước bộ, chăm chú đi theo Hồng Hiền Quốc phía sau.

Huyện ủy đại viện chứa một tầng thật dày đặc nước, gần như có thể không có qua mu bàn chân, một loạt gạch đỏ ở bên trong nước uốn lượn ra, thẳng kéo dài tới cửa đại viện. Cửa lớn dùng bao cát dựng một đường cao hơn một mét tạm thời không thấm nước tường. Cũng chính là cái này nói không thấm nước tường tác dụng, đem trên đường phố nước mưa che ở bên ngoài, khiến trong đại viện tình hình xem ra không có kinh khủng như vậy.

Sáng sớm đã trời quang mây tạnh, một áng mây màu đều không có, ánh mặt trời không che không cản chiếu xuống, trên mặt đất đục ngầu nước đọng hiện ra chói mắt bạch quang, qua lại đến người không mờ mắt ra được.

Hồng Hiền Quốc mới vừa đi ra hành lang, liền bị trên mặt đất nước đọng phản chiếu hung hăng khoét một chút mắt. Hần híp lại một chút con mắt, dưới chân nhưng không chậm trễ chút nào, đạp lên cái kia một hàng gạch đỏ, hướng cửa đại viện đi đến.

"Hong thư ký, cẩn thận." Hà Lộc Minh theo ở phía sau sốt sắng mà nhìn chăm chăm Hồng Hiền Quốc dưới chân, nhỏ giọng nhắc nhở.

Lý Thành Giang thì không do dự bước vào trong nước, đi theo Hồng Hiền Quốc bên cạnh người, để tùy thời đỡ Hồng Hiền Quốc một cái.

Hồng Hiền Quốc đi tới trước tạm thời không thấm nước tường, giẫm bao cát chồng lên thành bậc thang leo lên không thấm nước tường. Không thấm nước tường bên ngoài đã là một mảnh ao hồ, trên đường phố là gần 1 mét sâu nước đọng, bên trên trôi nổi các loại rác rưởi, cảnh tượng khiến người ta nhìn thấy mà giật mình. Hồng Hiền Quốc nội tâm không tự chủ được thất chặt một chút, hần hoàn toàn không nghĩ tới cách xa mạng lưới sông ngòi Mang Nam thị trấn vậy mà lại có cái này một kiếp, hơn nữa còn là ở Tỉnh Ủy Thư Ký đến thị sát trước mặt ngày.

Chương 26: Thiết Kế Thiếu Hụt

Một chiếc xung phong thuyền liền dựa vào không thấm nước tường đứng ở đục ngẫu nước động bên trong, bên trên có hai cái ăn mặc màu vỏ quýt áo cứu sinh chiến sĩ vũ cảnh, nhìn thấy Hồng Hiến Quốc đến, hai cái chiến sĩ vũ cảnh lập tức chào một cái, lớn tiếng nói: "Mang Nam vũ cảnh Trung Đội Trung Đội Trưởng Vương Giang Minh, chiến sĩ Tôn Hồng Ba phụng mệnh hướng thủ trưởng báo danh, thỉnh thủ trưởng chỉ thị."

"Đưa ta đến Mang Nam Kiến Ủy, càng nhanh càng tốt!" Hồng Hiến Quốc nói một tiếng, ngay khi Vương Giang Minh cùng Tôn Hồng Ba tiếp ứng dưới nhảy đến xung phong thuyền lên. Hà Lộc Minh cùng Lý Thành Giang cũng theo nhảy lên.

Hồng Hiến Quốc không kịp ở đứng vững thân thể, liền vội vã không nhịn nổi nói: "Lái thuyền, nhanh lái thuyền."

"Thủ trưởng, thỉnh mặc áo cứu sinh." Vương Giang Minh lấy ra ba cái áo cứu sinh, phân biệt đưa cho Hồng Hiến Quốc ba người. Dựa theo vũ cảnh Trung Đội điều lệnh quy định, cưỡi xung phong thuyền nhất định phải mặc áo cứu sinh.

"Mới nhiều đây điểm nước, muốn cái gì áo cứu sinh!" Hồng Hiến Quốc không vui đem áo cứu sinh đẩy ra, vung tay lên, ra lệnh: "Lái thuyền."

"Hà chủ nhiệm, ngài xem . ." Vương Giang Minh liền hướng Hà Lộc Minh cầu viện.

Hà Lộc Minh liền xua tay nói: "Vương Trung Đội Trưởng, người liền lái thuyền đi. Có vấn đề gì, ta gặp hướng trong các người đội trưởng giải thích."

Vương Giang Minh không thể làm gì khác hơn là thả tay xuống bên trong áo cứu sinh, hướng Tôn Hồng Ba nói: "Lái thuyền!"

Tôn Hồng Ba thêm chân ga, xung phong thuyền ở đục ngẫu nước động bên trong vẽ ra một đường vòng cung, dọc theo đường phổ hướng Mang Nam Kiến Ủy chạy tới.

*

Mang Nam huyện Kiến Ủy phòng họp, Kiến Ủy chủ nhiệm Long Điền Phi sắc mặt tái xanh, ánh mắt lạnh lùng quét hội trường các thuộc hạ: "Đều nói một chút đi, chuyện gì xảy ra? Cái này rắc rối một chút mưa, sáu, bảy cái giờ cũng không có đem nước động bài đi ra, các người để ta làm sao Hướng Huyện ủy bàn giao?"

Long Điền Phi đến Kiến Ủy vừa nửa năm, thế nhưng ở Kiến Ủy hệ thống bên trong đã được người gọi là "Long Bá Thiên" . Vào lúc này, hần tiếng nói tuy không lớn, thế nhưng những thuộc hạ này nghe vào trong tai quả thực như là hần đang lớn tiếng gầm thét.

Kiến Ủy cấp dưới các phòng người phụ trách ngồi ở chỗ đó, cúi đầu nhìn mặt bàn, đều tránh né Long Điền Phi ánh mắt. Bọn họ bị Long Điền Phi chửi đến giống như rửa cháu trai, thế mà một câu nói cũng không dám nói.

Kiến Ủy Phó Chủ Nhiệm kiêm huyện Thị Chính công ty giám đốc Bạch Cương Cường đứng ở một bên, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cầm một cái khăn tay không ngừng mà lau mồ hôi. Hần là phân quản thành thị phòng lụt cùng thành thị cơ sở thiết bị Phó Chủ Nhiệm, lại kiêm nhiệm Thị Chính công ty giám đốc, trách nhiệm đứng mũi chịu sào, Long Điền Phi lửa giận có thể nói hơn một nửa là hướng về phía hần phát. Nhưng là hần cũng một bụng oan ức, đây là "Rắc rối" một chút mưa sao? Khí Tượng Cục đều nói rồi, đây là trăm năm mới gặp mưa to a!

So sánh bên dưới, đứng ở Bạch Cương Cường bên người còn lại vài tên Kiến Ủy Phó Chủ Nhiệm bọn họ tâm tính phải chịu thông dong nhiều lắm, dù sao huyện ủy cho dù muốn truy cứu trách nhiệm, tám bản cũng sẽ đánh tới người đứng đầu Long Điền Phi cùng phân quản Phó Chủ Nhiệm Bạch Cương Cường cái mông bên trên, bọn họ này mấy cái Phó Chủ Nhiệm trên mặt tuy cũng sẽ không đẹp đẻ, thế nhưng là sẽ không gánh chịu cụ thể trách nhiệm. Vì lẽ đó tuy mấy người bọn hần xem khuôn mặt cũng phi thường nghiêm túc, nội tâm nhưng là phi thường ung dung, thậm chí có người cá biệt ôm cười trên sự đau khổ của người khác thái độ chờ xem Long Điền Phi chuyện cười.

"Lão Bạch!" Long Điền Phi đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn Bạch Cương Cường: "Người nói, các người Thị Chính công ty còn phải bao lâu thời gian mới có thể đem nước động bài đi ra?"

"Chủ nhiệm, " Bạch Cương cường lại lau vệt mồ hôi, nhìn Long Điền Phi mặt, thấp giọng giải thích: "Thị Chính công ty tất cả nhân viên đều toàn bộ điều động, khẩn cấp khôi thông hạ thủy đường ống, từ tối ngày hôm qua đến hiện tại, bọn họ đã liên tục phấn khởi chiến đấu thêm sáu giờ, rất nhiều người liền phần cơm đều không có ăn. Chỉ là trận này mưa to trăm năm hiếm có, vượt ra xa thị trấn chúng ta Hệ Thống Thoát Nước thoát nước năng lực. . ."

Long Điền Phi không chút khách khí đánh gãy Bạch Cương Cường mà nói, nói: "Ta không phải hỏi người nhân viên có hay không ăn cơm, cũng không phải hỏi người mưa to bao nhiêu năm mới gặp. Ta là hỏi người, trong thành nước động còn bao lâu nữa mới có thể bài đi ra ngoài!"

Thân là Thị Chính công ty giám đốc, Bạch Cương Cường đã nghe qua phía dưới người báo cáo, biết đem thị trấn bên trong nước động toàn bộ bài đi ra phải cần hơn năm mươi giờ,

Nhưng là hần không hề trả lời, quay mặt hỏi bên cạnh một người đeo kính lão đầu: "Điều Công, còn phải bao nhiêu thời gian?"

Cái này đeo kính lão đầu là Thị Chính công ty tổng công trình sư Điều Tự Bình, năm mươi chín tuổi, qua nửa năm nữa phải nghỉ hưu, không nghĩ tới ở trước khi nghỉ hưu còn gặp phải như thế một hồi xui xẻo mưa to.

"Long chủ nhiệm, Bạch tổng, " Điều Tự Bình dùng nắm đấm che miệng lại ho khan hai tiếng, "Thị trấn bên trong nước đọng toàn bộ nếu muốn thuận lợi bài xong, ít nhất phải đến ngày kia."

"Cái gì, ngày kia?" Long Điền Phi trong lòng chìm xuống, xế chiều ngày mai Tỉnh Ủy Thư Ký Triệu Tam Tài phải đến thị sát, cái này nước đọng phải đến ngày kia mới có thể bài đi ra ngoài, kết quả này nếu như nói cho Hồng thư ký, hần còn không. . .

"Có thể hay không suy nghĩ một chút biện pháp, để thoát nước tiến trình tăng nhanh một ít?" Long Điền Phi đè nén nội tâm bất an, nhìn Điều Tự Bình. Điều Tự Bình ở xây thành hệ thống công việc hơn ba mươi năm, là Mang Nam huyện Thị Chính công trình phương diện uy tín chuyên gia, hần có thể nghĩ ra biện pháp gì ứng đối trước mặt nguy cơ cũng khó nói.

Điều Tự Bình lắc đầu, nói: "Khả năng không lớn. Đây là một hồi trăm năm mới gặp mưa to, mà chúng ta Mang Nam huyện ống thoát nước mạng hệ thống thoát nước năng lực là dựa theo năm năm mới gặp tiêu chuẩn Thiết Kế. Trận này mưa to vượt xa khỏi huyện ta ống thoát nước mạng thoát nước Thiết Kế năng lực. Huống chi thị trấn chúng ta ống thoát nước mạng hệ thống Thiết Kế còn tồn tại một cái rất lớn thiếu hụt. . ."

Long Điền Phi đến Kiến Ủy làm hơn nửa năm người đứng đầu, vẫn là lần đầu tiên nghe nói thị trấn ống thoát nước mạng lúc trước Thiết Kế thời điểm có thiếu hụt, nghe Điều Tự Bình nói đến, hần liền hỏi: "Cái gì thiếu hụt?"

"Ống thoát nước mạng hệ thống tồn tại ống lớn bục ống nhỏ vấn đề." Điều Tự Bình nói: "Thành khu trung tâm bộ phận dưới mặt đất ống thoát nước đều là đại đường kính, thế nhưng thành khu bên ngoài ống thoát nước đường kính vền vền là trong thành bộ phận ống thoát nước đường kính một nửa, như vậy trong thành bộ phận nước đọng bài ra bên ngoài thì liền bị quản chế với thành khu bên ngoài bộ phận ống thoát nước đường kính hạn chế, cho nên ngoài thị trấn chúng ta ống thoát nước mạng thiết kế thoát nước tiêu chuẩn là năm năm mới gặp mưa to, thế nhưng trên thực tế nhiều nhất cũng chính là ba năm mới gặp mưa to tiêu chuẩn. Vì lẽ đó, ta mới vừa nói ngày kia có thể đem thành khu nước đọng toàn bộ bài ra đến, đã là lạc quan nhất đánh giá. . ."

Bạn đang đọc truyện *Thăng Thiên Chi Lộ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.